ناول:

امید

لیکوال:

رحمت الله زاهد

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امید

ناول

ليکوال :

رحمت الله رحمت

داکتاب ددي نيټي /31ديسمبر2009/څخه تر3اپريل2010 پوري وليکل او کمپوزسو،

رحمت الله رحمت – چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: امید (ناول)

لیکوال: رحمت الله رحمت

د چاپ نېټه: 2010

کمپوزر: عبدالحمید شاکر

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

خپرکی	عنوان
اول	د داستان پیل او اول…
دوهم	حالات خطرناک وو
دریيم	د محبت د را ایله کیدو خبر
څلورم	په کلي کي بیا اور بل سو
پنځم	تاج ګل لالا څه شی نیولي دي؟
شپږم	محبت څنګه پاچا سي؟
اوم	اسان ولي لیوني سي؟
اتم	د کتابو د لیکلو لامل او زما د…
نهم	د لیکوال په اړه
لسم	ادبي ژوند ته کتنه او پښتو ادبي…
یولسم	ادبي ترون او رحمت الله (رحمت)
دولسم	مرکزي انجمن او رحمت االله…
دیارلسم	څو پاته خبري، ازاد، او ټکور، او..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبري :

د میني او خلوص سلامونه قبول کړی، درنو لوستونکو او زړه ته را نژدې ملګرو د دې کتاب لپاره هم لکه چي ستاسو د انتظارشېبې پای ته ورسېدې، کله چي تاسو زما مخکني څلور سره کتابونه ولوستل نو هم ستاسو مینه او غوښتنه وه چي زه یې د دې کتاب لیکلواو چاپ ته اړ ایستم، باید ووایم که چیري تاسو زما ټول ناولونه یو په بل پسې وګوری یا مو ولوستل نه یواځي دا چي دغه د میني او عبرت داستان به مو پوره ویلی وي بلکه پر داستان به مو خوندهم اخیستی وي، او که هر ناول ځانله اویواځي وکتل سي نو هم خپل لوستونکی مطلب ته رسوي او ډیرخه ورکوي نوري هغه خبري چي باید ما دکتاب (ددې ناول) په سرکي درسره شریکي کړي وای هغه خبري د دې کتاب په پای کي لیکم ترڅو په ځینو لوستونکو باندې دا د سر خبري اوږدې نسي هغه خبري پدې اړه دي چي دا داستان ماولې ولیکی؟

کومو لوستونکو ماته خپل تاثیرات څنګه را ورسول، دهغوڅخه یوخوبیلګی او داسي نور...

په درنښت د پښتو ادبي ټولني چمن مسئول

رحمت الله (رحمت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري یادونه

د دې داستان په لومړي ناول (ناکامه مینه اوزوروزخلک)کي زقوم خان خپله لور غوټۍ د انورخان زوی محبت ته پدې نیت ورکوي تر څو د ده مځکې او جایدادونه ځيني قبضه کړي او نورې ډیري پښتې ورکي پښتیږي او د ناول په اخیر کې یوه شپه محبت خان له کوره ورکیږي.

دوهم ناول :(محبت ولې ورک سو ؟) پدې ناول کې کلیوال د تیمور اکا په مشرۍ د محبت پل ورپسې وراخلی چې یو شپانه یې هم نښاني ورکړي وې وروسته لونګ مار خوري، نورې ډیري پیښې هم ورکې وسي لکه د زقوم پرکوټه د ده دوسلوال جنګ، جانک مسکین پتو او ژړغاښې وژل کیږي او د زرغون اکا کره ډیر غلا سوې شیان پیدا سي او څو نورې پیښې هم وسي او په اخیر کې جمیله او غوټۍ یو ملنګ ووینې او د دوی ګمان دا وي چې شاید دا به محبت وي .

دریم ناول(ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟)دغه ناول هم دغه داستان پر مخ بیایي او دې خبروته ځواب وایي.

۱: ایا دغه تاج دار ملنګ رینښتیاهم محبت دی ؟

۲: غوټۍ ځنګه پوهیږي چې محبت به یوه شپه د دې باغچې ته ورځي؟

۳:مکتب (سکول) ته دنوي ښوونکي (ماسټر) د خبرو څه پیغام وي او څه پوښتني لري ؟

۴: د دې سیمې بدماش (بدمعاش) منګل ځوان د چا لخوا وژل کیږي او د ده نور ملګري چیري ونیول سي ؟

۵ : ایا محبت بیا کلي ته راځي او خپل سبق شروع کوي ؟

۶ : د زقوم خان نفر چاته لار نیسي او څوک وژني ؟

۷ : د غلام جان تر شا د چالاس وي چې بیا به په سیمه کې د جنګ اور بل کړي؟

او داسې نور (مننه)

اوس تاسې کولای سی چې نور دغه داستان وو ایاست او خوند پر واخلې. (مننه)

رحمت الله (رحمت)

چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول څپرکی

د ماخستن خوا ته په کلي کي ډول ډول اوازي وګرځيدې چا ويل د کوچني پله سره يې انور خان او زوی وويشتل ،چا بيا نورڅه ويل.

کيسه داسي وه چي د ملک زقوم خان او انور خان اکا خبره ورځ په ورځ خرابېده څه مشران يو دوه وار کي وګرځېدل خو خبره سمې خوا ته نه تله او نه د خبري سم سر پيدا کيدی،يوه يې يوڅه ويل او هغه بل بيا بل څه ويل، ملک زقوم که له يوې خوا د مينځ ګړو (مشرانو) سره خبري کولي، خوله بلې خوا به يې انور خان ته نوي لومي او تلکي درولي، اخير يې دا فيصله وکړه چي څو نفر دې لارورته ونيسي او مړ دې کړي دا يې د کيسې د ختمولو لنډه لار وبلل.

انورخان هم څه غوږېدلي وو کله به يې د تلو راتلو وخت بدلاوه اوکله به يې لاره بدلوله، کله به په موټر کي راتلی او کله به يې د پښتوتګ ښه وباله يوار دوه چي په پښو را روان وو د ملک زقوم نفرو نه ؤ پېژندلي او ځيني راتېر به سو ، اخيري وار د ملک زقوم وراره لنډک او دري نفره نور دغه کارته وټاکل سوه، دوی هم خپل کوښښ ورپسي شروع کړی کله به يې يوه لار ورته څارله او کله به يې بل کنډو۔ورته نيولي ؤ ، خو نصيب به ورځني چپ کړی. د دغه حملي د ورځي د مازديګر څخه لنډک او ملګرو پر جوړه کړي نقشه د کوره څخه د باغو د مابين پر لار پسي ووتل وروسته د ملنګ جان د باغ سره په تنګه کوڅه کي د لوی لاري دکوچني پله پر حد (برابر) وسړک ته ووتل پر دغه علاقه څه ونې (درختي) هم وې چي څوک د ليري ځايه ښه نه کي معلوميدی او سايو يې د ماښام تياره نوره زياتوله.

د دوی معلومات داسي ؤ چي نن انور خان په سپين موټر کي مازديګر قضا ياوروسته پردغه لار راځي او دا يې يقين وو چي نن به ښکار نه ځيني خطا کيږي او دا د څو ورځو انتظار به يې نن ختميږي.

لنډک به د ښار لپاره د سړک په اوږدوکي ورته ګرځيدی او د انور خان د موټر څارنه به يې کوله، هغه نور دري ملګري به يې کله د يوي وني (درختي) شاته پټ سوه اوکله به يې د سړک لاندې په کوچني پله کي ځانونه نهام کړه، څه موټران تيرسول خو دوی د سپين موټر انتظارکاوه تياره واريه وار ډيرېده اخيرميرو و نورک ته وويل دا به کله سپين موټر راځي د دي وروسته که هر موټر راغلی پرهغه به فير کوو . نورک وويل:ته څه وايي پرهرموټرولي حمله کوو دهغو څه ګناده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرو وویل: یاره زه ډیرخماري سوم که سګریټی (د چرسوډک سګریټ) ژر نه را لګوې زماځخه کار خرابیږي نورک وویل یاره خو د مازدیګر رائیسي دې درې سګریټه وځکول ځنګه بیا ژر خماري سوې، خر چغال یې بېړیږي هسي پلمي کوې، په دغه حال کي هغه دریم ملګري طوفان سګریټی ولګاوه دریو سره وځکاوه لایې نشه زیاته سوه د نشي په حال کي نورک وایې یاره میرو ستا واده به کله وي؟

میرو وویل: بس له دې خوا چي ورسوزماواده دی، خودغه انورخان وځنډیدی کني نورکارسم دي، هغه درېیم انډیوال یې هم د نشي په حال کي وویل یاره خبري کراري کوی چي هغه انور خان یې وانه وري، په دغه حال کي یوموټر رانښکاره سو بتي یې لګېدلي لنډک ږغ پروکړ میرو ، نورکه او طوفانه بیداره اوسی داسي معلومیږي چي دغه موټردی.

,, موټرلاپریوځه فاصله ځوګامه اخواته دي د دې خوا د دوی یودم باندې فیرونه سوه ،، موټرخپل عادي تګ د لاسه ورکړ له لاري واوښت اوپه یوه ونه (درخته) کي ولګیدی او د یوه غټ درب کېدوسره ودرېدي لنډک لږ وړاندې ورتېر سو ښه یې په ځیر ورته وکتل ګوري چي په موټر کي دواړه نفر د مرګ په حال کي دي .

نورک ږغ پر وکړ ځنګه دي انورخان خوبه بل فیرنه غواړي لنډک ځواب ورکړ نه نه نور ختم دی په دغه حال کي طوفان هم ورته رارسیدلي ؤ او ویل یې دا دوهم یې لکه چي زوی دي، لنډک وویل: هو ! زماهم دغه خیال دي چي دا به د ده زوی محبت وي، خو یوځه تیاره ده دا خبره به صبا ښه معلومه سي چي دا دوهم نفر څوک دی؟ د خوشحالي لپاره که یو فیر څوک کوي خوښه موده کني درځی زمریانو کامیابه ښکارمو وکړ، خو دغه کار طوفان ملګري وکړ یو فیر یې بل پر دغه نفرو وکړ.

بیا نو دوی هم پر راغلي لار روان سول ماخوستن ؤ چي د زقوم خان کوټي ته ورسېده، هلته یې هم یو څو فیرونه د خوشحالۍ لپاره هوائي وکړه، په کوټه کي ټولونفرو یو بل ته مبارکي وویل، ډوډۍ برابرېدل زقوم خان ډیر په چورت کي وو د لنډک دوهم ورور ته یې وویل: هلکه پلار دي اوهغه خوریی مرجان ولي نه معلومیږي چیرته خو به مېلمانه نه یي ؟ هغه ورته وویل: بابک اومرجان ماپښین په موټرکي بازارته ولاړل، دوی لادغه مجلس کاوه چي لږ وروسته د موټرانو ږغ سو د بتیو رڼا یې پر دیوالو لګېده چي ورسره دکلا دروازه وټکیدل ږغ یوځه په زوره سوچاویل چي رستم خان اکا راغلی، چابه بل څه ویل، خو د زقوم خان فکر دا هر څه نه منل، دروازې ته سره راغله ګوري چي څه د حکومت نفر دي او څوکسه کلیوال دي، زقوم خان اونفر یې څه وارخطا سوه، خیر خو د پېښي ځخه تېښتنه نه کیده.

{د وهم څېرکی حالات خطرناک وو}

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات خطرناک وو بې له دې چې څوک دې کوم مناسبت (ستړې مسیا) سره وکړي، یوکلیوال پر راتیر سو او داسي ورته وویل: زقوم خان اکا صبربه کوې دا په دنیاکي پېښېږي ستاورور. رستم خان اکا او هغه بل موټروان (ډریور) دکوچني پله سره اوس ماښام غلو یا نورو خلکو وویشتل، ساعت پس چې موږ ورغلوستا یوبزګر وپېژندل چې دا یودلنډک پلار رستم خان اکا دي اوهغه بل یې خوریی دي، زقوم خان اکا صبر به کوې په ژوند کي هر رنګه حال پر انسان راځي !

هغه حکومتي افسر هم یو څوداسي خبري وکړې، لنډک پوه سو چي بیا مي ښکار خطاسو اوخپل پلار اوخوریی مي وویشتل، هغه نورانډیوالان یې هم هیښ اوحیران وو چي دا څنګه باز خطاوتي.

زقوم چي ورتیر سو سترګې د اوښکو ډکي وې ګوري چي دواړې جنازي یې د خپل کور دي د مړو پر مخ یې لاس ورتېرکړی اوښکي له سترګو څڅیدلي اوپه زړه کي انورخان ته د انتقام لمبي نوري بلیدې، چي ما خو ستا مرګ غوښتي خو هغه زما نفرو خپلي هوسۍ ښکارکړې ښه بل واري به نه خطاکیږي جنازي یې دکوټي مخ ته په حویلي کي کښېښوولي ټولو خلګو مړي وکتل هغه کلیوال چي د جنازي سره راغلی وو ځیني خپلوکوروته ولاړل، حکومتي خلکوڅه ناڅه پوښتني وکړې او د خپل تحقیق په دوران کي زقوم خان ته وویل په ښکاره خوبه د چاسره دښمني نلرې ؟

زقوم خان وویل: زه خودښمني نلرم خوځیني خلک دښمني راسره کوې زما اندازه داده چي دغه کار که د انورخان زوی محبت نه ؤکړی ! ولې چي هغه په دغه کشرتوب کي ډیر بې ځایه بې ځایه ګرزي، یودوه وسلوال خلک هم زما نفرو ورسره لیدلي دي.

حکومتي افسر وویل: ستاولې پر محبت باندې شک راځي چي دا کار به هغه یا د هغه ملګرو کړی وي ؟

زقوم خان وویل: د محبت د پلار سره زما څه جنجال سته د څه مځکو او باغو پر سر هغه غواړي چي ماوبېروي او زه د خپل حق څخه تېرسم.

حکومتي افسر: تاوویل چي محبت دانورخان زوی دی، ما ځکه دا پوښتنه وکړه چي دغه محبت او بل د ده ملګری یوسف په نامه نفر څو میاشتي مخکي هم زموږ پولیسو نیولي وو او بیا هغوؤ چي د وطن دښمنانو پر پولیس مرکز حمله وکړه او دغه نفر محبت اویوسف هم له پولیس مرکز څخه وتښتیدل دا خو موږ ته مطلوب نفر دي !

زقوم خان وویل: هوما مخکي درته وویل چي دغه محبت او پلار یې په ځینو پېښوکي لاس لري چي دغه دي تا هم یادکړه، حکومتي افسر د تفتیش په دوران کي د زقوم خان نفرو ته هم ښه په خیر خیر کتل، ځیني داسي ورمعلومیدل لکه په ځینو بندیخانوکي یې چي لیدلي وي، اخیر یې د زقوم خان وراره لنډک وپېژاندي چي څوکاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې د څه جرمو اویوه قتل په تور سزا سوی وو ، زقوم خان ته یې وویل دغه ستا ځیني نفر خو ما ته داسي شناخته رامعلومېږي او دغه یو خو زما په خیال لنډک نومېږي؟

زقوم وویل : هو صاحب ستاخیال صحي دی ضرور به دې لیدلی وي او دغه زما وراره څه موده کېږي چي له بنده راخلاص سویدی ضرور به دې هلته لیدلی وي، حکومتي افسربه لایو څه خبره کول چي زقوم خان پر لنډک ږغ کړه ته ورسه دغه سرکاري خلکو ته خو ډوډۍ برابره کړه موږکه په غم اخته یو چي دوی خو یوڅه وخوري، لنډک لاحرکت نه ؤ کړې چي حکومتي افسر وویل : نه نه ! خان صاحب تکلیف به نه کوې موږ ډوډۍخپل ځای ته رسوو بیابه یې د خوشحالۍ په ورځ سره خورو اوس موږ رخصت اخلو ، زقوم خان د جیب په دسمال سترګي پاکي کړې شاوخوا یې وکتل وروسته یې داسي وویل : د حکومت هم عجیبه کارونه دي چي موږ له یوه افسر سره شناخته کیږو او د هغه سره مو د دوستۍ تعلق جوړیږي هغه یې بیا راڅخه بدل کړی وي، وایم دغه دي چي ته دې علاقې ته راغلی یې زه نه یم درخبر سوی، کنه ضرور به مي ملاقات درسره کړی وای !

حکومتي افسر په ځواب کي وویل: نه هیڅ خبره نده ستاکه ملاقات نه ؤ راسره سوي ماخو دې د نامه اوریدلي وو ، چي هر وخت دې کوټه د مېلمنو ډکه وي.

په دغه حال کي زقوم خان هغه حکومتي افسرتر لاس ونیوی او یوې خواته یې د خلکوڅخه بېل کړي یو څه پټې خبري یې سره وکړې، څه نور هم سره ودرېدل یوبل ته به یې اشاري کولي په پای کي خبري په زوره سوې، ضروري خبري لکه چي خلاصي کړې وې، حکومتي افسربه د سترګو تر کونجانو وکتل خولۍ به یې پرسرکړه کنبېښنوول افسري اداب به یې ټول پوره کړل، بیابه یې داسي په یوه خاصه لهجه وویل: نه خان صاحب خدای به یې اسانه کړي پرځان یې مه ډېره وه ستا دښمنانو ته به ضرور سزا ورکول کیږي، هغه به داسي نه پاتیږي خوته به لږ صبر کوې.

په خبروخبرو کي حکومتي افسر او زقوم خان اکا دکلا لوی دروازې ته ورسېدل یوار به یوه خبري کولي دا بل به سرورته ښوراوه بیا به دا بل دغسي ورته کول، د زقوم خان په خبرو کي ځکه سختي نه وه ولې چي یوار حکومتي افسر دا هم ورته وویل چي زموږ خفیه (جاسوسي) راپورستا نفرو ته هم یو څه اشاره کوي او زقوم خان خو پوهیدی چي کارخومي د خپله لاسه خراب سو نو به د ډېرو فکرو څخه وخبنم ته نه خلاصیدی.

اخیر حکومتي افسر رخصت واخیست او د خپلو نفرو سره د انورخان د کور پرخوا روان سول، اوهلته په رسېدو یې دروازه ور وټکول، انورخان اکا د دروازې څخه ږغ پر وکړ څوک یاست چي دروازه ټکوي؟

د خلکواوموټرو ږغ او د بټیو رڼا او بې وخته دروازه ټکول دا هرڅه له خطره خالي نه وو ، خو د څه خبرو کولو وروسته انورخان اکا له کوره پر راووت، یوڅه راشه درشه یې ورسره وکړه، خو اخیر حکومتي افسر شناخته ور معلوم سو چي امیدخان دي او تر څه خبرو وروسته یې ښه سره وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر امید خان وویل: ښه انورخان اکا دا ستا کور دي ؟ تا نه ؤ راښوولی خو ما په توره شپه کي پیدا کړی، انورخان ورته وویل: هوتاسي خو بېداره خلک یاست او په توره شپه کي د خلکو کورونه پیدا کولی سي، خو په سپینه ورځ بیا غله درځني ورک سي !

دغه مهال د انورخان اکا د کورنۍ انسانان د دروازې شاته بېرېدلي ولاړ وو نه پوهیدل چي څه به کیږي، اخیر امید خان ورته وویل: نورمجلس به بیا بل وخت کوو د محبت په نوم ستا په کور کي څوک سته ؟

انورخان وویل: هو زما مشر زوی محبت نومیږي، ولې خیر خو دی ؟

حکومتي افسر وویل: دا خو خبره خرابیده زما خیال ؤ چي تا اوستا زوی او درېیم یوسف له ځانه سره اوس بوزم خوزما او ستا پخواني تعلق خبره اوس له خرابېدو را وګرزول اوس به یوا ځي ستازوي په لاس راکړې.

انورخان لاڅه نه ؤ ویلي چي محبت د کوره راووتی او خپله موټر ته وخاتي، لکه ده چي دا مجلس د دروازې ترشا اورېدی امید خان رخصت واخیست او موټران یې په بیړه روان کړه، د محبت پلاراوتولې کورنۍ په موټرانو پسي کتل او د ارمان اوښکي یې تویولې او دا ورمعلومه سوه چي د زورورو خلکو سره د دوستۍ دغه نتیجه وي !

شپه تیره سوه غرمه ناوخته د زقوم خان ورور او خوریي خاورو ته وسپارل سوه ډیر خلک یې په هدیره کي حاضر سوه غتي غتي دعاوي پرقبروویل سوي فاتا دزقوم خان پرکورشروع سوه ډیرپسونه اوغوایي ورپسي حلال سوه په دا نژدي سیمه کي د چا دونه لوی خیرات نه په یادکیدی، خلکو به ملک زقوم ته د تسلي ویلو پر وخت ویل: خدای پاک دي دغه خلک په مورِ رسوا اوشرمینده ووینی، بل چا به بیا داسي ویل خدای پاک دي دغه خلک تبا کړي څوک چي د بل کورونه خرابوي، ملک زقوم پوهیدی چي خلک و ده ته پر خپله کمبله بدي خبري یاښیراوي کوي، ولې چي ده ته معلومه ده چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ور پیښ دي، د محبت پلارانورخان نه پوهیدی چي چاره به یې څه وي دې ټولوخبرو د خبري سر ځیني ورک کړی ؤ ، هغه اندېښنه چي د ده سره وه هغه ورته حقیقت ښکاره سوه، ولې چي تیره شپه دی ده زقوم خان د نفرو د حملې څخه روغ پاته سو ، او د زقوم خان وراره لنډک د خپلو نفروسره د لوی لارې د کوچني پله سره مخ ورته نیولی وو ،

لنډک او د ده وسلوالو نفرو د څو ورځو څخه د انورخان لاره څارل مګر قدرت ځیني وساتی، خو دا چي مخ ته به څه کیږي دې ته حیران وو ، دا یې زړه ته لوېدلې وه چي زقوم خان د اولې ورځي څخه ورسره په چم کي وو، داچي خپله لور غوتۍ یې ستا زوی محبت خان ته درکړه لایې دغه غلطه اراده وه چي د دغه دوستۍ له لاري به ستا د مځکو اوباغو قبضه کوي، داچي یو څه جایداد یې اوس هم را څخه قبضه کړی دی لایې صرفه نده په ماته، دا خو یې لا څه کوې چي هغه وسلوال غله یې لاکله کله څو ګونۍ غنم یا کشمیش را څخه غلاکړي، هغه څو شپي مځکي یې لنګه غوا را څخه بوتله پر دې ټولو سربیره دی مي لاومرګ ته هم ناست دي، خو بیا به د خپل زوی محبت خان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخلاصیدو په فکر کي سو، د دې خبرې لپاره يې يواځې د حل لاره دا راويستله چي څه غم يې مه کوه نن خوږ ير کارونه په پيسو هم کيږي، پيسې خو لرې!

هلته زقوم خان پخپل وروراو خوريې پسي خورا درانه خيراتونه وکړل، څو پسونه او غوايې يې پسي حلال کړل ډير خلک يې فاتحې ته راغلل، چا وچا به ورته ويل زقوم خان اکا خدای پاک دې آل اوعيال ورتباه کړي، چا چي ستاورور او خوريې در مړه کړل، اوته يې د غم پرکمبله کښينولې، خدای پاک دې دوی هم دغسي وژړوي زقوم خان پوهيدی چي دغه خلک پرخپله کمبله و ده ته ښراوې کوي، ولي چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ورپيښ ول، ولې چي ده خپل وراره لنډک دې کار ته ګمارلی ؤ چي انورخان به وژني، مګر د لنډک او د ده د څو چرسي ملګرو په کمين کي د لنډک خپل پلار او د هغه خوريې د مرګ وکندې ته وروغورځول سول د دوی داګمان ؤ چي دغه سپن موټر د انورخان دې، مګر تازې خپله هوسۍ (اوسۍ) ښکارکړه خو د پيښې څخه تيښته نه کيده.

دغه روانو پيښو د دې ټولې سيمې د خوشحالي فضاء ګډوډه کړې وه، څو شپې مخکي د زقوم خان د وسلوالو غلو تر مينځ په وسلواله جګړه کي د زرغون اکاځوان زوی (جانک مسکين) او د جانک مسکين دوه نورانډيوالان پتومسکين، او ژړغاښی ووژل سوه.

د جانک مسکين جنازه يې پداسي وخت کي کورته وروړه چي د واده يې هسي پنځه مياشتي پوره کيدې د ده د واده د ډاله د دربا او درزا ړغ لا اوس هم د خلکو په غوږو کي وو د جانک مسکين په واده کي داسي بيدريغه ټکان وسول چي په لنډي کلي کي د هواڅخه د را ايله سوؤ ګوليو(مرميو)په لګيدو دوه پسونه يو د ژرندې مزدور ټپيان سوه او يوبل ځوان چي د مور يو زوی ؤ او دوې ورځي وروسته يې واده ؤ د همدغه د هواڅخه د را ايله سوؤ ګوليو(کارتوس) په سرکي د لګيدو په وجه ځواني مرګ سو او د واده روانه خوشحالي يې په غم وربدله کړه، خو د جانک د کورنۍ اوانډيوالانو سره يې د بل چا هيڅ غم نه وو چي زموږ د هوائي ټکانو څخه به چاته تکليف يا ازار رسيږي، هغه د چا خبره (ويل نانه يې پرڅه ده ويل نانه پر واده ده).

د جانک د واده په شپو کي د ده کورنۍ او انډيوالانو سره يواځي د ځان د خوشحالي غم ورسره ؤ نه د بل د ازار يا د کور د خرابيدو په اولو درو شپو کي خو داسي ټکان او ډول وړغول سو چي د نژدې کلو اوکورو خلکو د شپې هيڅ خوب او ارام نسو ځيني کولای هر چابه دا ويل چي خدای مو کور خراب کړه دا څنګه واده دي چي نه د ورځي ارام درسه کولای سو اونه د شپې خدای پاک دې په غم در بدل کړي دا څنګه واده دی .

ريښتيا هم د خلکو ښيراوې (بد دعاوې) خدای پاک قبولې کړې د پنځو مياشتو دغه راوړې ناوې يې کونډه سوه، او د جانک مسکين جنازه سهار مهال د زرغون اکا کورته راوړل سوه، د جانک مسکين د ژوند په اخيري شپو کي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغون اکا یو څه ظاهري کار سره برابر ؤ، جانک به پیسې ورته راوړلې ده یې پوښتنه نه کول چې حرامې دي که حلالې یا یې د کومې خوا راوړې.

زرغون اکا پدې شپو کې څه مځکه هم رانیوه او اته میاشتې مخکې د جانک د کوزدې غاړه هم ویستل، اوهغه وو چې پنځه میاشتې مخکې د جانک واده ښه په درب او دروب راوړی، د جانک د پلار دا هم خیال ؤ چې که خدای(ج) کول دا د حج پیسې به لا دا خیله کړې دغه یو ارمان به دې هم پوره سې بیا به نو جانک د دغه ډلې څخه راوباسي.

یو شی یې لا بل هم په زړه کې ؤ چې دغه د پلار قبر دې ښه په سیمټو کې نیولی وای او ښې سپینې ډبرې دې پر راګرزولې وای، سر ته به دې د ده نوم او تاریخ هم په یوه ډبره ورنویشته کړی وای ! دی خوارکی خو هم په ډیره مسکینۍ کې مړ سو، پرموړ خو ډیر حق لري، خیرات خو مې ندي ورپسې پرې ایښې، جانک چې کله کله یو پسه راولې هغه خو ور پسې حلالوم، مګر د زرغون اکا دغه ارمانونه ټول له خاورو سره خاورې سول.

بله پیښه دا وه چې څوشپې مخکې منګل ځوان د غوا د غلا په شپه د ګوډ سپي لخوا ووژل سو او بل انډیوال رنګین د ډب کلي د صاحب زاده زوی یې د زرغون اکا په کور کې کلیوالو ونیوه ، او اخیره پیښه دغه وه چې د زقوم وراره لنډک د خپلو چرسي ملګرو سره غوښتل چې انور خان مړ کړي، خوبخت یاري ورسره ونکړه او خپل پلار او د هغه خوریی په حق ورسول.

دې ټولو پیښو د لوړ کلي او ورخیرمه سیمې د امن او خوشحالۍ فضا ډیره ګډه وډه کړې وه، دې سیمې ډیره ښه ښکلا درلوده، څلور سره کلي، لوړ کلی، کښته کلی، لنډی کلی او د ډب کلی یې د هر رنګه ونو (درختو) او ګڼو باغو څخه زرغونه ښکارېدل، د توري غنډۍ هره لمن په ونو (درختو) پوښلې وه.

د توري غنډۍ سپینې چینې سیمه د ژړکاریز هره خوا او د سرچپه کاریز هر لوری د سړی څخه زړه وړي، له هره باغه (بڼ) د رنګارنګ مرغانو سندریز اوازونه راپورته کیدل اویورنګ عاشقانه کیف به یې درلودی.

د تاج ګل لالا پر دوکان به یو وخت دکلي ځوانان راټولېدل اوبل وخت به بیا څو سپین ږیري ناست ؤ او خپلې غورې (مجلس) به یې کولې، د تیمور اکا پر کوټه به کله کله څو مشرانو مجلس کاوه د مکتب (ښونځي) انجینو او هلکانو به د غوټۍ اومحبت خان د مینې کیسې کولې، ځینو به بیا د ګوډ سپي کارنامې یادولې، خو اوس پدې سیمه کې هغه کیف اوخوند پاته نه ؤ، ډیرو به دا بدبختۍ د زقوم خان د لاسه بللې، دی به یې پدې ملامتاوه چې دی دغه وسلوال غله او بد خلک ساتي، او په ناحقه د خلکو مځکې یا باغونه لاندې (قبضه) کوي، چا ؤ چا به ویل دا خو د اصله خان ندی پلار یې د دې کلي ګوروان ؤ د ژرندې تر خنګ په هغه زاړه سرای کې اوسیده ، د مانبام په ډوډۍ پورې حیران ؤ چې مړ سو کلیوالو د کفن پیسې ور ټولې کړې، خو نن د زقوم داهر څه هیرسو او ځان یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور او ظلم خان جوړ کړیدی، هسې د ښو او سمو خانانو نوم وربدوي، خان خو اصلي ملک شاجهان ؤ چي نه يې غله ساتل او نه يې په زور د بل مځکې لاندې (قبضه) کولي، هره فیصله به يې په حقه کول.

زقوم خان ته په اوله شپه هم پولیس افسر امید خان وويل چي زموږ معلومات داسې دي چي پدې پېښه کي ستا د نفرو لاس سته، نو ځکه دا قیضیه نوره زقوم خان ونه پلټل، ځکه د انورخان امید ؤ چي د یو څه اثر او رسوخ او پیسو په کارولو سره به خپل زوی محبت خان له بنده راخلاص کړي، او په ټول کلي کي د محبت د راتلو ازانګې ګرزیدې د مکتب (ښونځي) انجونو او هلکانو یو بل ته زیري ورکول، جمیلې چي همدې خبري ته ډیر انتظار کاوه غوښتل يې چي دا زیری به تر هر چا د مخه پرغوټۍ دا کوي.

د جمیلې ورور نعمت به هر کله د انور خان اکا څخه د لیدو پر وخت دا پوښتنه کول چي په کومه ورځ محبت را ایله کیږي ما به خبروې چي زه او یوسف به هم هلته درسره ولاړ سو، پدغه ورځ دغوټۍ ملګرې جمیله د سهار څخه لا خبره وه چي د دې ورور نعمت او د محبت بل انډیوال د انورخان اکا سره ولاړل کله چي ماپښین مهال دوی را ورسېدل نو نعمت دستي خپله خورجمیله خبره کړه تر څو دا زیری تر غوټۍ پوري ورسوي، غوټۍ هم دا خوورځي اوشپې ډیري غمجني تېري کړي وې د خوشحالۍ کومه خبره يې نه وه اوربدلی.

ښونځي (سکول) ته به پدې نیت تلل چي ګوندي نن به محبت راسي، دا خیال به هره ورځ ورسره ؤ، ښونځي ته په ور تلو به يې څه ناڅه فکر بدلیدی پر لاري به جمیلې هر وخت ملګرې ور سره کول هغې به ډېرې تسلي ورکولې، په سبق خونه (کلاس روم) کي به د محبت خان چوکۍ (کورسي) ته کله کله کتل ، کله کله به یو چا یوه ګیډۍ (دسته) ګلان هم وربانديې ایښې وو ، ځینو همزولو به چي کله غوټۍ ته وکتل بیا به محبت ور په یادسو، او دغه د دوی دواړو دښو ځوانیو او د مینې او ارمانه ډک غمجن داستان ټوله کیسه به يې په زړه کي تیره سوه او څودغم اوښکي به يې کله کله ورسره وڅڅولې.

کله به د محبت خان هغه د ځواب صحنه (پېښه) ورپه یادسوله، کله چي د دوی د مینې د اظهار لومړي وختونه وو هغه پېښه داسې وه : کله کله به هغه وخت غوټۍ د محبت خان د ناستي د ځای سره یوه ګیډۍ (دسته) ګلان ورته ایښې ول او په منځ کي به يې هغه لیک پروت وو چي دې به ورته لیکلی وو په لیک کي به کله نازونه او کله ګیلې لیکل سوې وې، چي هو پرون مادرته کتل اوډیرانتظارمې وکړی خو هغه ته نه راغلې، پرما هغه ساعتونه لکه کلونه داسې تیر سول، خوته بس هم دغسې بیغمه يې څوقدمه دې لا نسوای را خوارولای، او نور کارونه دې ضروري ګڼل چي نه راغلې.

محبت خان چي به داسې ګیلمن لیک ولوست سر به يې پرله وګرزېدی نه پوهېدی چي څنګه ځواب ورته ولیکي، که له یوې خوا پرون لیدل او مجلس ځیني قضاسوي وو د بلې خوا دا دي غوټۍ هم ځیني ګیلمنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لا پدغه چورتو کي وو چي د استاذ خبرو اوسبق ته يې هيڅ پام نه وو ، استاذ هم پوه سو چي محبت خان ندي متوجه، نو دستي يې پوښتنه ځيني وکړه، ولې زما د سوال ځواب نه راکوي تاته وایم محبته ! چي مځکه څو براعظمه (وچي) ده اوموږ په کوم براعظم کي اوسيږو ؟

محبت خولا د وخته په چورتو کي غرق (لاهو) وو او په لوړو خيالو کي يې دغوټې ګیلوته د ناز ځوابونه ورکول اوپه خيالي دنيا کي ورک وو ، د استاذد پوښتني په ځواب کي يې بې اختياره داسي وويل : هو ته مه خفه کيږه هغه زه پرون بل ملګري يو ځای ته بوتلم،.... هو ته خفه نسي نور مي هيڅ کارنه درلودي، اوزما يواځينی کارخوتاته درمعلوم دی چه هغه ستاسره ليدل دي، پدې ځواب سره نه يواځې استاذ (ښوونکی) بلکه ټول شاګردان حيران سول چي دا محبت خان څه وايي؟

استاذ په ډير خبنم سره خبره ور غبرګه کړه، هلکه محبته دا ته څه وايې، زه د بري اعظمو پوښتنه درځيني کوم او ته وايي زه پرون بل ملګري بل ځای ته بيولی وم، دلته محبت خان په ځان پوه سو چي دا څه را وسواو ماڅه وويل خولا پوره پخپل حال کي نه وو راغلی په معذرت يې وويل : صاحب زه پوه نه سوم، زما دا خيال وو چي زه بل ځای يم او ته له ما څخه ګيلمن يې بخښنه غوارم، دنيا اوه بري اعظمه ده او اوه سره د غمو ډک دي دوه کسان نسي سره پيدا کولای.

استاذوويل: هو اوس لا هم سم نه يې پوه سوی ماکله پوښتنه

در څخه وکړه چي په بري اعظمو کي غمونه سته او که نه، ماخو داسي وپوښتل چي مځکه څوبري اعظمه ده او موږ په کوم بري اعظم کي اوسو ؟ خيرزه پوه سوم چي ستابدن دلې دی اوروح دي ګوره چي دچاسره ګرزي، د محبت خان دا ځواب او صحنه اوس هم د ډيرو ياد وه.

د ده پر دغه ځوابو به کله کله همزولو خندل او کله کله به بياډير ورته حيران وو چي محبت خان پدغه ورځ څومره د ميني په دنيا کي ورک سوی وو.

ولې چي تر دغه وخته د دوی (د محبت او غوټۍ) مينه نه وه داسي رسواسوي اونه ډير همزولي پرخبر وو چي غوټۍ خپل پلار په کوچنيوالي کي لامحبت خان ته ورکړېده.

کله چي څو کاله وړاندي دا پيښه وسوه ، نو په همدغه ورځ د محبت خان نژدې ملګري يوسف خان هم خبر سو چي دا ده ته څه ورپيښ سوي دي، هغه ډير نصيحتونه ورته وکړل چي اوس دي لا ځان په واک کي دی داسي مه کوه يوسف خان د خپل ورور کيسه هم ورته وکړه، خو محبت خان ته دا نصيحتونه د ماشومانو خبري او د اوبو د سر ليکي معلومېدې دی د ميني په ليوني آس سپور وو د هيڅ خطراحساس يې نه کاوه، نوهمدغه وو چي د محبت خان د ميني داستان په ښکاره ولېدل سواو د دغه ليوني داستان دروازه خلاصه سوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به يې د کتابو پر ځای د کنجاړې پارسل را اخیستی وو کله به بیا په چورتو او فکرو کې تر خپل کورتېر سوی وو ، کله به بیا د غوټۍ سره پر مازې(هسي خبره) خفه سو ، او د کلي د تاج ګل لالا پر دوکان به خلکو په لیونتوب کې راوګرزاوه، یوار خو لا د کلي څخه هم ورک سو چي بیا یې خلکو پل ورپسي واخیست او به دغه دوران کي د ده د ماما زوی لونګ مار وخوارې، او ځواني مرګ سواو د محبت خان پل پرهغه ځای پاته سو ، څه زمانه بیدرکه وو بیا د کلي په هدیره کي د ملنګ په جامه کي ولیدل سو .

او اخیري پیښه داوه چي خپل خسر زقوم خان د خپل ورور اوخوریي د وژلو په تور وپولیسو ته ور په ګوته کړ، څو ورځي کیږي چي د ده پلار انور خان یې د را ایله کیدو کوښښ کاوه او د جمیلې ورور نعمت ورته ویلي وو که محبت خان را ایله کیدي نو زه به هم دده مخ ته درسره ځم، نو ځکه جمیله نن خبره وه چي نن به را ایله کیږي ولې چي نعمت د انور خان اکا سره نن ولاړی او دا یې ایراده وه چي دا زیری به پرغوټۍ داکوي.

دغه شپې او ورځي پرغوټۍ ډیري سختي تېري سوې، د مکتب (سکول) پر لار به جمیلې ډیره تسلي ورکول او د امید پر لارو به یې بیول، چي خدای پاک به یې خیر کي، خدای(ج) ته هر څه اسانه دي، د کلي سپین ږیري به پدې خبره کي وګرزي اوستا پلار به پدې راضي کړي چي نور د خپل زوم (محبت) لور(غوټۍ)او خپلي کورنۍ سره دا ظلم مه کوه، دا خبري که څه هم پرغوټۍ ښي لګیدې مګر د اهر څه ځکه ورته یو خوب ښکاریدی ولې چي دې ته د خپل پلار طبیعت ښه معلوم وو او نه یې خپل بخت داسي بختور باله چي دا هر څه به سمیږي، چي کور به وه نو زیات وخت به يې پخپله خاصه کوټه کي تیراوه کله به یې فکر د کوچنیوالي و خواته ولاړی د کلي د نرۍ ولې سره به یې چي بازي کولي او هغه وخت به یې یو پربل اوبه پاشلي یا به هلته په ټالو کي زنګېدل.

بیابه يې د فکر نیلی دغه د غټوالي ملاقاتو ته راغلی دغه وخت که دوی په یو څه سره پوه سوي ؤ خو بیا هغه د پخوا په شان بي قیده نه سول سره یو ځای کیدای، یواځي به کله دمکتب (سکول) پرلار یوبل ته انتظار وو کله به بیا د لیک له لاري د یو بل په حال خبریدل چي دزقوم خان د بزګر کوچني زوی به یې رويباري کوله او دیوه بل لیک به یې ورساوه.

نن ماپښین بیا دا په دغه فکر کي وه، هغه ځای ته به یې ډیر کتل پر کوم ځای چي محبت خان څو شپې مخکي یوه شپه ناست وو هغه شپه ځکه دې ته تر ډیروشپو ښه وه ولې چي د محبت خان د ورکېدو سه بعد لومړی وصال د دوی د واړو پدغه شپه سره وسو اوبیا به یې هغه ګړۍ او صحنه سترګو ته راتلل کله چي محبت د شپې په اخیر کي رخصت اخلي او ولاړسي دا لا د فکرو پدغه ټال کي ځنګېده چي د دې دخوني دروازه را خلاصه سوه، غوټۍ بي اختیاره داسي ورته وواییی: وی ! ښه سو چي بیرته راغلې ماچي ویل ولاړې !

جمیلې په کټ کټ پر وخندل او داسي ورته وویل: ولې د خوبه خو نه یې زه خو اوس راغلم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پوه سوه چي هسي مي ناپامه دا وويل، نه پوهېده چي خبره څنګه واړوي ، دا چورت هم ور سره وو چي جميله نن څنګه تر خپل وخت د مخه راغله خو دا چي نن تر نورکله خوشحاله ښکارېده او د مسخرو لړۍ يې نه شکېدل او د مخ څيره يې تر هري ورځي روښانه وه نو دې به هم خوشحالي ورسره وکړه خو دا چي دا به نن ولې او په څه شي خوشحاله وي پدې نه پوهېده.

دا چي د جميلي د مسخرو لړې نه شکېده او په دغه دوران کي به د دې د لاسو ګوتي هم کلکي وپيچلي، نو غوټۍ يو څه شکمنه سوله چي يو څه يې اورېدلي دي، نوره يې د زړه خوشحالي ورته زياتېده که څه هم دې اوس د ځينو خبرو ځواب ورکاوه خو دا تلوسه يې وار په وار زياتېده چي په اصل حقيقت ژر خبره سي، جميلې هم قصدي نه غوښتله چي د ستې دې اصلي خبري ته راسي، تر څويو څه يې د ساعته وزوروي.

غوټۍ هم خپل پوره کوښښ کاوه تر څو د زړه غوټه يې ورخلاصه کړي، او د خبري مطلب ځان ته حاصل کړي، که څه هم له اندازه د ښې خبري او د ښه شي د زيري معنی ځيني معلومېده خو بيا هم پدې د غوټۍ تسلي نه کېده، بس يوا ځيني شی چي دې ته ورپاته وو هغه په خوابدي ولاړېدل وو ، ترڅو د جميلې دا مسخري پای ته ورسيږي او د زړه خبره په خوله وکړي.

پر غوټۍ هم اوس دا اثر د خوابدی ښکاره سو په ناراض ډول له خپل ځايه ولاړه سوه چي اوس به تر دروازې وتل جميلې خپل ټول انداز بدل کړ ی په تلوار يې لاس په غاړه کي ور واچاوه ، او په دا بل لاس يې د دې لاس په مينه کلک وپيچي چي دا يې نوره دې ته مجبوره کړه چي بيرته خپل ځای ته را وګرزي ، غوټۍ هم ډير مقاومت ونکړ دا پوه سوه چي دا اخيري غشي کار وکړاو د ښبي منځ يې وويشت ، خويو دوې خبرې لا د ګيلې په ډول داسي ورته وکړې هو خورې ته خو نو څوک دې ته اړ باسي چي يا جنګ درسره وکړي يا مخ در څخه واړوي ، په سمه خونو سمه خبره نکوې .

جميلې نوره خبره نکړه ورسره غبرګه مګر يواځي به يې د غوټۍ هري خبري ته يوه د ناز داسي مسکا کوله چي ګويا زه در ملامته يم او د کښيناستو سره به د زړه غوټه درته خلاصه کړم ، کله چي پر خپل ځای دا کښينوله ، بې له دې چي د زيري ورکولو معامله ورسره خلاصه کړي ياکوم زيری پرکښېږدي د محبت خان درا ايله کېدو مبارکي يې ورکړه ، ورسره يې يو ليک هم دې ته ورکړ ی ، پرکوم چي د محبت د لاس ليکلو او ليک نښان ښکاره وو ، او دا ليک محبت خان و نعمت ته نن سپارلی وو او نعمت د خپلي خور جميلې په ذريعه دا دې ترغوټۍ پورې را ورساوه .

غوټۍ پدې خبره سره ډيره وغوړېده د يوساعت لپاره هرڅه غمونه ورڅخه هير سول په هر څه کي به دې ته د محبت خان تصوير (انځور) ښکاريدی.

(دريېم څپرکی :دمحبت خان درايله کيدو خبر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې زيري او خبر لپاره دې دا دوولس شپې او ورځې په انتظارلکه دوولس کاله داسي تیرې کړي وې، هره لحظه وربانديې په شمار تیره سوه، دغه د چورتو او انتظار په دوران کي به يې فکرکله محبت خان ته ولاړی چي هو ده خو نور جرم او ګناه لرل يوا ځي ګناپي زماسره مينه کول وو ، اوکله به دا ټولي خبري وربانديې خوب سوي.

يوه شپه يې خوب ليدی چي دا د محبت خان په تلاش د بنديخانې (جيل) وتوري دروازې ته ولاړه وي هغه دروازه وان پوليس د څه خبرو وروسته دا د ننه ورپريږدي د لسي ياشلي طمعه هم ځيني ونکړي شايد ښه سړی به پر ولاړ وو ، کله به پدغه خوب کي د محبت خان سره ملاقات وسو اوکله به بياخوب نور څه په وليدل .

خونن دا دې هغه وخت راورسيدی چي پرغوټۍ د محبت خان د را ايله کيدو زيری وسو اود ده پلاس ليکل سوی تازه ليک يې مخ ته پروت دی، جميلې هم دغه ګړی د دې ښه ننداره په ډيره خاموشي وکړه، خو دغه خاموشي هغه وخت ماته سوه کله چي د دوی کوچنی رويبار څه باندې يولس (۱۱) کلن جانو په ډيره بيړه په خونه داسي ور داخيل سو لکه هوا چي را اخيستی وي او په خونه کي يو دوه لوښي هم چپه کړه، لکه چي شاعر وايي رانه ادب د محفل هير سو ساقي عفوه غواړم

له ډيري بيړې وارخطا په سر د جام وختم (نصرالله ،حافظ)

غوټۍ ته د جانو داسي راتګ هم نابلده (ناولده) ښکاره سو ولې چي دی بې له اجازې خوني ته هر کله نه ورتلی او بيا داسي په بيړه، خو خير ده هم خپله رويباري سر ته رسول، او نن به شايد داسي زيری را اخيستی وو چي جامونه يې چپه کول او بې له دې چي ځنډ دې وکړي دجيبه يې دوه ليکونه راوکښل او غوټۍ ته يې په نزاکت وسپارل او د څه ويلو وروسته دی د خپل کار په لور رخصت کيدی چي غوټۍ يوه خبره دا ورته وکړه هلته به زموږ چاپې پخې وي هغه درسره راوړه.

د جانو راوړي ليکونه د محبت خان د همزولي او انډيوال يوسف خان له طرفه دي.

لومړی ليک يې داسي پيل کيږي ،د دعا او سلام ، وروسته ښه ژوند درته غواړم ، نه پوهيږم چي نوري خبري له کومه ځايه اوپه کومو ادبي او درنو الفاظو را پيل کړم ما هم د محبت خان د انډيوال په نوم اوستاسي د دريدلي او غمجن داستان او ليونۍ ميني په خاطر تر خپله وسه درسره غمرازي وکړه اوهم مي تر يوه ځايه ستاسي ددوو ترمنځ د رويباري شرافت ترلاسه کړی ،دغه څو ورځې چي ستاکوم ليک ماته رسيدلی دی هغه مي په ډيره امانتداري سره تر محبت خان پوري رسولی دی او د ده ليک مي ترتا پورې را رسولی دی.

خبره را څخه اوږده نسي ، اصلي مطلب مي دا وو چي زه تر يوه حده خبر وم چي نن به که خدای (ج) کول محبت خان کلي ته را ورسيږي خوسل په سله کي مي باور هم نه وو ، نو مي ځکه وړاندې يا مخکې تاته خبر نسو درکولای، نو بخښنه در څخه په دغه کار غواړم ما نه غوښتل چي بې وخته دا خبر درکړم او ستا د ليونۍ ميني د اور سرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټېي هسي تازه کړم، دا دي اوس چي خبره يقيني سوله او محبت خان زموږ په بدرګه خپل کلي اوکور ته را ورسيدی،

زه فکر کوم چي نن به زموږ دکلي مرغان او حيوانان هم د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي... فقط وسلام يوسف خان د محبت خان انډيوال .

غوټۍ چي دا ليک وايي پر تن يې د ميني لمبي نوري تازه کيدلې سترګي له اوښکو ډکي سوي د خپل غمجن داستان هره کيسه يې مخ ته تيره سوه . د محبت خان د ژر ليدو تلوسي يې په زړه کي تازه اور بلاوه، د ليک دا اخيري جملې (چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحيوانان د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي) چي کله غوټۍ ويلي نو دغه وخت ماپښين قضاپه دا څو شپو کي د دې سيمې د اتل ګوډ سپي ږغ ياغپا لومړی ځل دې واوريده، دا پوه سوه چي د يوسف خان دا خبره ريښتيا سوه، چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحيوانان لا خبر او خوشحاله وي ، دغه دې د دې سيمي قهرمان، اتل او وفادار ګوډ سپی هم لکه چي د محبت خان په راتګ سره خبر سويدی او غواړي چي د خپل مسافر انډيوال سلام ته ورسي.

او دلته د غيلو به يې شايد يو مطلب داوي چي پرما دی هم د محبت د راتلو زيری کوي، نه پوهيده چي دی څنګه ژرخبر سو ، دی خو ماښام د هديرې څخه دلته راتلی شپه به يې تر ډيره خاموشه دلته تيرول خو نن سم مازديګر لا نه دي چي ګوډ سپی دلته غاپي له توانه يې ووتل ورپسي را ووتل د باغچي دروازه يې خلاصه کړه، ريښتيا هم دی هغي خواته روان وو تر ډيره يې پسي وکتل اوبيرته خونې ته راغله ، پدغه دوران کي جميلې د کوم کتاب مطامعه کول د دې سره يې څه غرض نه کاوه ، جانو هم چای راوړې غوټۍ دا ورته وويل ته وګوره په کوڅه کي چي ګوډ سپی چيري ولاړی جانو ته يې دتګ لوری ور وښووي،

«ګوډ سپی څکه پر هر چاګران وو چي يوار يې دا سيمه د يو ظالم پړانګ له شره خلاصه کړه په جګړه کي د خړسپي غوږ او څيګر پرې سو کمر سپي خپل ژوند له لاسه ورکړی د تورخولي سپي يا دغه ګوډسپي د ښونورو زخموسره د شا پښه سخته زخمي سوه، او بل وار چي کله يوه شپه د محبت خان سره تر دغه باغچي پورې راغلی وو او په کوڅه کي خپله چوکيداري کوله خو د سيمې يو بدمعاش منګل ځوان چي غلاکړي غواپر دغه کوڅه راوستل ده هم بې له دې چي کوم بل تور پر ثابت کړي يوائي د دغه غوادغلاکيدو په تورمنګل ځوان په سزا ورساوه او داسيمه يې د هغه د شره خلاصه کړه ،نوځکه ده د اتل ياقهرمان لقب ګټلی وو.»

جميلې د چای خوړلو وروسته د خپل کور پخوارخصت واخيست، د کور په حويلی کي لا د غوټۍ د مورسره يو څه تکيه سوه د هغي سره يو څه پټي خبري هم وکړې خواخير هغي ورته وويل لورې تاته دي خدای (ج) خير درکړي چي يوار ورته راسي لړ يې فکر وربدل کړي کني اوس به چور ليونۍ وای، زموږ په خبرو خو يې هيڅ تسلي اوصبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي، پدغه حال کي د کور یوې مزدورې هغه غوټه را ورسول د کومي چي د غوټۍ مور هغي ته ایشاره کړې وه او جمیلې ته داسي وویل:ها زویه ! پداغوټه کي یو څه وچ توت دي دا به درسره یوسې ته خو پر ما ډیره ګرانه یې یو څه سپین کورت مي هم درته ایښي دي هغه به بیا بله ورځ درکړم.

دا چي ته د غوټۍ سره غم شریکه یې اوهر کله یې فکر درسره وي دا خو مي نو نه هیریږي، جمیله پوه سوه چي پدې خبره کي نور دې ته د نه منلو یا انکار هڅه بې فایدې ده، او د وچوتوتو غوټه په لاس کي ځیني راونیوه اوپه یوه نرمه خنداسره یې د دې د دغه ستاینو او ښوخبرو ځواب پدې الفاظو ورکړ: یا ترورې غوټۍ خو پر ما ډیر حق لري دا خومې همزولي او د سبق ملګرې ده بیا خو نو مورې هم سره خپلوان یو، ولې به یې خیال نه ساتم ستاییې کور ودان چي زما راتګ دومره ښه درته معلومیږي زمادې ډیر صفت وکړی، بس اوس ترورې زما یې د خدای په امان.

«جمیله چي د حویلي دروازې ته رسیده د غوټۍ مور ورپسي ږغ کړه زویه ته یوار ودریږه، یوه خبره مي لادرته کول، جمیله هم راوګرزیده، د غوټۍ مور ته یې په ادب وکتل تر څوهغه خبره ورځیني واوري دکومي لپاره چي داراوګرزول ؟

هغې وویل: هو لورې مورته دې مي سلام وایه او دابه ورته ووایې چي هغه ستا د یوې چرګې او دوه درځنه هګیو پیسې مي داسي په سپښسی ترلي سلامتي درله ایښي دي، ورته وایه ته نه وې راغلې مانه در استولې، ماویل ښه دي چي دا یوار پخپله راسي، یواري به خوله سره پرې کړو، زه هم داسي دیغ وم، ورته وایه غاړې دي بندې چي هر وخت دي لاس خلاص سو چي نه به راځې بس دغه به ورته ووایې په مخه دې ښه.

جمیلې هم د کور پخوا قدمونه پداسي حال کي اخیستل چي په لاس کي د وچو توتو غوټه وه او په فکر اوزړه کي د غوټۍ او محبت خان د لیونۍ مینې د داستان زړه دردونکي کیسې، نه پوهیده چي پای به یې څنګه وي، کورته په رانژدې کیدو وه چي خپل ورور نعمت ولیدله او هغه هم ګامونه ورته را چټک کړه تر څو د خور څخه د حال او احوال پوښتنه وکړ ي، او دا چي څنګه زبری دی پر وکړ ي، خو د ده پر رارسیدو جمیلې د خبرې وار پر د مخه کړی، آښه ! لکه چي د محبت دوی کره بیاتللی وې ؟

نعمت لا ځواب نهۇ ورکړی چي جمیلې په تلوار بله پوښتنه ځیني وکړه. پر لارې دې ګوډ سپی ونه لیدی ؟

دې پوښتني که څه هم نعمت حیران کړ خو دې ته یې داسي وویل: هو یوار بیا هلته ورغلم د محبت خان دوی کره، ماویل ښه دي که د یو کار ضرورت ۇ کومک به ورکوې بیاځیني هلکوان او یوسف خان هم هلته وو ما ویل مورې هم دا خو ورځي په محبت خان پسي پردیس وو لږ ساعت به یې ووینو، دا خبرې پر جمیلې لږ وغمبدې ولې چي دې د ګوډ سپي پوښتنه ځواب کېدل غوښتل، خونعمت هم ژر د دې په طبیعت پوه سو، او ویې ویل: هو ګوډ سپی ما ولید ی چي څه وخت مخکي هلته د دوی د کور ومخ ته راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د ننه د کوټې مخ ته په حويلي کي ناست وو چي د ده د غپاړغ سو ، دغه وخت د محبت خان د مخ ښه داسې بدله سوه چي موږ ټول ورته حيران سو ، صرف يې يو هلک ته د ننه کورته د تلو اشاره وکړه ، او د ګوډ سپي پر خوا روان سو موږ هم خوملګري ورسره را ولاړ سو يوسف يې پر څنګ را روان ؤ ، خو دغه وخت محبت خان د هيچا سره خبري نکولې ، پر مخ يې بې اختياره اوښکي را څڅيدلې « ريښتيا هم ده او ګوډ سپي خو دا څو ورځي نه ؤ سره ليدلي ، نعمت چي تر دغه ځايه خور جميلې ته داکيسه کوله نو دوی هم د خپل کور حويلي ته راغلي وو ، ريښتياهم دی خو د محبت خان د سفر ملګری ؤ او د وصال په شپه به يې ګوډ سپي چوکيداري کوله او بيابه هم د ده

په ملګری تر خپله ځايه رسيدی، ده د محبت خان په ملګری کي هر خطر ته غاړه ايښې وه ، او د دغه غمجن داستان يوه برخه ده هم جوړول ، نو اوس به ولې محبت خان د داسې ټينګ او وفاداره ملګري ياسپاهي د راتلو د پاره د باندې نه راوتی.

کله چي محبت خان د کوره ور وزي د کور مخ ته په خلاصه ميدانه کي يوې څنډې ته دی هم داسې په انتظار ولاړ ؤ لکه چي د ده حبس د محبت خان د راوتلو خبر ورکړی وي ، شايد پريوتل به دا وخت بې ادبي ورته ښکاره کيده نو يې دغه څو لحظې په ولاړه انتظار کړی ؤ ، بل لور ته د کلي څو هلکوانو او خلکو همدغه ننداره کوله ، دغه وخت د محبت خان د نژدې ملګري يوسف خان هم سترګې په اوښکو لندې وې ، يو طرف ته که د خپل ملګري پر راتلونکي او اوسني ژوندباندې ارمان ورته دريدی ، بل طرف ته دا فکر کاوه چي ته وګوره دغه ګوډسپی خو خدای پاک حيوان پيداکړی دی خومره ژورحبس او وفاداري لري ، څومره ښه ملګري پالي، د خپل ملګري ياخاوند څومره ښه تابعداري کوي ، ته موږ انسانانو ته و ګوره چي ډيری مو څه څه کارونه کوي ، د چاحق خوړل او د بل جايدادونه لاندې (قبضه)کول او په نه څه د بل ازارول او حتی د بې ګنا انسانانو وژل خو بيخي هيڅ نه ورته معلوميږي، او حتی د حيواناتوبندي کول يا جنګول خو هيڅ ګنا نه بولي، کاش چي ټولو انسانانو خو د خپل مالک او خالق هم پوره تابعداري کولای ! نو نن به ولې دغه عذابونه اوپريشانۍ دغسې ډيري وای ! ريښتيا هم اصل خبره د عمل او تابعداري ده چي سپی لا هم يو وخت داصحاب کهف ملګري کړي او د جنت لائق وګرزي اوکيسه يې په کلام الهي کي ذکر سي (اشاره د اصحاب کهف)کيسې ته ده، يوسف خان لا دغه چورتونه وهل، خو هلته ګوډ سپي ځان د محبت خان مخ ته داسې رساوه چي لکۍ اوغوږونه يې په ناز ورته ښورول او د خپلي خوشحالي اظهار يې په کاوه او د خپل انډيوال ياخاوند احترام يې کاوه، خو لږ ساعت وروسته په دغه ميدانه کي داسې راوګرزيدی چي د خپل جرئت اوميړاني مظاهره يې وکړه، شايد مطلب به يې دا ؤ که چيرې تاسې د کلي د دغه ظالمانو ځواب نلری اويا يې مخه نسی نيولای بيا نو زه هم د يوه پړانګ او بدمعاش قاتل جوړيدلای سم او د هغه مخه نيولای سم ،

د کلي يوښه سپين ږيري تيموراکا هم دلته دغه ننداره وليده دناخوښۍ هيڅ اظهاريې ونکړ ، ولي چي هغه پوهيدی چي د ښکار، د کور د ساتنې او د پسو د رمي لپاره د سپي ساتل پروا نلري ، خو د هر حيوان ساتل د جنګولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب نه خوښوي ،ګوډ سپي خو د دې سیمي او کلي لپاره هر وخت د یو ظالم سره زور ازمایي کړیده او د هغه مخه یې نیولې ده، د ا خو یوا ځي مور انسانان یو چي هر چیري د ظلم یاظالم ملګري کوو، او بیا ځانته د خیر طمعه لرو ، دا ننداره څه وخت وروسته پای ته ورسیده ، په سیمه کي لمر هر چیري خپلي زریني وړانګي راښولولي او د رخصت په حال کي ؤ، د ختیځ لخوا د تورې تیارې او د یوې بلي شپې تناوونه هر لورته په غزیدو ؤ، د کال یوه بله ورځ پای ته رسیده او شپه په راتلو وه، مرغان هم خپلو ځالو او ځایو ته د رسیدو په حال کي وو، کرار کرار د اسمان پر مخ ستورو خپل امیلونه یاکتارونه جوړول ، میاشت تازه د څوشپو وه دومره رڼایې نه کول څه وخت بعد به دې هم د لویدیځ په لور ځان پټاوه ، او نن شپه به بیا د اسمان پر مخ غټ ستوري ښه ځلیږي بس قدرت هر چاته خپله برخه ورکړیده ښه تقسیم یې کړیدی، د ځینو شیانو لپاره یې وخت او وار هم ټاکلی دی اوس د ورځي وار په تیریدو دی او د شپي وخت او وار رارسیدی، چي پر سیمه خپلي تورې کړدۍ ودروي او د مځکي پر یوه غټه برخه باندي د خدای (ج) پر مخلوق پرده واچوي او په ډیره نرمي سره یې د خوب او ارام وغیږ ته وسپاري »

یوسف خان هم ډیر کوښښ وکړی چي محبت خان پدې قانع کړي چي نن کرار خپل کور ارام وکړه، مګر محبت خان د خپلي خبري څخه نه اوړ ي او وایي چي نن شپه به لږ ناوخته زه یو نیم ګړۍ دیدن کوم، خو یوسف خان ورته وویل داسي مه کوه هسي نه چي یو خطر پیښ نسي، مګر محبت وویل زه اوس خطرنه پیژنم او نه مي خطر پخوا پیژندی، یوسف خان سر وښوراوه چي ته اوس دا لیونی یوه کوه، که څه هم دی پوهیدی چي دغه د غوټۍ د خاصي کوټي او باغچي لار څه په امن ده، ولې چي د هر چا تګ اوراتګ پر دغه لار نه وي او دا یې په یاد وو چي هغه څه کم یوه میاشت مخکي چي محبت خان د ګوډ سپي په بدرګه دغه ځای ته راغلی ؤ په کومه شپه چي ګوډ سپي د منګل ځوان سره خپل حساب خلاص کړی، او راغلا کړي غوا بیرته خپل خاوند بوتله، نو د هغه شپې را پدیخوا ځیني خلکو دا ګمان کاوه چي ګوډ سپی به دلته چوکیداري لري او زړور پردې لار نسو راتلای، اخیر ده هم د نه زړه هو ورسره وکړه چي نه پاتیږې زه به دې هم د لارې ملګری سم، د ماښام ډوډۍ وخوړل سوه د ماخستن لمونځونه هم وسول، خلک د څه ناڅه بنډار کولو وروسته خپلو ځایو ته ولاړل، په کلي او سیمه کي ښه ارامي او سکوت خور س، مګر دلته د محبت خان او یوسف پر زړه یوه نامعلومه ناکرار ي روانه ده چي ارام ته یې نه پریږدي او هلته غوټۍ هم د انتظار شیبې شمارلې دا خو ماپښین قضا لا خبره سوه چي محبت په یوه لیک کي دغسي ورته لیکلي ؤ نو څکه ساعت په ساعت د دې ناکرارې زیاتیدله نه یو هیده چي نن شپه به تقدیر د دوی په هکله څه لیکلي وي، غوټۍ د خپلي خونې هغه دروازه چي د کور و خواته ده ماخستن لا وتړل اود باغچي خواته دروازه یې خلاصه کړه، کله کله د باغچي دروازې ته هم ورسي، شی خو ښه نه معلومیږي خوداغوږ ونسي تر څو که محبت را روان وي نو د پښو سکاسه به یې واوري، خو دا انتظار او هره لمحه پر دې باندې په زحمت تیریدله.

هلته محبت د یوسف په بدرګه د پلان سره سم له کوره راووتي، چي سم د لاسه یې ګوډ سپي هم ملګري وکړه ولې چي هغه خو هم د مازدیګر سه لادلې ؤ او دکور مخ ته په میدانه کي خپل سنګر تود ساتلی ؤ اوس چي په تیاره شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي محبت او یوسف ولیدل نو دی پوه سو چي اوس لکه چي د محبت خان د کار وخت دی، او بې له دې چي څوک دې ورته ووايي ده هم خپلې دندې (کار) ته تغیر ورکړ، او د دوی دواړو د مخه یې زړه ور ګامونه ایښوول او دا احساس یې نه کاوه چي څوک دې مخامخ پرده راسي ولې چي دا هر څه ده په اثبات رسولي وو.

(څلورم څپرکی:په کلی کي بیا اوربل سو)

مګر یوسف لا چاقو په جوب کي او لرګی په لاس کي درلودی، هره خوا د انساني ژوند سکوت او خاموشي وه، خو په ونو (درختو) کي ځینو ناستو مرغانو لا ځای ځای د ارمان ترانې ویلې او ځای ځای د یو سپي د غپا رږغ هم پورته کیدي خو ګوډ سپی د بې ځایه شور او نارو عادت نه درلودی ،د دوی سفر د څه وخت وروسته اوس انتها ته رسیږي محبت خان پر خوګامه د باغچي و دروازې ته په رسیدو ؤ او د غوټۍ د خونې لخوا یو څه نیم خامه رڼا د باغچي پر دروازه برابره د دې غمازي کوي، چي دا هم د محبت انتظار باسي اوکوم خطر نسته، یوسف یو څه شاته د دیوال تر څنګ ودریدی، هلته د باغچي دروازه خلاصه سوه داسي معلومیده لکه غوټۍ چي ورخلاصه کړي وي د ننه په باغچه کي دوی دواړو د څیراغ په نیم خامه رڼا کي سره ولیدل خولابه یې څه نه ؤ سره ویلي چي قدرت بیا د تقدیر ورقه واړول، دوی ټول حیران سو، چي اوس به څه کوو ، د محبت به خوښه وه یانه خو یوسف وباغچي ته ور د ننه سو او د بیرته تګ اسرار یې کاوه محبت هم مجبوره سو او غوټۍ ته یې داسي وویل چي زه اوس ولاړم، که څه هم د غوټۍ به د ده پر تګ زړه نه کیدی خوبله لاره نه وه پاته ،

«د اور لمبي وار په وار پورته کیدي او د دود لوخړې د اور په رڼا کي معلومیدې چي هواته ولونه ولونه پورته کیږي شاوخوا په کلي کي د خلکو رږغ ورسره په زوره کیدی خو محبت، یوسف اودریم ملګری (ګوډ سپی)یې تر ځایه په خیر او خیرت بیرته را ورسیدل، د اورد پورته کیدو سره یو څه ټکان هم وسول خو د کلي خلک یې ډیر وارخطا کړي وو، د تیمور اکا د کور تر مخ یو څه نفر سره یو ځای سول تیمور اکا خو لا د مخه د خطر نښې لیدلي وې او دا احساس یې کاوه چي په کلي کي به یو ځل بیا د اور لمبي پورته کیږي او اوس خوبې دا دې دغه لمبې په سترګو ولیدلې، ده خو شپې وړاندې لا پخپله کوټه کي د ملاصاحب په مخ کي غلام جان ته وویل چي ستا د خبرو څخه د بدۍ بوی ولاړیږي د پردیو خلکو په خوله مه کوه بیا به دا کلی د جنګ په لمبوکی وسوځي، مګر غلام جان دا لوبه د ځان لپاره خیر ګڼل او دا یې ویل چي ما یو څه وسله او تیل برابر کړي دي تاسي به یې ووینی چي کړي خولې څنګه په سوک سمیږي، دا خبر ي نوري په جرګو نه خلاصیږي او نه دا ظالمان په خبرو پوهیږي دا یواځي او یواځي په زور پوهیږي، دا ظالمان او د بل د وینو تږي په سمه لار ته نه راځي ،«شاوخوا پنځه ویشت شپې مخکي چي غلام جان دغه خبر ي د تیمور اکا په کوټه کي وکړې ډیروخلکو باک نه په وکړی یواځي د تیمور اکا اندیښنه وه چي علاج به یې څنګه کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل سوي اور لمبې لا ښې په غرغنډو وې تر ډېره ځایه رڼا تله او د تور دود لوخړ ي هوا ته پورته کیدې، ځیني ناپوه ځوانانو ته به یې خوند ورکاوه، مګر بعضې مشرانو د دې کار پایله یا نتیجه بده بلل، د تیمور اکا د کور تر مخ یو ي خواته ځوانانو په ګرز خندا کوله خوبلې خواته بیا ځو د پاخه عمر کسان څه خاموشه غوندې معلومیدل او دا انتظار یې ؤ چې که تیمور اکا را ووزي او مجلس ورڅخه واوري، لږ ګړي وروسته ده هم غاړې تازه کړې چې ورسره ځوانانو خندا بس کړه، څه ساعت خاموشي وه تیمور اکا هم په رارسیدو سره سلام ووایه د سلام ځواب یې حاضرو خلکو ورکړ، د کلي دوکاندار چې د ده د خبرو ډیر وړی یاتړی ؤ خپل پټویې پرنسبتًا یو څه لوړ ځای ورته هوار کړی تر څو دی ورباندې کښیني، خو ده ژر ده کښیناستو فکر نه کاوه، شاوخوا ولاړ خلک یې د دغه بل سوي اور او څو راوړل سوو ځیراغانو په رڼاکې تر نظر ویستل ، وروسته د کلي ملا صاحب ته په غوږ کې یوڅه وویل، هغه هم ورته سر وښوراوه او ده ته یې په ځواب کې وویل حاجي صاحب واقعًا چې ته په کار پوهیږ ي او پوره د تجربې پوهه رب تعالی درکړیده، تاچې کوم خطر محسوساوه د هغه اور لمبې دغه دې موږ په سترګو وینو، پایند اکا هم نژدې ولاړ ؤ د چا چې څوشپې مخکې منګل ځوان غوا غلاکړه او د هغه څخه د خلاصیدو وروسته پولیسو د سخوندر سره د تحقیق لپاره بوتله خو بیاوروسته تیمور اکاورته راخلاصه کړه دا انتظاریې کاوه چې تیموراکا به اوس څه مجلس وکړ ي، اخیر د ده هم د توانه ووتل او پر ږغ یې کړه تیمور لالا ته ولې څه نه وایې موږ خوټول وتاته ګورو، چې یوڅه به ووایې ستا لا دغه د خانۍ اوملکۍ په خبرو سرخلاصیږي، تیمور اکا د لاس لکړه دوه وار د مځکې سره ووهل او خپلې خبرې داسې شروع کړې، زه خوهم د خپله کوره را ووتم لکه تاسې چې د خپلوکورو څخه راغلي یاست، بیا نو زه خو نه خان یم نه ملک یم هسې چې تاسې د دغه ځینو مشرانو څخه نا امیده سواست په ما پورې مو لاسونه ټینګ کړې دي، ستاسې چې ګټه وي هلته مو په خوله کوی او که چیرې مو یو څه ښکاره تاوان ؤ بیا نو زه مشر نه یم، ولاړو خلکو او پایند اکا دا خبره محسوسه کړه چې ریښتیاهم، دی هلته زموږ په کار وي کله چې زموږ وزه ورکه وي او کار مو په بند وي.

تیمور اکا وویل: دا مجلس څو شپې مخکې هم ما درته وکړی خو چامې خبره پر غوږنه ونیول، یوه ویل زمایې په څه او دا بل ویل د ده یې په څه، اوس هم هغه خبره ده چې زمایې په څه دا اور به څو شپې بعد د کلي په هغه بل سر کې وي بیا به دکلي په منځ کې بلیږي او موږ به وایو چې زمایې په څه، نور دغسې مجلسونه نه زه کوم او نه مې په وسه پوره دي.

ولاړ خلکو ټولو یو بل ته سره وکتل، چې دا خو حقیقت وایې موږ همدغسې یو، تیمور اکا د یوڅه نورو خبرو په پای کې وویل: زه بې ځایه ډیرې لنډې او اوږدې خبرې نه درته کوم د کلي د ملا صاحب دې اجازه وي ،وایم ډیر به نه سره خطاباسو، د دې اور اصلي سر یا پیلته زموږ درا څرمه همسایه د پتاؤ د کلي د ملک خشنګ په لاس کې ده او بل علت یې دغه د ملک زقوم پردې میلمانه دي چې دی یې ساتې، که مو په اتفاق د دغه دوو خبرو علاج وکړی نو په امن به سو، کنه بیا نو د نورو نا ولده (نابلده) پیښنو انتظار وکړی اوزموږ ځواب به داوي چې یو وایې زمایې په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بل به وايي زما يې په څه، نتيجه به يې دا وي چي دغه د ملک زقوم پردي ميلمانه به په کورو راننوزي او موږ به يې خواب نلرو ا و په دغه اور کي به يو په بل پسي سوځو ، د تيمور اکا دې خبرو ته ځيني خلک حيران سول چي دا دی څه وايي، اور زموږ په کلي کي بل دی او دی وايي د پيلتي سر د پتاو د کلي د ملک خشنګ په لاس کي دی، دا بيخي ناولده (نابلده) خبري نه دي ؟

ځينو ځوانانو بيا يو بل ته کرار سره وويل د حاجي صاحب هم لکه چي دماغ کار نکو ي ناحقه پر راګرزيدلي يو ، د کلي دوکاندار تاج ګل لالا تر هر چا ډير و دغو خبرو ته حيران ؤ ، د غواخاوند پايند اکا هم ډير وارخطا ؤ ، نوري ځيني ورکي سو ې بې اختياره يې داسي وويل: تيمور لالا ته وا هغه زما غوا خو به بيا حکومت نه را ځيني بيايي ؟

(مشران خلک و خپل همزولي ته د کاکا پر ځای د(لالا) توری کاروي)

د پاينده اکا پر دې ساده خبره چاوچاومسل (نرمه خندا)

تيمور اکا لا و دې خبرې ته ځواب نه ؤ ورکړی چي تاج ګل لالا هم خپله خبر را درسته کړه : تيمور اکا زماهم يوه خبره پر زړه راغله ځوشپې د مخه زما پلار يو څه سپيلني راوړي ؤ يوڅه مي پر کليوالو خرڅ کړه يو څه لاسته ته وا چي دغه مو ورته دودولای، ته وا دغه غله به نه وای ورسره ورک سوي، دوی وايي د سپيلنيو دودول پيرانان لا ورکوي غله به تردوی هم نه يې زورور ياسپين سترګي زه وايم دوی به هم ورسره ورک سي، د تاج ګل لالا پر دې ساده خبرو په ولاړو خلکو کي داسي خندا ګډه سوه چي چا د ډيري خندا څخه پر تشو(اړخو) لاسونه نيولي وو چا پټوان خولې ته نيولي وو د هر چا څخه هغه تير مجلس داسي هير کړ لکه چي هيڅ پيښه چي نه يې سوي ، تيمور اکا هم يو څه پر وخندل.

«تاج ګل لالا نه يوازي چي ساده سړی ؤ بلکه ښه خوی يې لا دا هم ؤ چي چابه هر څه پر وخندل بد يې نه په وړل، يعني خوايې نه بدول»

تيمور اکا په هنر ځواب ورکړ: هو تابنه خبره وکړه خو اوس خبره تر سپيلنيو تيره ده، او پايندا کا ته به دا induce وايم چي نه نوره ستا غوا حکومت نه بيايي د هغي څخه يې تحقيق پوره کړی ؤ نور تحقيق نه ځيني کوي، دا له دغه دعوي (کېسه) څخه په عزت خلاصه (بري) سوه.

پايند اکا کور ودانی ورته ووايه خبره يې نوره داسي اوريده کړه تيمور لالا ښه سو چي خبر دې کړم زما بيخي فکر کي بند ؤ هغه بله ورځ لا دا غريبه څه بد بويه وه، وايم د بيرې مي غوايي ته نه وروستل ماويل داسي نه چي د حکومت خلک را خبر سي او تاوان را ورسوي، د دې خبر ي سره يوار بيا خلکو وخندل، تيمو ر اکا بيا هم د نرمي خندا سره ورته وويل دغه دي اوس خو مي خبر کړې، او د مسخرې په ډول يې ورته وويل چي بيانو يو چای بر شيدي هير ې نکړ ې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایند اکا ورته وویل: لالا وایم پنځه چای بره شیدي دې ستابلا واخلي تا خو زه ډیر ګټلی یم، زه خو پر دې بېرېدم چي هم دې غواپه دعوه ولاړه، او که صبا دغه د حکومت خلک راغله چي موږ یې خوشایه (ګوبر) هم غواړو بیا به مي څه کول، هغه ته خو د دوی هیڅ پام نسو کني زما خو د وسه نه ورسره کېدل، نو ولې به تا په شیدو نه نازوم، وایم یوه ګونۍ خوشایه (ګوبر) به یې لا هم در واستوم، تیمو راکا میده میده وربانديې خندل اخیر یې ورته وویل: پایند لالا هسي مې مسخري درسره کولي هیڅ شی یې نه غواړم شکر دی زموږ غوا هم ښې شیدي کوي.

د مجلس پر دې اخیري خبرو د خلکو څه فکر بدل سو، په اخیر کي د تیمو راکا زوی (مراد) وپلار ته داسي وکتل لکه چي د یوې خبري اجازه څیني غواړي د ه هم اشاره ورته وکړه چي سمه ده، مراد وویل: ښه دي ډیر کلیوال سره یوځای یو که څوک نه یې خبر هغه دې اوس خبر سي چي صبا ماښام ته انور خان اکا د ټول کلي د ډوډۍ ست کړیدی، چي څوک بیا پاته نسي، خویوه کلیوال دا هم څه په ټینګه وویل چي پایند اکا اوتاج ګل لالا خوبه بیخي نه پاتیږي ، په اخیر کي تیمور اکا وویل ملاصاحب دې ښځښنه کوي چي مجلس خو یواځي موږ وکړ ی ده هیڅ نه کي وویل، ملا صاحب په عالمانه انداز وویل: نه نه تیمور اکا ما پر مجلس ډیر خوند واخیست داسي څه نه ؤ پاته چي زه څه پر ووایم، زه به اوس یوه د خیر دعا وکړم او مجلس به په دعا سره ختم سي دا یې ما برخه کي اخیستي.

ملا صاحب خپله دعا داسي پیل کړه د حمد او صلوة (ثنا او درود) وروسته خدایه پاکه ته د موږ څخه راضي سې ته مهربانه یې موږ وبخښې ته د موږ سره ټول انسانان او پیریانان جنت والا او هدایت والا جوړکړې، په ټوله دنیا کي د هدایت او امن هواګاني وچلوې، څوک چي زموږ دښمنان دي او موږ ته بد نیت لري ته هدایت ورته وکړې که به یې هدایت په نصیب کي نه یې ته د نس خوږ ور واچوي چي موږ یې د خوا او خاطره ووزو د دوی د ملګروسره . . . امین ثم امین، د دعاوروسته هرچا د خپل کور خوا ونیول او مجلس پای ته ورسیدی، هلته د بل سوي اور لمبې اوس څه کمزوري معلومیدې، د ور خرمه کورو څه کلیوال او د زقوم خان دوو، درو بزګرو یې اول د وژلو کوښښ وکړ ی خو هغه اور د دوی تر وس وتلی ؤ، د زقوم خان وسله وال میلمانه هم پدا شپو کي څه سره ورک وو، څوکسه خو یې پدې څیني وتښتیدل چي دوی د لنډک سره لار و انورخان ته نیولي وه، مګر هغه دوی چرس ډیر څکولي ؤ د انور خان پر ځای یې د لنډک پلار یعني د زقوم خان ورور او د هغه خوریی چي په میلمستیا راغلی ؤ ووژل، نو دوی بیریدل چي داسي نه چي یا مو حکومت بوز ي او یا لنډک ځوان یوه حمله را باندې وکړي نو ځکه یې دا مېنه پریښوول.

یو څه نفر یې نور ووژل سول، جانک مسکین، ژړ غابنی او پتو ،خو هغه درا غلا کړ ي سړي پر سر مړه سول منګل ځوان د پایند اکا دغوا د غلا کیدو په شپه ګوډ سپي په سزا ورساوه، او هغه دوه نور انډیوالان د ډب کلي د صاحب زاده صاحب زوی رنګین او د غوا د خاوند پایند اکا ورارہ منو جان چي تازه په چرسو اخته سوی ؤ او په دغه شپه د غلو رابر (لاربنوونکی) ؤ بیا حکومتي خلکو د غوا سره بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدا نژدې شپو کې د زقوم خان د نفرو هیڅ کار نه سمیدی هرې غلا ته چې به تللې ؤ مرګ ژوبله به د دوی په برخه وه ګوره چې پخپل منځ کې یې نیت سره بد ؤ او که د چا ازار وهلي وو کښتې یې پر مخ سمه نه تلل پاته نورکسان یې یوځه لیر ي په غلا پسې تلل ولې چې دلته نژدې هسې هم بد نامه سوي وو نو ځکه د زقوم پر کوټه دومره کسان نه وو چې دا اور یې ژر وژلی وای، په لومړي سر کې هغه ورځرمه کلیوال هم نه ورتلل ویل داسې نه چې یا اور پر موږ تاوان سي یا دغه کسان چې ټکان یې وکړل یا یې د غه ځای ته اور واچوی موږ وولي، ولې چې د زقوم خان بد نیتي خو بیخي ډیر دي چې موږ د زقوم په نفرو خطا نکړ ي، وروسته چې د اور لمبې پورته سوې او شاوخوا یې رڼا وکړه دا معلومه سوه چې هغه کسان اوس تللي دي نو څیني نژدې کلیوال را ورسیدل، دوی هم هسې د زقوم د بیرې ورته راغلل چې داسې نه صبا په دوی پوري لاس و نیسي چې دا اور تاسې ولګاوه کنه نو ولې مو نه مړ کاوه ، د دغه بیرې دغه څو کسان ورته راغلل کنه نو دوی خو ښه نیت نه ورته در لودی، ولې چې زقوم داسې کار نه ؤ کړی چې چا دې په ښه نامه یاد کړی وای، ډیرو خلکو به د ده د بیرې مخامخ ښه تعظیم ورته کاوه خو تر شا (پسې شا) به یې بد ور پسې ویل، څه یې کړي وای نور څه یې په وسه نه کیدل، مګر د ملک شاجهان اکا چې اوس مریض دی او تیمور اکا بیا هر وخت دعا ګویه ډیر وو.شپه تیره سوه سهار ترلمانځه وروست ،

د کلي امام خورا زورور او د اخلاصه ډک نصیحت وکړ د تاج ګل لالا او پایند اکا په خیر د سپین زړو(سپین زږګیو) خلکو خو بیخي اوښکي نه دریدلي پر پایند اکا به یې داسې اثر وکړی چې په ژړا کې به یې سګلي (سلګۍ) ورسره شروع سوې، ځکه چې ملا صاحب ډیر عالم او پرهیزګاره د طمعي خلاص سړی ؤ داسې نه ؤ چې کلیوال به بغل ګراوه ده چې ویل یو څه راکوي د چرسو یا تریاکو کښت او کرونده خویې بیخي نه خوښول ده به ویل زموږ په مذهب کې هر ضررمن او نشه ورکوونکی شی او د هغه استعمال (کارول) منع دي، داسې نه ؤ چې ټول عمر به یې یواځې د زکوة او خیرات خبرې کولې، چې خلکودې دا ګمان کړی وای چې بیا لکه چې مفلېسه (بې خرچي) سویدی، او نه یې یواځې د زکوة او خیرات خبرې زده وي بلکه د ټولني پر هر اړخ با علمه او با عمله انسان ؤ، نو ځکه یې خبرې پر خلکو ښې لګیدې، د نن په خپل نصیحت کې یې پر اخلاص اتفاق او ښو اخلاقو ډیر تاکید وکړی، ده اشارتًا دا وویل چې زقوم خان باید لاري ته راسې او دغه پردي میلمانه ډیر ژر رخصت کړي او په ډیره کنائي سره یې دا خبره هم وکړه چې باید د پتاو د کلي ملک خشنګ زموږ په کلي کې لاس ونه وهي، او نور دې زموږ په اړه ناولي خوبونه ونه ویني، که زموږ خلکو اتفاق وکړی بیا به دی هم په پرون پسې ارمان کوي !

او په پای کې هغه خلک هم وغندل څوک چې بل خطا ایستلي وي پردو ته وفاداره وي او د بل په اشارو په خپل کلي کې بې ځایه اورونه بلوي (اشاره د برایې شپې اور لګیدوته وه)

دداهم وویل چې باید اول دیوظالم سره خبري وسي، که یې نه ومنل بیادي یوبندوبست ورته وسي داسې نه چې اول یې کورته اور واچول سي، د دعا څخه وروسته کرار کرار، خلک د مسجد څخه را ووتل، چا وچا به د ملا صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو تعریف کاوه چي څنګه ښي خبري يې وکړې، خو د ځينو ځوانانو دا تلوسه وه چي ژر د برايي مانښام د پيښې ځای ته ځان ورسوي چي دا څه پيښه وه يا د تاج ګل لالا پر دوکان په يو څه ځان خبر کړي، پدغه حال کي يو څو غټ هلکوان داسي پدېخوا را روان وو لکه دوی چي حال راوړی وي يوسف خان او نعمت هم پکښې وو د دوی په رارسيدو سره نژدې خلک پر راټول سوه تر څو يو څه ځيني واوري، ولاړو خلکو بيلې بيلې پوښتنې ځيني شروع کړې، خو شاګل اکا منت پر وکړ ی ويل ټول مه رغيږی يو ورته ګاييږی، تر دا وروسته يو څه خاموشي سوه، يوسف وويل: هو مورږ يو څه وختي ورغلو ځای ځای لا دودان پورته کيدل، دلته بنګوا اکا هغه د زقوم خان بزګر هم ولاړ ؤ دوی لکه چي شپه تر ناوخته پوري پر وهلي وه بيا نو سره تللي وو يواځي بنګو اکا د ځوهلکانو سره مورږ دلته وليدی، د زقوم خان اکا ژرنده، هغه يوه کوټه، وچ اولانده بوټي داسي لولپه سوي وو وايم دا يې لاڅه کوې، پدغه حال کي يوسف څه ژرغونی غوندي سو، ځيني خلک وپوهيدل چي اوس لا يوه غمجنه پيښه بله هم سته، د يوسف خان د زړه له درده يو څه سترګي په اوښکو لندي غوندې سوې، دغه ګړی پر ولاړو خلکو څه اوږد سو، خو يوسف خان خبري ته ځان جوړ کړی ؤ، وايم پر هغه پسو مي زړه ډير درد وکړی چي دلته په اور کي سوځل سوي وو، وايم څنګه زحمتونه به ورباندي تير سوي وي چي پر دوی باندي کيږ اور اخيستی ؤ او په ژوند سوځل کيده.

د دې خبري په اوريدو سره ولاړو کسانو ډير تشويش وکړی، شاګل اکا لا دا هم وويل: هغه د ملا صاحب خبره ده چي هسي د چا کور يا بل ځای ته اور اچول ندي پکار هسي نه چي د هغه دکور ماشومان يا حيوانان ورکي ونه سوځل سي، يوسف وويل: هو کاکا ستا خبره ريښتيا ده بنګو اکا وويل هسي مورږ ټکانو په رغ راوبښ سو، وايم که لږ ساعت لانور تېر سوی وای بيا به يې نو د عياله سره پدغه اور کي کباب کړی وای، هغه مشر زوی مې هم پر کور نه ؤ ژرنده خو د هغه پر غاړه ده زه دورځي د مځکي د کاره ستړی راغلی وم هسي د خدای (ج) فضل ؤ چي د ټکانو په رغ راوبښ سوم ما چي د کور ښځي او

(پنځم څپرکی:تاج ګل لالاخه شی نيوليدي)

کوچنيان د شا تر ديواله اړول، او ربيا په غرغنډو ؤ، د پسو بغاري مې په خپلو غوږو اوريدې چي د اور په لمبوکي سوځل کيده، خو خبره مې تر وس تيره وه، يو دووه پسونه چي بل ځای تړلي وو پداسي حال کي مي له مورږي څخه راخلاص کړه چي پر نيمی وريو يې اور بل وو، يوسف خان به لانور څه ويل چي شاګل اکا يې داسي خبره پريکړه، دغه بوټي اولرګي هم د انور خان د باغ وو چي يوار يې باغ ور وچ کړی وروسته زقوم خان د ملکيت دعوه په وکړه چي ناحقه شاهدان يې جاندو، او تورک وو، وايم دظلم پای خراب وي دغه دي چي کوم غازي پر پيښ سو چي هغه د بل د ونو(درختو) په بوټو کي ژرنده او غنم وروسول هسي مي پر هغه حيواناتو زړه وسوځيدی کني د ی د دې وړ دی چي خدای پاک پر ده اور بل کړي وای ښه سو، دا زما هيريږي چي ده ظالم د پردي باغ شني ونې وچي کړي بيايې دلته پرله کوره (کوټه) کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغه جاندو او تورک مي زړه درد کاوه چي ناحقه شاهیدي به یې د ده پر ځای ادا کول. دوی ته یې هم هیڅ ورنکړه د دغه لرګیو کول (وعده) یې ورسره کړي وه هغه هم هغه دي په اور وسوځیدل. وایم خدای پاک دې مو د بل د حقه اوازاره وساتي دغه یې پای دی، د شاګل اکا دغه نصیحت اموزه خبري پای ته ورسیدي چي تاج ګل لالا د دوکان څخه موږک دان (تلکه) راویستی چي یو موږک په ځړیدی یو کلیوال مسخراچي ور باندې را ږغ کړه: تاج ګل لالا تا هم لکه چي یو ظالم نیولی دی که څه ؟ تاج ګل لالا خبره ور غبرګه کړه نه پوهیږم وروره چي غل دی که ظالم خو زما د پلیو اوګوړې بیخ یې را ویستی وایم دغه بلاوي په روږدې سوي دي اخیر به مي د سرمایې څخه خلاص کړي،

سمندراکا داسي د مسخري پرډول ورته وویل: ولي هغه سپیلنی نه ورته دودوې، تاخوبرایي ویل چي باره دې کلیوال سپیلنی دودوې ګوندي دا غله ورسره ورک سي ته ولې و موږکانو ته سپیلنی نه دودوې چي دوی ورسره ورک سي ؟

د دې خبري سره ټولو کلیوالو ډیر کلک او په خوندوخندل، لږ وروسته تاج ګل لالا وویل: سمندر لالا تا ښه خبره وکړه وایم زه هم هر مابنام دغه ښادمن ورته دودوم، وایم کله یې سهار هم ورته دودکړم مګر دوی زوی مړي هیڅ فرق نه ورسره کوي سهار چي دوکان خلاص کړم هغه دوی وي هغه معامله !

بس ګونې او پارسلان یې غاري غاري کړي وي زما په خیال دغه زموږ د زماني موږکان لاسپین سترګي سول، دغه یو موږک دان لا کله کله یو دانه مانه ځیني ونیسي خو ډیر نسي نیولا، د تاج ګل لالا پر ساده خبرو یوار بیا کلیوال په خنداسوه، سمندر اکا یوار بیا خبره ورغبرګه کړه تاج ګل لالا سپیلنی به دې کمزوری وي چي دوی نسي ورکولای ؟

تاج ګل لالا لږساه ونیول وروسته یې وویل:

څه وو ایم چي سپیلنی به کمزوری وي او که دوی بلا وهلي بې شرمه دي چي نه ورکیږي، ته ودریږه چي بازار ته د سودا لپاره ولاړ سم هلته به د دې خبري پوښتنه وکړم هلته تجربه ناک خلک سته، یو چا راته وویل هلته په بازار کي ډاکتران هم راوتلي دي وایي و خلکو ته د موږکانو ګولۍ ورکوي، سمندر اکا بیاخبره ځیني ونیول، ښه تاج ګل لالا داګولۍ نو دا انسانان یا دا خلک خوري که یې په موږکانو خوري، که یې موږکانو ته ورکوي نو موږکان خو هغه دي په غاروکي پټ دي، تاج ګل دې خبري نورهم حیران کړی او په ځواب کي وویل:

یاره سمندر لالا ته خو هم لکه د خبرو پر غار چي ناست یې و هر شي ته دې پام وي، رینښتیاهم دا خبره ماته سر چپه ښکاري چي دا ګولۍ دي که دوا چي دا نو دوی بیا و چاته ورکوي، شاید دا خبري بې ځایه وي وایم موږکان وګوره او ډاکتران بیا نو موږکان ته څنګه نیسي چي دا ګولۍ او شربت ورکړي دا هسي هوایي خبر ي را معلومي سوې زه لکه چي یو چا خطا ایستلی وم، ما خوتاسي ته دا خبره وکړه خو تاسي یې بل ځای مه کوي بیا به خلک وایي چي تاج

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل لالا هم خورا زورور درواغ وايي، وايم يوه خبره به لا درته وکړم بيانو زه لاس پريولم دلته د يو شي نوم مي اوريدلي ؤ خونه په پوهيدم چي دا به د څه کار لپاره وي مګر ورته حيران ډير وم دوی ويل دا په بازار کي راوتلي دي بس سوداميې ډيره ورکي بنده وه چي دا به څه شی وي، هغه نوم مي اوس هم سم ندی زده، بيا يې يوسف ته وويل، هلکه هغه څه شی نوميده چي ما يې پوښتنه در څخه وکړه ؟

يوسف وويل: انټر نيټ، تاج ګل وويل هم دغه ، دغه انټرنيټ دی که څه بلا زمايې اوس هم نوم ښه نه زده کيږي

,, تاو اوريدل ،، ماګمان کاوه چي دا به د خوراک شی وي يا به کتغ پر پخيږي، خو يوسف راته وويل: يه کاکا دا نه د خوراک شی دي نه کتغ پر پخيږي !

پدې کي خلک شيان ويني خبري کي کيږي داسي نورې بلاوي پکښي دي، وايم سمندر لال ته باور وکړه که به مي تر اوسه يازړه ته لويږي يا به په پوهيږم.

حاضر خلک هغه د چا خبره د تاج ګل لالا پر ساده خبرو نژدې د خندا مړه وو.

په اخر کي سمندر ښه په هنر ورته وويل: ښه دي تاج ګل لالا يو څه مجلس دې راته وکړی زمونږ دې ښه ساعت راتير کړی ته لاس پريوله هغه دوه درې هلکوان به سودا غواړي، خدای (ج) دې خوشحاله کړه هسي انور خان اکا ډوډی کړيده دغه د موږکانو او غلو نکل به هلته ماښام بيا تازه کړو ، اوس حاضر دمه د خدای په امان، د چا چي خندا نه دريدل هغوی يو څه نور هم وخندل، لمر د غره سه را پورته سوی ؤ هر خوک خپلو کورو ته ولاړل.

محبت خان چي برابې ماښام د اور د بليدو پر وخت د غوټۍ د باغچي څخه ډک زړه را ګرځيدلی ؤ تر ډيره د دغه نيمګړې ديدن په باره کي فکرونه ووهل، خو تر لاس وتلي ډېره وه هيڅ په لاس نه ورتله، يوار به يې په فکر کي دا ور وګرزيدل چي کاش دغه د اور واقعه نه وای پيښه سوي، يو څه ساعت خو به مو سره ليدلي وای يو څه مجلس به موسره کړی وای، يو خو د ناز ګيلي به مو هم سره کړي وای، خو وروسته به يې بيرته خپل ځان ملامت کړی، ښه ته نو کله په ګيلو پوهيدي خو هسي په مازې خبره په ورځو ورځو ځيني خوابدی کېدې، نن به بيا په مازې خبره ورسره خوابدی سوی وای، خو تر دغه به دې لا طبيعت خراب وای، ځه بس په دغه کي به مې خيرؤ.

تر ناوخته يې دغه چورتونه وهل چي اخير خوب د دغي غمجني دنيا څخه سترګي ورپټي کړي، يوسف خان نن دلته ورسره پاته سو ځای يې د ده تر څنګ هوار ؤ د هغه هم ډيره سوداکي بنده وه چي داسي نه د شپې بيا ولاړ نسي، خو چي کله بيده سو ، بيا نو هغه هم ارام ته زړه ښه کړی، محبت خان اوس ډير ښه خوب ويني يو ډير ښه ځای وي د نژدې غره لمن او شاوخوا غونډۍ په شنو وښو پوښلي وي رنګا رنګ ګلان يې ډير ښه ايسيږي دلته يو ښه باغ هم وي محبت خان د دې باغ په دروازه کي ولاړ وي او د غوټۍ انتظار کوي، په باغ کي د روانو اوبو او الوتونکو مرغانو اوازونه که څه هم ډير زړه وړونکي وو خو دده به ډير فکر نه ورکي بنديدی، ده د خپل کار انتظار کاوه خولږ ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غوټۍ هم د یوې خوا رانښکاره سوه په لیدو یې ډیر خوشحاله سو خو دی د شرمه کښېنته وګوري، او د باغ د ولې پر غاړه کښېنيي، داسي معلومېدی لکه د یوه نظر کتو سره چي یې خپل د مخامخ کتو ټول توان له لاسه ورکړی و ي د هغي د غټوسترګو کج باڼو ګانو ګلابي مخ او ښې څوانۍ او لیونۍ مینې سره یې دا ګړی لکه چي د سترګو جنګ نسو کولای او پدې جګړه کي ځان ورته تسلیم ښکاره سو، دا هم راغله او د ولې په دا بله غاړه ورته مخامخ کښېناسته، دی په اوبو کي د غوټۍ ښیري یاعکس ته ګوري او دا مخامخ ده ته ګوري، دې ځان د مخامخ کتلو د جګړي یا مقابلې بریالۍ یافاتحه او ملاله بلله، نو ځکه ځان ورته غښتلی معلومېده.

محبت خان لا دغه خوب ويني چي دی د یوه ښایسته باغ د ویالي پر یوه غاړه اوغوټۍ یې پر دا بله غاړه ناسته ده، یو څه ساعت لا غوټۍ دغه مخامخ ننداره وکړه، مګر ده لا هغسي کښېنته کتل، اخیر د دې له توانه ووتل، او د ویالي اوبه یې وربانديي وپاشلې خوکله چي دې د دوهم ځل پاشلو کوښښ وکړه محبت خان یې لاس تکیه کړ او د مخامخ کتو توان یې به ځان کي پیدا سو، یو څه ساعت یې څه مجلس او د ناز ګیلې سره وکړې اخیر د باغه راووتل د یو ي غنډۍ وسرته وختل هره خوا ښه شنه، اوبه وښو پوښلې وه، ښه نظاره وه، یو څه وخت لا نور تیر سو که ګوري چي پدې خوب کي هغه د دوه سپیني کوترې او ګوډسپۍ هم راسي دوی یې په لیدو ډیر خوشحاله سي، یو ږغ بل هم پیدا سي محبت خان د ځایه ولاړ سي ښه ډیر خلک ویني چي د دوی پر خوا را روان وي دی یې په لیدو ډیر حیران سي نه پوهیږي چي دا خلک د کومي خوا را پیدا سول او ولې پدې خوا داسي چټک را روان دي، غوټۍ هم دغه ننداره ورسره ویني خلک د دوی پر خوا وارپه وار نژدې کیدل خو محبت او غوټۍ یې په مطلب نه پوهیږي پر یو څه فاصله ودریدل، د خبرو اجازه یې وغوښته محبت خان د خبرو اجازه ورکړه د خلکو څخه یوه نفر په ډیر ادب او احترام خبرې شروع کړې د څو خبرو په اخیر کي یې ورته وویل: ته زموږ مشر او پاچا یې او دغه درسره بې بې زموږ شهزادګۍ ده «د راغلو خلکو وینا ته محبت خان او غوټۍ ډیر حیران ولاړ سي اخیره دا خلکو ته وواییي زه مو پیژنم نه او تاسي وایاست ته مو پاچا یې زه نه پوهیږم چي زه څنګه ستاسي پاچا یم هغو ورته وویل: کله چي زموږ د وطن پاچا مړ سي نو موږ دریمه ورځ دې غنډۍ ته راسو چي هر څوک دلته ناست وي بس هغه زموږ پاچا سي او موږ یې د ځانه سره بوزو، اوس هم نن دریمه ده چي زموږ مشر« پاچا» مړ دی نو نن راغلي یو چي ته

راسره ولاړ سي او زموږ پاچا سې دا خبرې چي محبت خان واوریدې لا ډیر حیران سو پدا خوب کي دا فکر کاوه چي شاید دا به ته خوب ویني، اخیر ده ورته وویل چي زه پاچاهي نسم کولای زه په لږ خبره خفه کیږم او په لږه خبره خوشحالیږم تاسي ولاړ سي داسي څوک پیدا کړی چي د ده په پاچهۍ کي د ورځې پنځوس پنځوس کسان وژل کیږي او د ده ګرسره هیڅ فکر نه په خرابیږي بلکي د خلکو وژل به د ځان ګټه بولي او د خپلې پاچاهۍ بقا به یې بولي، زه د پاچهۍ نه یم، مګر راغلو

(شپږم څپرکی:محبت څنګه پاچاسي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دا اسرار کاوه چي نه ته زموږ پاچا یې ځان به نه را ښخه خلاصوې، او د خبرو ښخه یې داسي معلومیده چي که په رضا نه راسره ځي په زوره دې بیایو، ګوډ سپی هم د محبت تر ښنګ داسي دوګامه ولاړ ؤ صرف یې قوماندي ته انتظار کاوه.

«اخیر دی خبره ورسره ومني او ورسره روان سي هلته په رسید یو محل د ده د کور لپاره ټاکلی وي غوټۍ هلته ولاړه سي او تر ښنګ یې بل محل وي چي پاچا پکي کښیني، اوس هلته ډیر خلک راټول سوي وي څو نفره د محبت خان پر سر د پاچاهۍ خول (یوه خاصه خولۍ) ور په سر کړي اوټول حاضرین مبارکي ورته ووایي، یو څه عسکر یې سلامي وکړي، محبت خان نه پوهیږي چي دا خوب دی که حقیقت خو دی دا خوب ویني، اوس یو نفر چي دوی یې بیانګر(ویاند) بولي و پاچا محترم ته د ده کابینه یا وزیران ور معریفي کوي دا نو یوه داسي ښونفریزه ډله علیده ناسته ده جګي خولۍ یې پر سر دي ملاوې ټینګي تړلي دي ته چي وا اشر ته ځي، محبت خان ته هم دا هر څه عجبه ښکاري، د وزارتو لپاره هم دوی خپله خلک ټاکلي دي، بیانګر اوس یو نفر راولاړوي او د پاچا ښخه یې د وزارت لپاره تا ئید غواړي، یو نفر یې د راولاړولو سره داسي معریفي کړی:

دا سړی په هیڅ نه پوهیږي او نه یې پخوا کومه سرمایه درلوده خو اوس خورا معتبر شخصیت دی، دی به وي د پلو اوسړکانو د خرابولو وزیر،

پاچا صاحب وویل: دا ښنګه وزیر دی چي یوار په هیڅ نه پوهیږي او بیا د پلو او سړکانو د نړیدو یا خراپیدو کار په لاس ورکوی دا عجبه نده ؟

زموږ په وطن کي خو د بیا روغوني یا د تعمیراتو وزارت ؤ چي دغه لارې او سړکونه به یې جوړول، دا تاسي بیا ښنګه نوم پر ایښی دی ؟

بیانګر وویل: پاچا صاحب محترم موږ بیخي برابر او سم نوم پر ایښی دی ستاسي نوم نه دی برابر که ته فکر وکړي چي ستاسي د تعمیراتو یا بیا روغوني د وزیر په دور کي به چیري جوړ سړک وي، بلکې نه به وي، نو دغه د لارو د خرابولو د وزیر نوم ډیر ور ته په زړه پورې اوبرابر نوم نه دی؟ محبت خان ((یعني د خوب پاچا)) هم د قناعت لپاره سر وښوراوه او دا وزیر یې د خپل وزارت لپار ومانه، بیانګر صاحب بیا بل نفر را ولاړ کړی او داسي معریفي کړی:

دا تاج ګل لالا نو میږي پخوا یې د کلي دوکانداري کړیده ګوره، پلې، ګلتان، وچه ډوډۍ دا هر څه ده رانیولي او خرڅ کړي دي نو د کار زیاته تجربه لري دغه جناب (تاج ګل لالا) موږ د تجارت لپاره غوره کړی دی، باچا صاحب ښه په غور ورته وکتل چي دا خو هغه زموږ د کلي دوکاندار دی او دلته د تجارت وزیر جوړیږي دې سرچپه کیسي ته ډیر حیران تللی دی د لږ خاموشي وروسته یې تاج ګل لالا ته وویل دغه د تجارت وزارت دې خوښ دی که نه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج ګل لالا وویل: پاچا صاحب که ستا امر چلیږي نو زه خو په کلي کي لا په خرڅولو او رانیولو سترې وم ګرده ورځ به د کلي کوچنیان راباندي را ټول وو او یوه به مي نه دوي کیدی، اوس که ستا خوښه وي د خزانې وزارت په لاس راکړه چي یو څه په لاس راسي پاچا هم د ناستو خلکو په خوښه دی د خزانې وزیر کړی ویل ښه دي پرده خوارکي هم ډیرې غریبي تیري سوي دي ګوندي ناره یې خدای (ج) واوري او یو څه په لاس ورسي یو بل وزیر یې څه دا رنګه ورته معریفي کړی:دغه نفر چي پلار یې پخوا د پسو په ګنج کي بزازي (یعني د پسو د رانیولو او خرڅولو کار کاوه) کول او اوس د ځمکو او جایدادو خاوندان دي، او پخپله جناب« معریفي سوی وزیر» د قانون زده کړه کړیده او بیداره انسان دی، دغه جناب د سرکاري ځمکو د غصب (قبضه) کولو د وزارت امیدوار بلل سوی دی، محبت خان (په خوب کي پاچا) پوښتنه وکړه دا بیا څنګه وزیر او وزارت دي چي سرکاري ځمکي به غصب (قبضه) کوي بیانګر صاحب (ویاند/ترجمان د شاهي محل) وویل: هو دغه جناب خو د قانون زده کړه ددې لپاره کړیده چي دی وکولای سي په ډیره اساني سره سرکاري جایدادونه پر خپل نامه راواړوي ځکه چي ده ته د قانون لاري معلومي دي، چاته چي قانون نه یې معلوم هغه خو دغه کار نسي کولای هغه به د تل لپاره د سرک پر غاړه پیاز او پټاټې خرڅوي !

پاچا صاحب ته خبره معقوله ښکاره سوه نور یې څه ونه ویل او دا ښاغلی وزیر یې ومانه (تائیدکړي) ، بل نفر د پاچا مخ ته راولاړ کړل سو او داسي وروپیژندل سو: داکس بیا یو کلیوال څوک دی خورا ښه تجربه لري ډیر وخت د حکومت سره په رابطه کي ؤ، خورا ښه خدمتونه یې دوخت د حکومت لپاره کړیدي ده ته اوس د حالاتو د خرابولو وزارت ورسپارل کیږي ولې چي دی د دې کار ښه تجربه لري، پاچا (محبت خان) وار په وار و دې خپله پاچاهۍ او دغه وزیرانو او وزارتو ته حیرانیږي نه پوهیږي چي دا اوس دی خوبویني اوکه دا خلک لیونیان سویدي.

هغه د شاهي محل بیانګر (ترجمان) د پاچا په حیرانتیا پوه سو نو یې د دې وزارت ګټې یافایدې ورته بیان کړې، هو جناب والا د دې وزارت ګټې پدې کي دي چي کله کله په لوی لاس (قصدا)د ملک یوه برخه کي حالات خراب کړل سي، نو د هغه علاقې خلک بیا د حکومت څخه د ډیرو شیانو مطالبي نسي کولای، صرف دا غواړي چي ورځ یا شپه یې په خیر تیره سي، او یوائې د ملک و سردارانو ته اساني او اسانتیاوې ورپاته وي او دوی ورکي د مزو او خوند ژوند وکړي، او بس ، نو دغه ښاغلی د دغه وزارت لپاره ښه موزون (برابر) شخصیت دی ځکه چي دی پدې رشته (مسلک) کي اوږده تجربه لري او دجناب وزیر صاحب بیا پدغه وزارت کي دا ګټه ده چي کله یې په یوه علاقه کي حالات خراب کړه مثلا د ده د روزل سوو خلکو په ذریعه بازارونه و سوځل سي یا بې ګنا خلک ووژل سي، نو بیا دی سیمې ته د خواخوږي او همدردي لپاره ورسي او د هغه خلکو سره د مرستې یا کومکو اعلان وکړي او څو نورې غټې خبرې هم وکړي، او پر راټول سوي خلک د ده د زنده باد زنده باد ناري وهي، او خورا ورڅخه خوشحاله سي، کله چي دغه خلکو ته مرستې ورلیږل کیږي نو د جناب وزیر صاحب هم لاس ورکي خلاص وي او ډیره فایده یې ده ته هم ورسیږي، پاچا صاحب د خپلې مجبوري او کم اختیاري له وجې دې خبرې ته هم د قناعت سر وښوراوه او دا وزیر هم د خپل وزارت لپاره په درنو چک چکو ومنل سو اوس یو بل نفر د خبرو د وزارت لپاره را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ سو، پاچا صاحب پوښتنه وکړه: دا وزارت د څه شي لپاره وي ؟ بیانګر وویل: جناب والا دا وزارت یوائي او یوائي د تشو خبرو لپاره وي او په عمل کي هیڅ هم نه وي.

پاچا وویل: که زه سم پوه سوی یم دا به خلک یا ؤ لس غولوي، (خطاباسي)همداسي ده، بیانګر وویل: هو همداسي ده دنښي مینځ دي وویشتی، وروسته یو څو ښه شریفه کسان دنورو وزارتو لپاره وټاکل سوه یوائي دکورنیو چارو او دفاع وزارت پاته سو، دغه وخت محبت خان (په خوب کي پاچا) وویل:

ددې دواړو وزارتو لپاره زه یو شوک ټاکم اودادی زما ګوډ سپی، چي ډېر کمالات لري اول دا چي دی خائن ندی او نه خیانت خوښوي بل په خپله علاقه کي پردي پرانګان یامرداره خواره هم نه پرېږدي او نه وپردیو ته وفاداري لري، د دي خوبیو په بیانولو سره یې هیڅ‌ا هم مخالفت ونکړ او دا دوه وزارتونه ده ته وسپارل سوه، خو پاچا محبت خان دا فکر کوي چي زه څنګه پاچا سوم او دا څنګه خلک دي عجبه وزارتونه دي او عجبه وزیرانو ته وسپارل سوه، خدای پاک دي خیر ورپیښنوي چي اخیر به یې څنګه وي بس دخوب کار دی او دی پدا خوب کي پاچا وي (محبت خان) خو دافکر ورسره وي چي دغه دپوځ مشر ته دې دیلي وای چي لږ یې دغه وزیران او وزارتونه ورسم کړه څکه چي پوځیان او دپوځ مشر یې خورا ښه معلومیدي، بس پدا خوب کي داسي وي لکه یوه شپه چي تیره سي پدا سهار دملک خلکو خورا جشن جوړ کړی وي چي هو زموږ د ملک کابینه او وزیران خو په خیر وټاکل سوه اوس به نو زموږ خلک او ملک ښه د ترقي او پر مختګ په لور روان سي دغه جشن ته پاچا صاحب (محبت خان) او دملک ټول وزیران راغلي وي، پدغه حال کي یو شوک پاچا صاحب ته وروایي په کلی کي چي نوم یې لوړ کلی دی هلته تیره شپه اور لګیدلی وو، ددې خبري سره محبت خان (په خوب کي پاچا) ناري کړي چي وې دا خو زموږ کلی دی په زوره زوره ناري وهي چي هلی هغه د دفاع وزیر (ګوډ سپی) څه سو پدغه نارو کي محبت خان د خوبه را ویښ سي او دغه ناري وهي چي هغه زما د دفاع وزیر څه سو، لا خو د خوبه دی او د ځایه ولاړ سویدی او د کوټي ددروازي لور ته روان دی چي یوسف خان تر لاس ونیوی، او ورته ویل یې چیري وه ستا پاچهي چي د دفاع د وزیر ناري وهې بیا څه درپیښنه سوه خوب دې لیدی که څه چي لیونی لیونی کیږې؟

د دې خبرو سره محبت خان پوه سو چي هسي خوب مې لکه چي لیدی که څه، شاوخوا یې وکتل نه پاچهي وه نه هغه وزیران، بس یو خوب ؤ خیال ؤ ښه ورمعلومه سوه چي په خپل کور کي دی، کلیمه یې وویل یوسف خان اوبه ورکړې چي وڅښیې، لږ وخت لا نور تیر سو د سهار رڼا هر لور ته خپره سوه یوسف د سهار د لمانځه او اوداسه ورته وویل او خپله یې هم دا بندبست وکړ ی ،اراده یې وه چي یو څه وختي هغه د برایي د اور د لګیدو ځای ته ورسي چي څومره تاوان پیښ سوی دی هغه ؤ یوسف خان د اور ځای ته تر لمانځه وروسته ولاړی او بیا د تاج ګل لالا پر دوکان یې و خلکو ته د دغه پیښي حال وروایه چي د زقوم ژرنده یو پردی ټکتړ څو ګونۍ غنم او څو پسونه پدغه اور کي سوځیدلي ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت خان هم اودس او لمونځ ادا کړی، خو د برابې په حالاتو کې ډیر فکر بند ؤ یوار به یې دغه واقعه راواخیستل چې دی برابې ماخستن د غوټۍ خاصې باغچې ته ورغلی اوبیا په کلي کې اور ولګیدی او نصیب د مجلس نور نه ؤ پاته تقدیر بله پاڼه (ورقه) واړول، ولې چې محبت خان د خسر په اشاره دوولس شپې مخکې هغه پولیس افسر امید خان بوتلی کله چې په هغه شپه لنډک او ملګرو یې لار د محبت خان پلار انورخان ته نیولې وه خو هغه لنډک خپل پلار یعني د زقوم خان ورور او خوریی پدې اشتباه وویشتل چې دوی ګمان کاوه چې دغه راوان سپین موټر به د انورخان وي مګر تازي خپله هوسۍ (وسۍ) ښکار کړه

محبت خان دوولس شپې بعد انور خان را ایله کړی ولې چې انورخان هم مازې سړی نه ؤ د ډیرو زورورو خلکو سره یې شناخت ؤ، محبت خان دوولس شپې په بند کې تېرې کړې او نن یې اوله شپه وه چې کور ته راغلی ؤ.

تیر ماخستن هم د غوټۍ له باغچې څخه تش لاس راغلی ، ولې چې د دغه ملاقات د قضاء کیدو لوی لامل (سبب) هغه دکلي په یوه څنډه کې د اور لګیدل وو ، ښه ناوخته چې محبت خان بیدېږې بیا دی یو ناولده (نابلده) خوب ویني او پدې خوب کې دی پاچا سي، ((پدغه شپه یوسف خان د محبت خان نژدې ملګری او همزولی هم د دوی کره میلمه ؤ)) نن سهار یې ډیر فکر پدغه خوب کې بند وي چې داڅنګه زه پاچا سوم لږ ساعت به یې لا دغه فکر نه ؤ کړی بیا به یې ویل دغم پاچهي دې سي،خو هغه زموږ مجلس یې را خراب کړی هغه زه او غوټۍ چې د یوې ښائسته غونډۍ پر سر سره ناست ووخو د ناز ګیلې مو لا نه وې سره کړې چې بیا دغه لیونیان «یعني هغه خلک» راغلل او ویل یې ته زموږ پاچا یې.

بیا به یې پر دغه خلکو هم زړه وسو چې دا څنګه خلک وو څنګه چپه او راسته وزیران او وزارتونه یې وو.

د سړکانو او پلونو د نړولو وزیر، د حالاتو د خرابولو وزیر د ځان سره به د دغه وزیرانو او وزارتو په نومو خندا ورغله، او بیا به هغه خپل کوډ سپی په یاد ورغلی لا به په تعجب کې سو، چې هو دی خو ما دکورنیو چارو او د دفاع وزیر وټاکه، بیا به وهغه خلکو ته حیران سو چې دوی خواران خو هم خوشحاله وو چې زموږ د ملک کابینه او وزیران خو وټاکل سوه، پر دې به یې ډیر فکر وکړ او پر دا خلکو به یې زړه وسو بیابه یې وویل چې ته وا دا خوب ؤ او که پیریانانو چیرته بیولی وې.

لږ خو به یې د پیریانانو خبره زړه ته ولویده چې کیدای سي دا به پیریانان وو، ولې چې زموږ دکلي دوکاندار خو هم هلته ؤ، دی خو په کلي کې د پیریانانو خورا ډیري خبري کوي کله وایي ما سپیلنی راوړی دی کله وایي زه د پیریانانو د پاره سپیلنی دودوم، ده لا دغه فکرونه وهل چې د کوره څخه یو کشر د خاله زوی یې د سهار چای را وړی لمر هم تر غره راپورته سوی ؤ، چې یوسف خان هم راورسیدی هغه هم موقع غنیمت وبلل ولې چې مشران دلته نه وو راغلي پر محبت خان یې د مسخرې په ډول ږغ کړه چیري دی هغه د دفاع وزیر دې، محبت خان پوه سو چې زوروره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمله یې دربانديې وکړه دلته دوه درې همزولي نور هم ورسره ناست وو ، نو ځکه په نرمه خندا ورته وویل ته راسه چای تیاري دی بیا به یې در وښیم «تر څو نوره رسوائي جوړه نسي مطلب یې دا ؤ»

اوس لا بیغمي ده نور خوک ندي راغلي بیا به وار نه در رسیږي، دلته یوسف خان لا بله خبره نه وه کړې چې اسد وویل څو نفره مشران راغلل هغه د مشرانو په کوټه کي دي ما هغوی ته هم چای وروړی.

جان اخښي (اشاره د محبت پلار ته) راته وویل: چې بیا ده ته ووایه چې دې کوټې ته راسي دا مشران د مبارکي لپاره راغلي دي، پدغه وخت کي یوسف خان داسي په نزاکت ورته وکتل ګویا ورته وایي چې په شي نه یې خبر یواځي دې هغه خپل سبق په فکر کي ګرزي او بس.

محبت خان هم نه غوښتل چې ورسره مقابله وکړي، ولې چې یوسف خان هم د اندیوال په خیر ډیر ورباندې ګران ؤ ، د ده په هر غم کي ډیر ورسره ژړلي وو ، او په توره شپه به یې د ده څخه ځان نه سپماوه (نه دریغاوه) یواځي به یې د شفقت سترګي ور اړولې او دغه د میني دکتو سره به یې یو څه ورته ومسل (نرمه خندا یا د خندا شکل) او یوسف ته دا اشاره کول چې اوس نور خوک ناست دي کله چې سره یواځي سو بیا به دغه راز درته ووایم، دغه وخت د ده د خاله زوی بیا ورته وویل ستا لکه چې هیر سو جان اخښي (انورخان اکا) غوښتي !

محبت خان هم د چایو ګلاس پر مځکه کښیښاوه او یوسف ته یې هم وکتل تر څو دی هم ورسره ملګري وکړي، دواړه د مشرانو کوټې ته ورغلل د سلام ویلو وروسته یې د کلیوالو سره د لاس روغبړ وکړ، مګر محبت خان پدې وخت کي دوه د چایو ډک ګیلاسونه چپه کړل خو ښه وو څوک په ونه سوځیده، پلار یې منت پر وکړ: پښو ته ګوره ستا فکر چیرې دی چې ګیلاسونه یو په بل پسې چپه کوې.

رینښتیا هم د ده فکر د برابې مابنام په لیدلي خوب کي ؤ ، وروسته دواړه یوې خوا ته کښیناستل« اسد خان هم اوس دې کوټې ته راغلی ؤ ډیر خدمتي هلک دي بې له ځنډه د میلمنو چپه سوي ګیلاسونه بیرته د چایو ورډک کړه، په راغلو کلیوالو کي د تاج ګل لالا پلار نادر ماما هم راغلی ؤ ، که له یوې خوا پخوانی سړی ؤ ساده مجلس یې کاوه د بلې خوا یې د سترګو دید هم داسي کم ؤ چې هسي به یې خپله لاره په وړه.

ده هم بې واره لاس هسي یوې خوا ته ونیوی او انور خان اکا ته یې پخپل ساده انداز داسي وویل: ښه نو دا هلکوان یې دواړه بندیان کړي وو ؟

دا خبره نادر ماما په داسي حال کي وکړه چې لاس یې نورو خلکو ته نیولی ؤ ، انور خان اکا ورته وویل: نادر ماما تا لاس شاولي او مراد ته نیولی دی دوی لږ ها خوا ته ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر ماما وويل : کاکا زه خو سم ځوک نسم ليدلای ما چي ويل دغه دي، انورخان اکا دا هم ورته وويل دواړه نه وو بنديان دغه يو هلک بندي ؤ.

نادر ماما وويل: ولي اوس زموږ سره دوو کسو روغبړ نه وکی ؟

انورخان اکا وويل: هو دوؤ نفرو روغبړ وکی دا دوهم هلک د شادولا اخښي زوی دی، هغه نه ؤ بندي.

نادرماما وويل : توبه توبه ! ماغزه مو کار نکوي ما چي ويل دواړه بنديان وو ، ښه دي خدای پاک; دې در وساتي، شپه راځي خو خوشحالي نه راځي !

يو بل کليوال چي د چايو ګيلاس يې په لاس کي ؤ او د خبرو کولو وار ته يې کتل داسي محبت خان ته وويل : څو شپې دې هلته تيري کړي ؟ محبت خان اوس هم د برابي په خوب کي غرق ؤ هسي ناپامه يې داسي ځواب ورکړی : زما په خيال يوه شپه وه داسي ناولده (نابلده) ځای ؤ او هغه خلک يې هم داسي ناولده (نابلده) ؤ مانه پيژندل يو تاج ګل لالا هم پکښي ؤ .

«محبت خان چي مجلس داسې سرچپه شروع کړی يوسف خان يې لاس په لاس کښيکښی تر څو يوڅه په هوش کي سي، ناست خلک هم حيران سوه چي دا خو موږ د ډيرو شپو د بندي کيدو اوريدلي وو او دی وايي يوه شپه وه، او بياتاج ګل لالا نو کله هلته ؤ هغه خوهره ورځ پر دوکان وي، دا خبري هيڅ سر نه سره خوري، نادر ماما يې هم داسي هيښ کړ چي دا تاج ګل خو به تازه چا نه يې بندي کړی، دا هلک ځنګه پرته (چپه) ږغيږي، خو دا هر څه حيرانتيا د يوسف خان په خبرو سره يو څه کمه سوه هغه وويل:

برابي د ده يو څه لکه چي تبه وه مابنام هم دخوبه چپه چپه ږغيدی بس هغه دتبې اثر دی، دی چي وايي نن دې پر کور ځوومه شپه ده داسي پوښتنه چا راځخه وکړه، يو څه مريض(ناروغه) دی.

انورخان اکا هم بې له دې چي خبره دې نوره ځنډ پيدا کړي د محبت خان ماما شاولي ته يې وويل: شاولي اخښي ! نن خو ما ستا لپاره يو کار په نيت کي ؤ خو اوس لکه چي دوه کارونه سوه ، شاولي هم د ده خبرو ته متوجه ؤ، انورخان اکا وويل:

اول خو به په هغو ولاړو پسو کي يو حلال کړي نور کار به يې سمندر او هغه نورو هلکوانو ته ور پريږدي، ته به دې خوريي (محبت خان) هغه د بازار ډاکتر ته وروليې نور که د کور څه ترخه يا خواږه(دکور سودا)پکار وه هغه به هم له بازاره درسره راواخلي چي مابنام به دکلي خلک زموږ کره ميلمانه وي، شاولي ماما چي خبره شروع کول يوار يې خوريي (محبت) او بيا يې د چا يو ګيلاس ته وکتل او دا سي وويل: سمه ده اخښي ! بس دغه نيم ګيلاس چای به لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم نو به زه هم لاس په کار سم، نادر ماما ته هم د خبرې وار ورسیدی، او داسې پوښتنه یې وکړه: انور خان لالا دغه هلک ته دې واده کړی دی که نه؟

انور اکا هم خبره په ډیر چورت وکړه یا نادرماما نه مې دی ورکړی ور وه به یې کړم «نادر ماما د تاج ګل لالا پلار، او ډیر ساده مجلس به یې کاوه کله کله خو به یې خبره هم ژر له یاده وتل(هیریدل)»

خو د نادر ماما مطلب نه ؤ پوره سوی او پاته خبره یې داسې وکړه: انورخان لالا که زما په خوله کوې بس دغه غم یې ژر خوره کني تر دغه به ډیر لیونی سي، هغه څه زمانه مخکې هم زموږ د کلي یو هلک لیونی سوی ؤ که دغسې دکوره ورک سو خو چې زه په هغه هلک خبر سوم خلکو ویل پلار واده نه ورکوي، نو که زما منې دغه فرض یې ور ادا کړه وایم که یې دغه مرض ؤ رک روغ به سي، وایم بیا به یې په سر کې لا نسي درد ،« همدغه محبت ؤ خو نادر ماما یې د خپلې سیپن ږیرتیا ، ساده ګي اوهیرې له کبله نسي پرله برابرولای » د نادر ماما د دې خبرو سره انورخان اکا او ناستو خلکو یوڅه ومسل (د نرمې خنداشکل) یوسف خان هم و محبت یوه پټه نوکاره ورولګول، یو څه یې په ځنګ وواهه چې نادر ماما خو دې هم په مرض پوه دی ، موږ خو یې ساده بولو خو ده د نبني مینځ وویشت.

مخکې تر دې چې بله خبره دې ځوک وکړي شاولي ماما یوسف ته اشاره وکړه چې محبت خان درسره را ولاړ کړه، او دوی پخپل کار پسې ولاړل، پدغه حال کې انورخان اکا اسد خان ته وویل: هلکه د نادر ماما ګیلاس ورډک کړه، نادرماما هم وویل: وایم پدا ډیره موده مې داسې ښې چای نه وې کړې نه مې دغسې خوند پر اخستی ؤ، یوڅه موده مخکې د هغه نورو خوریانو کره تللی وم د هغو شلومبې هم دغسې خوندورې وې !

لکه دغه ستا دکور چایې ته یې راتوی کړه پر ځواني دې برکت سه !

د نادر ماما د ساده خبرو سره کلیوال عادت وو ډیر بد یې نه په ورل بلکه لا به یې ساعت وربانديې تیریدی، د نورو خبرو وار لا نه ؤ راغلی، چې کوټې ته یوه ډله نور کلیوال راغلل دکلي ملا صاحب او تاج ګل لالا هم پکښې وو روغبړ وسو هر څوک یو ځای کښیناستل دکلي امام او نورو خلکو انورخان اکا ته د محبت خان د را ایله کیدو مبارکي وویل چې په ځواب کې انور خان اکا دوی ته خیر یوسي او دکور وداني کلیمې وویلې، د دوی تر مینځ کلیوالي مجلس شروع سو یوار به یې د برایې د اور لګیدو پر پیښه خبرې روانې وې، او بیا به چاوچا ملا صاحب ته د ده د نن جذباتي وینا(تقریر) ستاینه وکړه ویل به یې وایم ملا صاحب نن د ظالمانو خلاف ډیر ښه وږغیدې او د دوی خلاف دې سختې خبرې وکړې وایمه شاباس !

ملاصاحب هم ددې خبرو لمن ورسره اوږده کړه او د خپلې وینا په رڼا کې داسې وویل: هو باید د ظالم مخنیوی وسي، که چیرې دغسې ورته کښینو ،نو خو ظالمان به زموږ په کلو او کوروراننوزې دا څه حال دی چې نن هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر خپل کور په امن ندي، داخو هر څه ددې کلیوالو دېې اتفاقي له لاسه دي چې یو وایي زه یې څه کوم او هغه بل وایي زما یې په څه !

د ملا صاحب خبرو ته کلیوالو د قناعت سر ښوراوه، چې رېښتیا هم موږ ملامت یو، چې یو د بل خبرې ته مو غوږ نه نیوه د هر چا پر خپل سر زور ؤ نن یې نو انجام دا سو چې کله د انورخان باغ څوک ځیني لاندې (قبضه) کوي او کله یې لنګه غوا غلا کیږي.

شاولي ماما هم پسه دکوټې د حویلي په یوه څنډه کي حلال کړی نور کار یې سمندر لالا اونورو کشرانو ته ور وسپاره تر څو دی محبت خان ډاکتر ته بوزي په اول کي محبت خان هم دې ته تیار نه ؤ چې ډاکتر ته ولاړ سي مګر یوسف خان چې مجبوره کړی بیا یې نو انکار نسو کولای، یوسف دا هم په پټه ورته وویل چې که دې د مکتب (سکول) خیال وي چې زه به هلته ولاړ سم څوک یا څوک (غوټۍ) به ووینم دا خیال دې د فکره وباسه ولي چې نن د رخصتي ورځ ده هغه ستا وزیر دفاع (ګوډسپی) لانه معلومیږي نن رخصتي ده بس ولاړ به سو تر ډاکټره نوري خبري به بیابل وخت ګورو.

محبت خان ته نور د ویلو څه نه ؤ ورپاته او ډاکتر ته سره رهي سوه، په اول سر کي لا د شاولي ماما دا خیال ؤ چې کار و ځان ته څه اسانه کړي، غوښتل یې چې دغه د دوی دکلي ډاکتر ته یې وروليې یا یې هغه بل ډاکتر فدا چې اوس په ډاکتیر پیدا مشهوره سوی ؤ ورولي خو هغه یوسف ورته وویل:

شاولي ماما ته عجیبه سړی یې! ولي هیر دې سو هغه تیمور اکا چې ویل چې هغه د بازار یا د ښار پوه ډاکتران وایي چې تاسې کلیوال د هر چا څخه دوا اخلی او هغه ډاکتران بولی نو ځکه مو علاج نه کیږي، دا یې لاڅه دغه زموږ د کلي ډاکتر خو تر وخت تیرې دواوې (درمل) خرڅه وي، او بل انسانانو او حیوانانو ته کله کله یو رنګه ستني(اینجکشن) ورلګوي، ولې هغه ستا وراره دې هېر سو لونګ مسکین در ښه یم هغه مار وخواړی خو زموږ دکلي ډاکتر صاحب د زکام ستني ورلګولې، هغه ؤ چې لونګ مسکین هغه ګړی مړ سو او تیمور اکا ورته وویل دغه ستن خو دې هغه بله ورځ ما ته د غوا لپاره هم راکړه.

خو شاولي ماما د یوسف خبرې ته دا رنګه ځواب ورکړی هغه خوزموږ د کلي ډاکتر وویل دا ستني ډیرې پخوانۍ دي اوس نه پیدا کیږي، شاولي ماما وویل ولې پخواني شیان تر دا نورو ښه نه دي ؟

یوسف پر وخندل: یاره شاولي ماما څه درته ووایم نو ر یا ځیني شیان به پخواني ښه وي خو هر شی پخواني ښه نه وي ، بیا نو دوا او درمل دا خو چې تر وخت تېر سي بیا دګټې پر ځای زیان (تاوان) لري، شاولي ماما ته نور ځواب نه ؤ ورپاته نو یې داسي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره یوسف جانه! تاسي چي سبکونه (سبقونه) وویل اوس څه نه درسره ویل کیږي، پخوا به زموږ کلیوالو توره اریږه(توره ؤڅکی) ژړه اریږه، خاکشیریا بارتنګ وخوړل جوړ، روغ به سو بیا به یې په سر کي لا نه ؤ درد، ته اوس راسه وایم د دوؤ شپو کوچنی به یې ډاکټر ته وراخیستی وي او له ها خوا به، هغه د چا خبره یوه پلنډه دغه د ترخو اوبو ډک (شربتو) بوتلان ورکړي وي، دا یې لا څه یو څه زمانه مخکي ښار ته تللی وم یو سړی مي ولیدی هغه بل ته یې ویل دا غوا دې چیري بیایې؟

هغه ورته وویل: ډاکټر ته یې بیایم داسي توبې مي وکښلې، بیا چي یوائي سولم دونه (دومره) مي پر وخندل چي توبه ما ویل ته غوا وګوره او ډاکټر وایم غوا به څنګه د ډاکټر په دوکان (میډیکل) ور ننباسي د هغوخو داسې تنګې تنګي دروازي وي، یوسف او محبت خان ته د شا ولي ماما پر ساده مجلس خندا ورغله، دوی اوس د سړک یوې دوه لاري (هغه دوې لارې چي سره یوځای کیږي)ته را رسیدلي وو، د هغه بل کلي څخه د راتلونکي موټر انتظار یې کاوه تر څو د ډاکټر تر ځایه یو څه ور نژدې کړي، موټر هم ډیر لري نه ؤ راورسیدی، اوس دوی په موټر کي هغې خوا ته روان دي، یوسف خان ورته وویل شاولي ماما ته عجبه ښه سړی یې غوا یا بل هر حیوان خو هم دغسي بدن او وینه لري لکه انسانا ن دوی هم ناجوړه کیږي، شاولي ماما یې خبره ونیول نو دغه په دوکان (دواخانه)یې څنګه ورننباسي یوسف خان وویل ته لکه چي دغه د انسانانود ډاکټر او دوائای یعني دواخانه یادوي؟

شاولي ماما وویل هو،هو،

دغه یادوم، یوسف په خندا ورته وویل: یا شاولي ماما د غواؤ یا د حیوانانو ځای جلا وي هغه داسي غټ ځای وي لکه یوغټ سرای شاوخوایې نوري کوټې وي په هغه کي د حیواناتو ډاکټران ناست وي، بیا ډاکټر باندې راوزي او هغه ناجوړه (ناروغه)حیوان وګوري دې ته د حیواناتو روغتون (هسپتال) وایي، هغه د انسانانو دواخانی ته یې نه وروليې، شاولي ماماوویل:

اوس دې یوڅه سرپه راخلاص کړی ما چي ویل دغه د انسانانو د ډاکټرځای ته یې وروليې سړیه څنګه به یې په دا ځینو کي ور خیژوي بیا نو هغه دروازه خو یې د نازکوهندارو وي هغه خو به دستي ورماته کړي، زه یې و دغه نکل ته حیران وم، زه نو نه وم خبر چي د غوا طبیبان بیا په بل سرای کې(هغه روغتون کې) ناست دي.

د یوسف او شاولي ماما مجلس لا جاري ؤ خو محبت خان به تر ډیره خپل فکر واهه او هغه دبرایي په خوب او پاچهي کې به یې چورت بند ؤ، یوسف خان او شاولي ماما هم تر ډیره حده غرض نه ورسره کاوه پدغه لړ وخت کي هغه موټر وان (ډریور) لا د شاولي ماما څخه دا پوښتنه وکړه چي چیرې ځی، شاولي ماما داسې ورته وویل: هغه د لیونیانو ډاکټر ته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان وویل: تاسې خو ټول سم معلومیږی نو د لیونیانو ډاکټر څه په کوی شاولي ماما یې داسې ځواب وکړی وروره موږ هم ولا که یو سم یو مګر اصلي دغه هلک ((اشاره محبت خان ته))وررولو سم ندی کله کله یې ځایه ږغیږي، دلته یوسف خان موټروان ته وویل: د صحرا خلک یې د لیونیانو ډاکټر بولي د بازار خلک یې نفسیات پوه ډاکټر بولي هغه ته ورځو شاولي ماما خو دکلي سړی دی ساده مجلس کوي چې خوا دې بده نسي، موټروان اوس په یوه کوڅه باندې موټر وګرزاوه یوسف ورته وویل: وروره موږ دلته کښته کیږو دا لار د ډاکټر ځای ته لنډه ده موټروان هم موټر د لارې و یوې څنډې ته کړی دوی د موټر څخه کښته سول او د موټروان سره یې حساب خلاص کړی، اوس د یوسف په لارښونه دوی د یوه ډاکټر خوا ته روان دي، شاولي ماما چې هسې د هندارو دوکان یا دواخانه ووینې، وایې دغه ښه دوکان دی دغه ځای ته به یې وررولو خو

(اووم څپرکی:اسان ولی لیوني سي؟)

یوسف به یې خبره ورپرې کړه یا ماما دا هسې دواخانه (درملتون) ده یا د بل شي دفتر دی دلته ډاکټر نسته. ته راځه هغه ځای ما ته معلوم دی، خو شاولي ماما چې دبازار سره ښه ولد (بلد) ندی و هر شي ته حیران ګوري یوار دوه خو لا یوسف ته داسې هم وویل: هلکه په دا جیبو به پام کوو وایې دلته په بازار کې دغه د جیبو غله (کیسه بر) هم ډیر وي داسې نه چې یو شی را څخه غلا کړي، دوی یو څه مزل کړی دی یوسف داسې روان دی لکه شاولي ماما چې سم ورسره روان وي خو چې پام یې سو محبت خان لکه سایه ورسره روان دي خو د شاولي ماما درک نسته ودریدی تر شا یې وکتل د محبت خان څخه یې پوښتنه وکړه هغه هم لکه بیده په خبر نه ؤ، چې ماما پر کوم ځای ورڅخه بیل سو اخیر پر شا راوګرزیدل داسې یو کج کر چې راغله ګوري چې شاولي ماما د ټانګې پر آس ګرزي او بیا د ټانګې د خاوند سره وږغیږي، یوسف ورته را روان دی دا فکر کوي لکه چې دغه ټانګې والا یې شناخته دی که څه ؟

نژدې ورته راورسیدل خبرې اوس اوري داسې معلومیده لکه د آس سودا چې ورسره کوي.

یوسف ورته وویل: ماما موږ تر هغه ځایه ورسیدو چې وموکتل ته نه وي خو ږغ به دې کاوه، بیا موږ په څه شي پسي راروان وو او ته څه کوې !

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه آس چې مې ولیدی داسې مې خوښ سو چې څه درته وو ایم هغه دچا خبره وایم هر څه یې راسه هیر کړه بیخي هغه د خان اکا اس ته ورته ؤ، سریه که دې ځیني رانیوی دا یې ته هم خان، نو خاني نور څه غواړې آس خو به ورته برابر کړې، یوسف حیران ؤ په خندا یې ورته وویل: دا خو په نغدو پیسو دی نو ته دونه (دومره) پیسې لرې یا درسره سته که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټانګې خاوند دې مجلس ته غوږ نیولی دی چې شاید د صحرا سړی دی په ډېرو پیسو به آس در څخه را نیسي ښه ورته خوشحاله دی.

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه کاکا(د آس خاوند) ښه سړی راته معلوم سو سړیه سودا به ورسره وکړې هلته ما په کلي کې یو څه پچي ټولي کړې دي بس پدغه پچو به سودا راسره وکړي یو څه پروړ که یې غوښتی هغه به هم ورکړم، دایې سودا سوې، ددې خوا به موږ هم سپاره پر ولاړ سو نور نو څه غواړې !

دا د پچو خبره پر ټانګې والا بیخي بده ولګېده، خو شاولي ماما لا پر آس کښېنته پورته ګرزي، پدغه حال کې د آس یو دکیزې تناو(پاړه)هم وشکوله چې دې کار بیا د آس پر مالک خورا بد اثر وکړی ټانګې والا په ډېر خښم ورته وویل: څه ولاړ سه ولې مې په عذابوې !

شاولي ماماوویل: ولې خو ته به یې هم خرڅوې نو بیا خوشکه ولې کوې؟

ټانګې والاوویل: څه وروره ولاړ سه زه دې د خوارۍ وایستم اوس به مې یو سپاري کې وړی، ولې مې په عذابوې دا ما په شنو لوټو(نوټو) را نیولی دی ته یې په پچو را سه رانیسې، ماغزه دې خراب دې که څه؟

«خوخبره وار په وار د ټانګې والا او شاولي ماما تر مینځ خرابېده » آس هم غوږونه شک نیولي دي د شاولي ماما څخه یو څه تورېدلی ښکاري د بلې خوا یې یوه کیزه هم وشکېده او دا خطرناک مجلس خو وار په وار یاغي کاوه، یوسف خان او محبت یوار ټانګې والا ته وایي وروره پرېږده دصحرا سړی دی دکیزې تاوان به دې درکړو، بیا شاولي ماما پورې وهي او ورته وایي شاولي ماماپرې یه ږده خپل آس یې دی نو چې په پچو یې نه دربادې خرڅوي نو په زور خو به یې نه ځیني اخلې.

«خو بس دغه مکوه، ایله شروع ده خبره سمې خواته نه تله، وار په وار حالات خرابېدل»

شاولي ماما ورته وویل: وړور خوشکه ولې کوې پر تا که آس ګران دی پرما خپلي پچي ګراني دي، ولې خلک یې پر اور ډوډۍ نه پخوي، چې نه یې خرڅوې په سمه وو ایه چې نه یې خرڅوم.

ټانګې والا په بګۍ کې ناست دی، خو شاولي ماما لاندې پېشرو ورته وهي، یوه دوې خبرې لا نورې نه وې سره اړولې چې ټانګې والا داسې عصباني سو ، تا چې ویل پېر انانو ونیوی داسې بې اختیاره یې هغه د آس غمچینه وه که لښته و شاولي ماما ته یې ونیول، خو چې دوې، درې به یې شاولي ماما واهه دی هم ورته په جذبه کې سو ، صحرائي سړی ؤ په زور ښه زورور ؤ دغسې ټانګې والا تر دا یوه لاس و نیوه لاندې را ایله کړی پدغه حال کې آس تور واخیست تر یوه ځایه یې ټانګې والا هم ورسره کش کړی، په هغه پایدام کې لکه چې د ټانګې والا کالي بند وو ، د بلې خوا شاولي ماما سوکان ورته نیولي وو ، خو پر ټانګې والا خورا قیامت جوړ ؤ تر څو چې خلک سره را رسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوارړو سرونه په وینو رنګ ؤ، مګر ټانګې والا تر شاولي ماما ډېر خوړ ؤ یوار د ټانګې سه را ایله سو بیا چې آس تور واخیست بیا یې تر یوه ځایه ورسره کش کړی هغه د شاولي ماما د سوکانو وارونه خو لا څه کوې، دلته دغه ټانګې والا هم اکثره وخت ټانګه یواځې یا جلا درول تر خو یوسپاري ځانله پیدا کړي بل داسې خوشک ؤ چې د هغه نورو ټانګو والو سره یې هیڅ ګذاره نه کیدل، خو دا چې آس یې تور واخیست او شاولي ماما ښه وډباوه د ده ملګرو ته ښه خوند ورکړی نو ځکه یې د ده په خلاصېدو کې ژر هڅه ونکړه د بازار ناولده(نابلده) خلکو سره جلا کړل یو یې یوې خواته کش کړی او بل یې بلې خوا ته بوتلی خو ټانګې والا د شاولي ماما د سوکانو څخه ډېر سدوبد(یوڅه بې حاله) دی.

یوار یوار لا په بې سدتیا کې دا هم ووایې ایله مې کړی زه آس په پچو نه خرخوم، پر راګرزېدلي خلک یو یو پر وخاندي چې دا څه وایي، کله چې د خوشکیار اکا آس لیونتوب شروع کړی نو سمدستي د سړک پر آبله غاړه د دوو بګیو د اسانو سره په جګړه بوخت سو هغه یې هم په وینو ولړل ولې چې دی ډېر قوي یا زورور ؤ، د شاولي ماما خو ناحقه نه ؤ خوښ سوی چې نه تر تېرېدی کله چې دغه آس پر هغه نورو اسانو یو ناڅاپه حمله وکړه هغه یې د ځان په خیر(رنګه) لیوني کړه اوس نو دري سره اسان د وریوري ترلو بګیو سره د بازار پر یوه سړک ولاړ سي او پر دا بل سړک را وګرزي هیڅ شی یې مخه نسي راګرزولای تڼدي وو چې څوکسان دې وداړي، خو هسې به ورځیني خلاص سوه، د بلې خو د بازار دوکانونه وار په وار پسې تړل کېدل ، په بازار کې خورا بده ورځ جوړه ده ولې چې د ټانګو اسانو خورا بد سر اخستی دی ، هغه دچا خبره ده یو قیامت جوړ دی میړه هغه دی چې ځان له مخه وباسي ځینو کسانو په ځانو پسې د دوکانو دروازې راوتړلې ځیني بیالوړو ځایو یا د دوکانو بامو ته وختل د هغه ځایه بازار ته ګوري ، چې لیوني اسان د ټانګو سره داسې ورکې ځغلي ته چې وایې د شاخیز(پریټ) ورځ ده یا د دوی سه ماسیوا بل څوک نسته یا لکه دا بازار چې د دوی دپلار وي.

له هرې خوا چې به د بازار په سړکانو راغلل داسې بې دسړک دغاړې دوکانداري سره کډې وډې کړې تا چې ویل سیلاب راغلی په پلیو، شنو، نخودو اونورو شیانو خو داسې بازار لړلی ؤ لکه باران چې سوی وي ، د پیازو او پټاټو پر ریړیو چې به ور برابر سول ریړۍ به یې داسې یو په بل کې سره وجنګولې لکه د تورې ګاډۍ (ریل ګاډي) ډبې چې سره وجنګیږي ، پیاز او پټاټې به هره خوا په ګیلیدو ول.

د دې بې حاله سوو اسانو به هم شاید په زړه کې دا درد ؤ چې دا انسانان زموږ سره څنګه ظلم کوي درانه مو باروي ورپسې مو په لښتو یا غمچینو وهي کیزې مو په زور داسې کشوي چې زموږ د ژبې اوخولې هیڅ خیال نه ساتي چې دا به هم خوږیږي ، دوی یواځې پدې ښه پوهیږي چې ډیرې پیسې وګټي او موږ درانه بار کړي زموږ تر بدنو به خولې بهیږي خو دغه انسانانو ته زموږ د ستړیا هیڅ احساس نه کیږي، موږ خو پخوا د یوه انسان د سپرتیا لپاره وو او موږ به یې هم ښه نازولو هغه وخت موږ هم خوشحاله وو ، نن څه کوې چې دې ظالمانو موږ تر دې درنو بارو لاندې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونده بېزاره کړو ، شاید د دغه اسانو به دا هم خواهښ وو که یوه ورځ مورږ ته واک په لاس راغلی او هغه ورځ به یې همدا نن بلل چې د بازار حکمراني نن د دوی په لاس کې وه او د بازار په سړکانو یې هر څه سره ګډ وډ کړه ، دوی به هم شاید پدې پوه ول چې حکمراني همداسې کېږي چې هر څه دې ګډ وډ وي ، تر ټولو زیات تاوان یې د سړک د څنډو دوکانداریو او د پیازو او پټاټو رېړیو ته ورساوه ولې چې همیشه به د دوی د لاسه لاره بنده وه او د دغه اسان به درانه بار را روان وو نو نن یې لکه چې یو څه کسات ځیني وا خیستی دغه اسانو داسې نژدې فکر نه کاوه چې یو صحرائي سړی (شاولي ماما) به بازار ته راځي او په یوه ورځ به د بازار حالات بدلېږي ، هلته به یې خاوند د هغه صحرائي سړي په سوکانو په وینو رنګ او بې سده کېږي او داسې انقلاب به جوړېږي چې واک او اختیار به د دوی لاس ته ورځي ، او دوی به د بازار په خلکو پسې ځغلي چې چا ظلم کړی دی چا لاره بنده کړېده او چا ګرانه سودا ورکول ، سر اخیستو اسانو لا خپل مست شاخیز د بازار په سړکانو کې کاوه هغه څه چې دوی کول هغه یې وکړل ، د بازار خلک یې د بندو دروازو او لوړو ځایو یا بامو څخه په بې وسي ننداره کوله.

د ډېرو خلکو پدې سر نه خلاصېدی چې ددې اسانو سره څه وسول چې داسې بې حاله سوه ، هسې خپل ځانو دلارې ایستلي ول ، هغه پیاز او پټاټې چې پر مځکه هوارې پرتې وې هغه د چا په یاد وې او ځینو خلکو ته خو دا درک هم نه ورمعلومیدی چې کیسه د کومه ځایه خرابه سوه ، او دا اسان او ټانګې د چا دي ، خو څه ساعت وروسته ځیني خلک چې په بازار کې ډېر کارونه ،نه درلودی د بازار څخه په تنګو کوڅو یا مخ چپه لارو ووتل ، اسان هم یو څه پر ارامه سوه.

بس د خدای پاک فضل ؤ چې پو لیس را ورسېده په ډېره هوښیاري سره یې د یو دوکان پر بام سنګر ورته ونیوی په لومړي سر کې لا اوښکي بیونکی (انسوګیس) ګیس پر استعمال کړی خو د دې سره اسانو بیا زور واخیست ،خو بل چکر چې اسان پدې سړک را برابر سول ، پولیسو هم په پوره مهارت د توپکو خولې وربانديې برابرې کړې وې د دوی هم وربانديې ټکان سوه ځیني ګولۍ (مرمۍ) به خطا کېدلې خو څو ګولې ښې کاري کې ولګېدې د بازار مینځ ته په را رسېدو دوی هم د زوره ولوېدل او یو په بل پسې پر مځکه را ایله سوه وینو یې لا ښه په زور کې داري وهلې خو دوی د بازار په مینځ کې داسې بې اختیاره د حرکته ولوېدل چې د سر خواوې او د مخ پښې یې پر مځکه وې او د شا پښې یې یو څه پورته وې، ولې چې په بګیو پورې تړلي وو ،د ټکانو پر وخت دبازار هغه څنډې چې د اسانو د ورتګ څخه چپې وې وتړل سوې تر څو یوه بله پیښه ونسي ، هر چا د خطر احساس کاوه ، د دوکانو پر سر ولاړو خلکو به یوار په تعجب پولیسو ته وکتل او بیا به یې د بازار په مینځ کې ویشتل سوو اسانو ته وکتل چې وینې هره خوا بهیږي ، بیا به یې د ځانه سره وویل د خدای(ج) زور د حکومت زور (دا یوه تعجبي جمله ده) حکومت خو د دغه ورځې لپاره دی ته وګوره څنګه وینې په بازار کی وبیولي !

دا که د حکومت دا خلک(پولیس) نه وای دا کار به چا کاوه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مستو او لیونیو یا بې حاله اسانو د بیرې چې خلک د دوکانو پر سر ولاړ وو یا یې دروازې تړلې وې ، د هغوی بیره هم کرار کرار ورکېده ، او په بازار کې یوار بیا خلک سره پیدا سوه ځینو خلکو هغه خپل پیاز ، پتاټې یا نور شیان سره ټولول خو تر ډیره دغه شیان هم د اسانو په وینو لړلي وو ، خوک بیا پر وژل سوو اسانو راټول وو ، مګر بګۍ یې پولیسو خپل مرکز ته بوتلې تر څو خاوندان یې په لاس ورسي او د دغه تروریستي عمل په اړه تحقیق ځیني وکړي، د دوو بګیو یا اسانو خاوندانوخو دا هوښیاري وکړه چې د اسانو تر ویشتلو وروسته یې ځانونه د بازاره څخه و ایستل تر څو د حکومت د ممکنه نیولو او تحقیق څخه یې ځان خلاص کړی وي ، او د دریېمې بګۍ یا آس خاوند چې خوشکیار اکا نومیدی د شاولي ماما سره چې خبره پر شخړه واوښته او دیپښې اصلي لامل(سبب) هم دی ؤ هغه په لومړي سر کې د شاولي ماما دسوکانو یا وهلو څخه بې سده یا بې هوشه ؤ خلکو یوې څنډې ته کړی وروسته حالات نور خراب سوه نو دی هم دغو خلکو په یوه دوکان د ننه ګړي چې دروازه یې داسې نیم کښته خلاصه وه دا وهم تر ډیره نه کیدی چې دا بې حاله اسان به دې خوا ته راسي.

خلکو یې د سر وینې ور پاکې کړې یودوه ځایه په ربنکیو ور وتړل کرار کرار به یې هغه د بورې څخه جوړ شربت یا خوږې اوبه ورکولې ، تر یوه حده چې لا ښه په سد کې نه ؤ راغلی دابه یې وویل: څه ولاړ سه صحرائي سړی یې زه آس په پچو نه خرخوم ، ما په شنو لوټو(نوټو) رانیولی دی ته یې په پچو را څخه غواړې . . . یو څو داسې بې حاله یا سرچپه خبرې به یې نورې هم وکړې ، ځینو خلکو ته به د ده پر خبرو خندا ورغله ، ځیني ناخبره خلک چې پدغه دوکان کې حاضر ؤ دده دخبرو څخه پوه سول چې د یوه آس خاوند دغه نفر هم دي ، کله چې اسان پولیسو وویشتل نو د دغه حاضرو خلکو پر خوشکیار اکا زړه نور وسوځیدی چې یو خو دی پر دغه حال دي او د بلې خوا هغه دي آس یې هم وویشتل سو ، وروسته څه کسانو تر دوا او ډاکټره پورې ورساوه مګر هلته دا خبره چا نده ښکاره کړې چې خوشکیار اکا هم د یوه آس یا یوې بګۍ خاوند دی ، ولې چې دوی بیربدل چې حکومت یې د یوه دهشتګر په نامه و نه نیسي ، دلته د بازار وضیعت(حالت) لا ګډ وډ دی پلې، نخود ، پیاز، او پتاټې پر سړک پاشلې پرتې دي د اسانو وینو هم لومرداري جوړه کړېده ، پر دغه حد یا علاقه خو هغه د چا خبره بیخي لاره بنده ده د سړک په مابین کې ویشتل سوي اسان پراته دي د پورته کیدو څوک یې نسته د حکومت وسایل هم سره نسته که وې هغه بیا خراب سویدي ، هغه افسران (مامورین/چارواکي) یې هم اکثره په رخصتي تللي دي که څوک پر ځای وي د هغوی بیا کار ته چنداني زړه نه غواړي ، ګوره چې تنخواوې کمې دي که څه پیښه ده سم یې وکار ته زړه نه غواړي ، هغه یو څو پولیس چې راغله هغو دغه بې حاله یا بې سده اسان وویشتل بګۍ یې د ځانه سره بوتلې بس دغه یې د وسه پوره وو .

پر دې ډیرې خبرې وسوې چې دا درانه اسان به څنګه د لارې باسو چا به ویل چې په موټرپورې به یې وتړو چا به ویل حکومت ته به عریضه(درخواست) وکړو هغه به هغه شی (کرینګ) د یو ځایه راولې یا به یې په پور واخلي هغه درانه شیان چې پورته کولای سي ، هر چا دخپل فکر برابره خبره کول اخیري خبره یا وړاندیز(تجویز) دا وسو چې اوس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغسې هم ناوخته سو ما ښام به د بازار او شاوخوا سپي پر را ټول سي هغه به یو څه غوښې ځيني وخوري نو به صبا ته یو څه سپک سوي وي بیا به نو زموږ یا د حکومت وس هم په ورسیږي چي دغه وژل سوي اسان له بازاره څخه وباسو ، بل خو د ګرانۍ هم دغه حال دی چي انسانانو ته لا د خوراک سم شی نه رسیږي او یا د هر چا سم وس نه په رسیږي نو سپي خو د چا په یاد دي نن شپه به دوی خواران ښه ځانونه په غوښو ماړه کړي ،بله ګټه خو یې دا ده چي زموږ په بازار کي خو امنیت د شپې یاد ورځې هم نه یې او هره شپه یو دوکان د غلو له خوا مات سوی وي ، چوکیداران خواران یې هم په چم نه پو هیږي خو نن شپه به د چوکیدارانو لا خاص ضرورت نه وي ولې چي د دغه وږو سپو به ډلې ډلې په بازار کې ګرزي څوک به د دوی له ډېرې بازار ته نسي راتلای نو شپه به ښه په امنیت کې تېره سي.

دغه وړاندیز(تجویز) چي چا وړاندې کاوه ولاړو خلکو ډیر په غور اوریدی ولې چي خبره معقوله ورمعلومېده هر اړخ یې ګتورۀ ، چا یې مخالفت ځکه ونکړی ولې چي د دوی په وس کې تر دې بالا څه نه وو ، ځیني خلک خو په زړه کې ډیر خوشحاله سوه ولې چي د دغه وژل سوو اسانو لپاره یوه اسانه په زړه پورې لاره پیدا سوه یوه نفر ته خو د دې خبرې معقولیت یا رښتینوالی بیخي اوس لا ورمعلوم سو ، هسې د خبرې وار ته کتل چي د خپلې رایې اظهار وکړي ، خو کله چي دخبرې وار پیداکړی نو یې داسې وویل : هو دا ډیره ښه دفکر خبره یا تجویز دی ولې چي شاوخوا د سپیو غپا خو اوري چي وار په وار په ډیریږي او څو د بازار سپي خو پر موږ شاوخوا راګرزي هسې خپل وار ته ګوري پر وژل سوو اسانو را ګرزیدلو خلکو چي ورپام سو رېښتیا هم داسې حالتۀ ، ډیرو خلکو دا فکر کاوه که هسې دا ولاړ خلک یوې خواته سوه بیا به نو په هر آس کې شل سپي سپاره وي ، بیا به بل حال وي ، ولې چي اوس لا د بازار د سپیو رویه بدله وه هر چا ته به یې په خبنم کتل دوی به هم شاید دا فکر کاوه چي نور تاسې دا خپل بې فایدې مجلس پربږدی سهار چي تاسې راځۍ ګوره چي څرمني به یې پاته وي که نه ، خبره همداسې معلومیده چي را روانه شپه به واک او اختیار د دوی په لاس کې وي.

د ورځې په نیمایي کې چي کله حالات خرابیدل او اصلي وجه (لامل) یې د شاولي ماما او بګیوان خوشکیار اکا دآس پر سر لانجه وه او دوی دواړه د جنګ په حال کې خلکو سره بیل کړه ، خوشکیار اکا یې یوې خواته کش کړی او شاولي ماما یې بلې خوا ته پورې واهه ، شاولي لا په اول سر کې زور کاوه او د جنګ اورته یې لمن وهله خو وروسته چي پوه سو چي د آس خاوند دې هم په وینو ولاړه او اسان هم لیوني سوه یا ځان کاړه دغه دې فایده ده ، بس ده هم د یوسف په خوله وکړه ځانونه یې له بازاره وایستل ولې چي حالات د دې نه وو چي یا دې محبت خان ډاکټر ته ورولي (چي بازار ته د را تلو اصلي کار یې همدغه ؤ) یا دې دوی په نور څه پسې وګرزي ولې چي نور وخت په بازار کې تیرول دوی د ځان په ګټه نه باله.

کله چي د بازاره لیرې کېدل د شاولي ماما د سر دسربېرنو زخمو وینې دوی د جیب په دسمال پاکې کړې اویوڅه نسواریې هم پرواچول، یوسف ورته وویل هسې هم د ډاکټر پیدا و دواخانې (درملتون) ته مجبوره یو چي یوار پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسو تر څو پر دا خوږو ځایو یو څه دوا درواچوي ، خو شاولي ماما وویل: هسې به یو څه ایرې پر واچوو دوی لا د خپل کلي په لور روان دي یوسف ورته وایي شا ولي ماما اوس هم نبه خلاص سوې ، که حکومت یا دغه دوکاندارانو ته په لاس ورغلی وای د ټولو تاوانو تاوان به یې در څخه اخستی وای هغه بګیوان خو دې بیخي بې سده کړی خدای(ج) دې یې نه وژني د هغه غاړه خو ګرسره نه وتل.

شاولي ماما خو یو څه پوه سوی ؤ چي تاوان خو ما پیښ کړي مګر بیا به هم یو څه خنبم ورغلی او داسې به یې وویل دا دبازار خلک بیخي خوشک دي زموږ ګذاره نه ورسره کیږي وایم ما سمه سودا ورسره کول ده ظالم زه په لښته ووهلم ،چپه او راسته راته وږغیدی ، یوسف وویل ماما ته ولې د بازار خلک ملامتوې اصلي خو موږ ملامت یو ، موږ خو محبت ډاکټر ته بیوی ته په دا مینځ کې د آس په سودا اخته سوې ، بیا نو تا آس په پچو را نیوی د بازار خلکو کله شیان په پچو ورکول ، دوی لا دغه مجلس کاوه چي د بازار خوا ته ټکان شروع سوه ،یوسف وویل دغه دي ټکان خو دې واوریدل دا لکه چي بیا بله پیښه وسوه ، دلته د خبرې وار محبت واخیستی اوداسې وویل: دا لکه چي هغه د دوکانو پر سر ختلو پولیسو پر هغه لیونیو اسانو ټکان وکړه یا به یې د بازار پر خلکو کړې وي ، شاولي ماما وویل نه پوهیږم چي څه شی به وي خو زما هغه آس ډیر خوښ سو کاشکي را باندې خرڅ کړی یې وای !

یوسف پر وخندل ماما ته هم عجبه سړی یې دآس خبرې لا کوې ، شاولي ماما لا جواب نه ؤ ورکړی چي یوسف خان ورته وویل دغه دي د ډاکټر پیدا تر دواخانې (درملتون) پورې را ورسیدو دلته به ستا په زخمو یو څه دوا درواچوي دا لړ لړوینه به یې هم بنده سي او د محبت خان لپاره به هم هسې یو څه د تبې او طاقت دوا واخلو ، تر څو بیا انور خان اکا ونه وایي چي محبت مو ولې ډاکټر ته نه دی ور وستلی ، شاولي ماما خو لا اول ویل هسې به یو ټوکر وسوځو د هغه ایرې به پر واچوو نو ر شی نه غواړي نسوار مې لړ وه کني بل شي ته حاجت نه ؤ ، خو دا چي یوسف د انورخان اکا خبره ورته وکړه نو ده هم قناعت وکړی ، یوسف لا داهم ورته وویل داسې نه چي دا کیسه و دواخانې والا ته وکړې یا دهغه سره کوم بل بحث (لانجمني خبرې) ونکړې چي پر بل غم وانه وړو ، دواخانې ته په را رسیدو دوی سلام وایه او د تختو پر چوکیو کښیناستل ، ډاکټر پیدا نه ؤ پر ځای، ګوره چي دکوم بل ناروغ کتني ته یا کوم بل ځای تللی ؤ خو هغه شاګرد یې پر ځای ؤ ، هغه هم نبه ؤ لیک لوست یې نه ؤ زده نه یې د ګولیو او بوتلانو نویشتې ویلای سوې ، خو د رنګو یا نبانو څخه نژدې ټولې دواوې پیژندلې، نبه راستمن ځوان ؤ کال او دوه بعد یو کلیوال ډاکټر یا دواخانې والا ځیني جوړیدای سو ، د ډاکټر پیدا هم نبه لاس په خلاص ؤ ، نبه ډیر کارونه یې د ده پر غاړه ؤ ، د دوی په ورتګ هغه هم نبه خوشحاله سو چي دا دې خو ګیراکان خو درته راغله ، هم به دې سودا پر وسي هم به یو څه تجربه پر وکړې ، دا یو خو داسې معلومیږي لکه جنګ چي کړی وي او دا نور دوه هم د ناجوړۍ څخه خلاص نه دي ، دی هم لاس په کار سو اول یې د شاولي ماما په خوږو (زخمو) سوو ځایو یو څه ژړه دوا وروا چول او ژر ژر یې یوه داسې غټه جوشي ګولۍ د یوه دبلي څه را وایستل او یوه ګیلاس اوبو ته یې ور واچول ، چي خوند او بوی یې پر شاولي ماما نبه ولګیدی ، او هغه نورو دوو ته یې د خپلې تجربې او اخلاص له رویه چي ده یو څه سترې هم بلل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چایو له ترموزه یوه یوه پیاله شني چای ور توی کړې ، شاولي ماما ته د دواخانې والا رویې ډېر ښه خوند ورکړی ولې چې د سهاره څخه چې د کوره را وتلي وو د شنو چایو بوی لا نه ؤ کتلی ، اوبیا په هغه شخړه هم واوښتل ، خو دا دي دواخانې والا نه یواځې د شاولي ماما په زخمو دوا پورې کوي بلکه د خوراک لپاره یې هم یو څه ورکړه ، د ډاکټر پیدا شاګرد که تعلیم نه ؤ کړی خو ښه تجربه ناکه ماغزه یې په سر کې وو ، دواوې یې د خپلو رنګو او نښانو څخه پیژندلې ، دی که څه هم د ډاکټرې تر ځایه نه ؤ رسیدلی خو شاولي ماما اوس د ډاکټر په نامه باله ، ډاکټر دمحبت خان لاس هم وکاتی دوا رو ته یې جلا جلا کڅوړې (کڅوټې) له دواوو ،ور ډکې کړې د خوراک د وختو نښانونه یا لیکې یې ښې په ترتیب سره باندې وکښلې ، دا یې لاهم ورته وویل زموږ دواخانه که د بازار څخه وتلې ده خو جعلي دواوې نه خرڅوو.

شاولي ماما پخپل صحرائي انداز ورته وویل: قربان دې سم وایم اول مې لا خوښ سوې چې پخپله دوکانداري کې به د بې ایماني شیان یا دغه دوه لمبره دواوې نه خرڅوې ، پر دغه پراخ تندې مې وپیژندلې چې ښه انسان به یې ، وایم که زه خلاص وای یا دې دوکان (دواخانه) زموږ په کلي کې وای نو ته ومنه چې ما به لا یو څه ډاکټرې درڅخه زده کړې وای ! د شاولي ماما پر دې ساده مجلس دواخانې والا یوسف او محبت ټولو وخندل ، هغه لا جواب نه ؤ ورکړی چې شاولي ماما نور داسې وویل: آ ښه ډاکټر صاحب تاسې نسوار خرڅوی که یه ؟ زما خو نسوار ټول خلاص سوي دي ما ویل که د یو څو روپو دا راکړې ؟

دواخانې والا ته د شاولي ماما مجلس ډېر خوند ورکاوه په ډېر ښه انداز یې ورته وویل : یه کاکا دلته نسوار نه خرڅوو دا دواخانه (درملتون) ده دلته یواځې دواوې خرڅیږي.

شاولي ماما خبره زیاته کړه: ښه تاسې نسوار نه خرڅوی هغه زموږ دکلي دوکاندار تاج ګل لالا پخپل دوکان کې هر څه خرڅوي یو د کتوې دارو یې نه دې سم نور یې هر څه ښه په بیعه دي ، آ ښه دارو (دکتوې دارو) به هم نلرې خدای سته نن د انورخان اخښې په کور کې میلمانه دي ، له ما څخه یې را غوښتي وو ، اوس مې دا دي په یاد سو ته وادارو نسته ؟

خو د دې خبرې ځواب یوسف ورکړی ، یا ماما دلته دارو هم نه خرڅیږي ، کله چې لومړی دوی دې دواخانې ته راغلل نو به دواخانې والا د پیسې پوښتنه ځینې کول خو شاولي ماما سم حال نه وایه خبره به یې سره وژو ول.

هسې به یې دومره وویل: هلته په بازار کې بد حال جوړ سو زه هم ورکې خوږ سوم ، دواخانې والا هم نور نه غوښتل چې د دې پیښې پل ووهي ، یو څه وروسته چې شاولي ماما خپل ساده مجلس شروع کړی د دواخانې والا هم طبیعت ورسره وغوړیدی ، شاولي ماما یوار په ډاکټر صاحب ورته وایې بیا یې پام نه یې په دوکاندار ورته ووایې ، شاید دا به یې د نسوارو د نه کیدو یا دساده ګې وجه وه ، اخیر یې د دوا پیسې ورکړې او په ښو خبرو سره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصت سره واخیست ، دوی درې سره اوس د کلي په خوا روان دي هغه ستړیا یې هم یو څه لږ سوه شاولي ماما ورته وایي یاره یوسف جانه دغه ډاکټر صاحب ډیر پوه رامعلوم سو خدای(ج) مې دې نه ناجوړه کوي که ضرورت پیښ سو وایم سیده به ده ته راځم بیخي مې خوښ سو ، یوسف یې داسې خبره ونیول ماما ته هم عجبه سړی یې وایم هغه د ښار یا بازار پوهان ډاکټران دا دکلو د دواخانو کم تعلیمه ډاکټران بیخي نه خوښوي چې دوی دې د خلکو کتنه کوي او بیا دې دواوې ورکوي ، داکار ډیر خطرناک بولي ، هسې خو موږ د مجبوري ورځې ورځو .

شاولي ماما ته دې خبرې خوند ورنکړی او داسې وویل : یو خو تا موږ د بازار په ډاکټرانو مړه کړو سهار هم تا دغه خبرې کولي چې د بازار ډاکټر ته به ولاړ سو هلته چې دې زه په وینو ورنګولم اخیر بیرته دغه دې دکلي داکټر ته اړ سوو .

یوسف وویل : هغه خو تا آس رانیوی په هغه کې زما یا د بازار د ډاکټرانو څه ګناه ده ، تا ته په څه شي درمعلوم سو چې دغه دواخانې والا پوه دی ؟.

شاولي ماما وویل : یو خو یې تندی ښه پراخ وو اخلاق من ځوان وو ، بل څنګه یې سته چای درکړې هغه د چایو دیګ ؤ که چای جوشه (ترموز ښه یې) هغه مې لا خوښ سو ، هغه دخانانو په کوروکې چې هم وي.

یوسف وویل : ماما په پراخ تندي یا ښو اخلاقو خو څوک نسې ډاکټر کیدای ، او هغه د چایو شی ترموز بولي ، ستا چې پر خوله درغی هغه نوم پر ږدې.

شاولي ماما ځواب ورکړی : ته یې نو نه منې ما ته یې بله تجربیه هم رامعلومه سوه ، کله چې مورکۍ مسکینه لالک ډاکټر ته بیولې وه هغې ته یې هم دغه جوشي ګولۍ ورکړې وې ما به هم کله کله د دې په غلا دانه دانه ورڅخه خوړل ، وایمه بیخي دمالتې رنګه خوند یې ؤ زما بیخي خوښې وې وایم اوس چې موږ ورغلو ده هم هغه رنګه ګولۍ په اوبو کې راسمه کړه وایم لکه دغه ډاکټر چې راپوه سوی وي چې دغه ګولۍ پر ده ښې لګیږي.

یوسف وویل : تا ته خو ډاکټر درمعلوم سو ، خو د ده خوارکي د دواوو پوره نومونه لا سم نه ؤ زده، ولې چې دواوې به یې داسې را اخیستلې ، هغه شین کاغذي ګولۍ اودرختي والاشیربت به لا درته را واخلم ، هغه د دواو تعلیم چې کړی وي هغه یې په دغه نومو نه یادوي ، خو شاولي ماما د ده خبره داسې پرې کړه ، بس ته هغه د بازار دا ښه ډاکټران بوله زه به دغه ښه ډاکټر بولم ، د دوی دغه بې قناعته مجلس لا هم دغسې روان ؤ ، محبت خان هم نه غوښتل چې د ماما او انډیوال یوسف په شخړه کې ورګډ سي ، تر ډیره به د ده فکر هغه د برائي په قضا سوي مجلس کې بند ؤ یا به یې هغه لیدلي خوب په فکر کې ګرزیدی ، کله چې دوی په دواخانه (درملتون) کې وو محبت خان پر کاغذ یو څه ولیکل خو یوسف خان هم دا فکر کاوه چې دا به هلته غوټۍ ته وراستوي نور یې غرض ورسره ونکړ خو دا وخت چې دوی کلي ته راورسیدل ، دا نو داسې وخت دی چې هلته په بازار کې اسان ویشتل سویدي او له دووکانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک کرار کرار بازار ته راوزي او نژدې خلک وژل سوو اسانو ته نژدې کېدل ، دلته شاولي ماما ، يوسف او محبت خان هم خپل کلي ته راورسيدل د تاج ګل لالا دوکان ته په را رسيدو د دوی د مينې قاصد جانو هم حاضرۀ شاولي ماما پدغه حال کې کور ته ولاړی يوسف د تاج ګل لالا و خوا ته ورتېر سو خو د سترګو تر کونجانو محبت ته کتل محبت خان هم هغه په دواخانه (درملتون) کې ليکلی ليک جانو ته ورکړی نور يې هم يو څه ورته وويل ، جانو هم د غوټۍ په اشاره درې څلور واره د تاج ګل لالا د دوکان مخ او د محبت خان دوی تر کوره تګ راتګ کړیۀ خو په خپل مقصد کې ناکامه تر غوټۍ پورې تللي وو خو دا اخيري ځل دی هم خپل مراد ته ورسيدی په غوږو کې د محبت خبرې او په لاس کې د ده ليک او په ډاډه زړه د غوټۍ خوا ته روان سو .

(دلته دداستان)

(يادونه)

په پښتنو کې کشران د احترام له وجهي مشرانو ته په کاکا يا ماما وايي نو ځکه يوسف شاولي ته هم به ماما خطاب کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اتم خپرکی)

(د کتابو د لیکلو لامل او زما د کتابو په اړه د خلکو نظر څه ؤ)

درنو لوستونکو او زړه ته راتېرو ملګرو کیدلای سي چي تاسو به زما پنځه سره کتابونه لوستي وي او یا به مو همدا کتاب لوستلی وي ضرور به یو څو پوښتني درته پیدا سوي وي نو ځکه د دې څو کرښو د ویلو تکلیف درکوم.

اول: دا ناول ما ولې ولیکی ؟ ځواب: کله چي ما کتل چي زموږ ډیر د نوي تعلیم لوستي ځوانان هغه که په ښوونځي کي وي او که د لیسې (کالج) څخه وړپورته، دوی به همیشه یا تر ډیره حده د بل کلتور ناولده(نابلده) ناولونه یا داستانونه کتل چي په هغو کې به د شرابو، عیاشی، بې لاری ځیني نورې خبري مخ ته ورتلې خو مثبت لوری به یې کم ؤ.

نو ځکه ما وغوښتل چي تر یوه حده په سم فکر د دغسې ځوانانو یانورو مطالعه کوونکو لپاره د خپل کلتور سره نژدې پخپل ادب کي یو څه ورته وړاندې کړم، او تر ډیره حده زموږ د ژبې او ادب لپاره په شعر کي کار سوی ؤ خو تر دې وخته لا زموږ د ادب د نثر خوا ډیره کمه هم ده، د بېلګې لپاره کله چي زما لومړی ناول (ناکامه مینه او زورور خلک) په کال ۲۰۰۷ م کي ما چاپ کړ نو تر دغه وخته پدې صوبه بلوچستان (سوهیلي پښتونخوا) کي دوه نور ناولونه ((وچه لښته))او((پروني مخونه)) چاپ سوي وو چي پدې حساب سره زه په دغه سیمه کې و پښتو ته د دریېم ناول لیکوال جوړېدلای سم.

دوهمه پوښتنه: زما د پنځو سره کتابو کیسې له کوم ځه را اخستل سوي که نه ؟

ځواب: زما د لنډو کیسو ټولګه چي څوارلس کیسې لري یا د دغه څلور ناولو ټول داستان دا زما خیالي کیسې یا کیسه ده، خو البته په یوه بڼه پېښې سوي دي یا پېښیدونکي دي په یو رنګ نه یو رنګ په نړۍ کي وجود لري، یعني د پېښیدو حقیقت یې سته، کله چي به ما قلم لیکلو ته پورته کاوه نو زما په فکر کي به یوه مختصره غوندې خبره وه خو تر لیکلو وروسته به یو عجیب غوندې داستان ځیني جوړ سو د لیکلو په دوران کي به ما دا فکر کاوه چي زه هلته موجود یم داسي څو ځایه به راغلي وي چي پر هغه صحنو به ما ورته ژړلي وي، چي هو زموږ په انساني ژوند کي دا هرڅه پېښیږي، وروسته چي زما کتابونه ولوستل سوه نو دلوستونکو د ژړیدو هم خبر سوم، بېلګه یې دا ده: یو طالب چي ما نه پیژندی د ده دستاربندی کارډ (بلن لیک) یې ځای ته را ته راوړی چي په هغه کارډ کي د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم مولوي شامحمد لیکل سوی ؤ دغه نباغلي داسي راته وویل: ستا دغه ناول ((ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟))

په حقانیه کتاب خانه کي مي وکاتی، یو ځای ته چي راورسیدم ومي ژړل او کتاب مي مخ ته ونیوی تر څو ناست خلک مي په ژړا ونه پوهیږي، او دالته مي ټول ولوستی، بله ببلګه: په بوغره روډ کي زموږ دکار ځای ته د مخامخ همسایه طالب استاذ کیسه سمیع الله داسي راته وکړه: طالب استاذ چي مخامخ مستري خانه لري او شعري لیکنې هم لري، دوي غرمي ډوډۍ ونه خوړل او پدغه وخت کي به یې پورته کتاب یا ناول کاته او نوره ورځ به یې د مستري خانې کار کاوه، دوهمه ورځ ماپښین یې ما ته داسي وویل: کتاب مي خلاص کړ او د دغه ناول په اخیري برخه کي د ډب کلي د صاحب زاده صاحب د زوی رنګین پر کیسه مې ډیر وژړل، او ډیر یې متأثیره کړم.

زما د یو بل کتاب ((د رحمت ډالۍ))چاپ ۲۰۰۴ م / د لنډو کیسو ټولګه ، چي چا لوستې او د ځینو له خبرو زه خبرسوی یم: محمد طاهر، ابدالي، چي ډیر ښه لیکوال او ادیب دی، ده یوه ورځ د ده د کوټي مخ ته داسي راته وویل: پر دغه ځای یو تعلیم یافته ځوان راته ناست ؤ ما ستا دکتاب دغه کیسه چي (اوس به د نړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي) ورته اورول او ده را ته ژړل. ګل خان ، حیرت، چي ډیر ښه شاعر او د دوو شعري ټولګو خاوند هم دی، داسي راته وویل: ستا دکتاب دغه کیسه (چي په ژوند میراث سول) مي زموږ د نیکه دکورنۍ یوې پاته سوې ستي (بکرۍ) میرمني ته کول (لوستل) هغې به د هري خبري سره بې اختیاره زما خبره داسي پریکول: وې دا خو زما د ژوند کیسه ده دغه سړی زما په کیسه چا خبر کړی ...؟ د حیرت صاحب دغه راته کړې خبري بیا نومړي و ځینو اخبارواو مجلوته د چاپ لپاره هم وسپارلې چي زما د کتاب د دوو نورو-

کیسو په اړه هم نورې خبري ورکې وي.

(اخري سلګۍ یې دي) پدي لنډه کیسه کي فتح نومی سړی خپل زوی په موټر ووهي کله چي پخپل کورکي موټر راګرزوي، حبیب الله ،بلال، چي ښه لیکوال او شاعر دی، نومړي د پورته کیسې په اړه راته داسي وویل: دغه کیسه زموږ په کلي کي پیښه سوه او فتح نومي چا یو هلک په موټر وواهه خو فتح نومی یې پلار نه بلکه اکا ؤ د پیښې اتفاق.

قاري عبدالوهاب چي هم ادیب او هم د یوې مدرسي مشر دی داسي راته وویل: موږ په مدرسه کي شاګردانو ته د وقفې په دوران کي ستا د کتاب یوه برخه اورو.

ډاکټر او پروفیسر نصیب الله ،سیماب، چي ښه شاعر او لیکوال دی د یوه کتاب (بنده دروازه) خاوند هم دی او پي، ایچ، ډي یې هم پر ناول کړې ده په بلوچستان پوهنتون کي استاذ دی، چمن ته د یو سمینار لپاره راغلی ؤ او زما دویم ناول (محبت ولې ورک سو؟) ما ورکړی، څه موده بعد مي ټلیفون ورسره کاوه او دا پوښتنه مې ځیني وکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه سو کتاب دې ووایه؟ نومړي داسي راته وویل: کله چي په چمن کې په ویګن کې کښېناستم تر کوره مي خلاص کړ، دغه کتاب ۹۹ صفحې لري. د حقانیه کتاب فروشي خاوند قاري خالقداد داسي د پورته ناول په اړه راته وویل: د چاپو ګلاس مي راته ډک کړ تر څو هم به کتاب ګورم هم به چای کوم خو کله چي مي یو څه وخت وروسته پام سو کتاب مي ټوله خلاص کړی ؤ او چای خو مي بیخي هېري وې، د نومړي د خبرو د خلاصیدو وروسته دلته یو بل ناست طالب چي وروسته ما په مولوي شامحمد وپیژندی خپله کیسه داسي راته وکړه ما هم د دغه کتاب اوریدلي ؤ کور ته مي یوړی ماپښین مي بالښت ته څنګ وواهی او په کتاب مي شروع وکړه په کتاب کتلوکي داسي ورک سوم چي ځان راڅخه هېر سو کتاب مي ټول وکاتی خو اخیر مي اوښو درد شروع کړی ولې چي زه د ځایه نه وم ښوریدلی نو ځکه مي اوښو درد شروع کړی.

یو بل ملګری چي هم رحمت الله نومیږي راته داسي وویل: زما سره ستا یو ناول ؤ کوم ملګری مي په دوبۍ کې اوسیدی هغه راڅخه وغوښت او ورومي لیږی.

د پغمان تجارتي مرکز مسئول عبدالرازق ، عابد، راته داسي وویل: چین ته مي ستا دغه ناول راسره یوړی د چین کوم ښار ته چي تلم د الوتکي په (۸) ساعته سفر کي مي ډیره خوا ولوستل او پاته مي هلته په هغه خپل دفتر کي ولوست ډیر ساعت مي پر تېر سو. حاجي عبدالعزیز ، کمین، چي نژدې په څلورو ملکو کي به د تجارت مرکزونه لري، د نومړي سره زما شناخت نه ؤ خو د ده د زامنو سره مي څه ناسته ولاړه وه، کله چي د نومړي تجارتي دفتر ته یوه ورځ ورغلم په ډیره مینه یې له بازاره یو خاص رنګه شیر یخ راوغوښتی، کله چي زما او د نومړي لومړی مجلس لا نه ؤ پوره شروع سوی یو بل ناست مشر چي حاجي دارو ،شمشوزی، ما باله هغه ته یې زه او زما کتاب داسي معریفي کړلو: دا هغه شوک دی کله چي ما په تېره روژه کي مازدیګر مهال یو کتاب کاته اوزه به له تاسي څخه یوې خواته سوم، هغه ما د دغه نفر (لیکوال) کتاب مطالعه کاوه، او زما د معلوماتو له مخې چي ښاغلي حاجي عبدالعزیز به زما کتابونه دوبۍ او او جاپان ته هم ورسره وړي وي.

ښه لیکوال، ادیب او محقیق ښاغلي ډاکټر عبدالرؤف ،،رفیقي،، صاحب ته چي کله ما د ناچاپ کړو پاڼو څخه د خپل ناول یوه برخه واورول، نومړي داسي راته وویل: رحمت صاحب نه پوهیږم چي ته دا ناول په چمن کي لیکی او که په نیویارک کي، او کله چي بیا زما ناولونه چاپ سوه نو کله کله به نومړي د تلویزن پر پرده هم ښکاره کړي وي، د ټولو دوستانو دي کور ودان وي!

د پروډیسر ښاغلي ایوب ،،بابي،، ډیره مننه کوم چي لا مي تر اوسه ندی لیدلی، یوه ورځ په یې ټلیفون داسي راته وویل: نن پر ټلویزن tv موږ ستا پر یو کتاب بحث کوو، ما ورته وویل دا ستاسي حسن نظر دی، خو نومړي داسي راته وویل: نه دا ستا حق دی تا خواري کښلي ده. له دوؤ ریډیو ګانو څخه زما دوه ناولونه د سر څخه تر پایه پوري دريې واريې نشر سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبي ټرون چي يو ادبي تنظيم دی مشر يې دا وخت عادل ,اڅکزی، دی، دغه ادبي تنظيم يوه ادبي جرګه ګۍ هم لري او د جرګي غړي حاجي اخترمحمد(ميراني) محمدنبي (اميد) او زه رحمت الله (رحمت) يو، دغه تنظيم تېر کال پدې ۲۰۰۹/۴/۱۹ نیټه یو سمینار ایښی ؤ د دوو کتابو مقالې وې (لعل جواهر) د متلو کتاب د ښاغلي شيربهادر (اڅکزي) او بل زما د کتاب (ايا محبت به خپل مطلب ته ورسيږي؟) ناول، مقاله ښاغلي انجنير محمد نبي (اميد) پر ليکلې وه.

د احمدشا ابدالي کلتوري ټولني لخوا د پنځو کتابو سمينار پدې نیټه26اګست2007 وسو، او په هغه پنځو کتابو کي يو زما کتاب ؤ (درحمت ډالۍ)دلنډوکيسوټولګه، چي مقاله وربانديې د پښين د سيمې ښه شاعر ګل خان (حيرت) ليکلې وه.

د مورچل د ويب سايټ د ملګري ښاغلي محمد نعيم (افغان) او انصاري صاحب يې هم کوروداڼ چي د خپل ادبي چوپړ په لړ کي زما دکتابو سريزي او د چاپ خبر هم په خپل ويب سايټ ندی هېر کړی. د مشرق د ادبي پاڼې د مسئول جعفرخان (ترين) او د عبدالنافع (غيور) چي زما پر ناولو يې پوره مضمون ليکلی ؤ کوروداڼ، د سعيد (کرد) د ميني پورورۍ يم.

له ښايسته کندهار څخه په استازيتوب د دوو ځوانانو چي لا مي ندي ليدلي قدرت الله، او خليل احمد يادوم چي زما يو ناول به يې په يوه دوې ورځي کي لوستی ؤ او بيا به ما ته ټيليفونونه کول چي هغه بل ناول به کله چاپيږي، او د محمد ابراهيم (سپيڅلي) او محمد فيضي د ادبي خدمتو هم ستاينه کوم، يوه ملګري د جلال اباد څخه ټيليفون را ته وکړی چي دووهم ناول يې لوستی ؤ او د دريم ناول پوښتنه يې کول خپله هم ليکوال ؤ نوم يې راته لعل ګل ياد کړی.

تردې ځايه چي مي کومي ښېلګې وړاندې کړې د هغو پيغامو څخه ما انتخاب وکړ کوم چي ما ته را رسيدلي وو.

يوه بله خبره بايد ياده کړم زموږ د پښتو ادب د يوه ډېر ښه ليکوال او اديب د خولې خبره ده، چي په موږ کې ښه ليکوال هغه دی چي کتاب يې ولوستل سي، نو زه د دې خبري په رڼا کي ويلای سم چي زما کتابونه ولوستل سوه.

پورتني مثالونه مي ځکه راوړل چي زموږ په سيمه کې يو شاعر چي لا ډېر کشر دی او تردې وخته کوم تصنيف هم نلري وکتاب يا ادب ته له ځانه معيار ټاکي نو ځکه که دی يا ده غوندي نور ثبوت غواړي ما دغه دي وړاندي کړل.

زه د پښتو ادبي ټولني چمن د ټولو ملګرو او ورسره د نورو ادبي ټولنو يا نورو ادب زوقه ملګرو چي زما کتابونه يې ولوستل يا يې مقالي ورباندې و ليکلي يا يې غونډې پر وکړلي يا يې نوم له ما څخه پاته سو، زه يې ډېر کوروداني وايم، چي زه يې و دې ته وهڅولم چي يو په بل پسې د پنځو کتابو څښتن يا ليکوال سم.

څو پوښتنو ته بايد ځواب وايم: پوښتنه: تا بايد دغه څلور سره ناولونه يو ځای يا د يوه کتاب په بڼه چاپ کړي وای؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب: کله چي ما يو ناول چاپ کړی د هغه څخه به اوه يا اته مخه ليکنه ناچاپه پاته سوه او نوره کيسه به ما پخپل فکر کي تياره بلله او ليکل سوی به نه وه ما به پر چاپ سوي کتاب د راروان يا بل ناول نوم هم ليکلی ؤ، يا به مي له ځينو ريډيوګانو واوريدی چي هغوی به نشر کاوه نو زه به يې اړ کړم چي ورپسي بل ناول هم بشپړ کړم چي داسي يو په بل پسي ځلورو ناولو ته ورسيده، يعني پريوه ځاي داتوله نه وه بشپړه ، تر دې وخته د ناول يا دناولو د ليکلو يا چاپ کولو يو بل لامل يا وجه دا هم وه چي دا وخت پر اسلامي نړۍ او بيل خصوص پر پښتانه ټبر او پښتنه سيمه د يو ديرشو کلو څخه د يو سازش لاندې يو ناورين راروان دی او هره ورځ د شلو کسانو څخه نيولي بيا تر دوه نيم سوه کسانو پورې د يو مسلط سوي جنګ له امله وژل کيږي چي ډير، يا توله يې پښتانه دي (هسې خود ټول انسانيت لپاره ښه ورځ غواړم) ما نه سوای کولای چي تر دې دې بلبه اسانه د بيان لاره ورته پيدا کړم يا هغه څه چي زه په پوهيږم خپل ؤلس ته وړاندي کړم خوهغه دا دې د ناول په ښه ورسره شريکوم.

دا خبره هم بايد وکړم چي که ستاسو د طبيعت سره نابرابره خبره په مخه درسي ضرور به راته بخښنه کوی ولې چي انساني کار خو ضرور له تېروتني خالي نه وي، د الفاظو، جملو، لهجې يا املاء غلطيو څخه به هم را تېرېږي، خو قصّدًا د چا زړه زهيريدل نه غواړم، تاسي هم کولای شی چي خپل نظر راواستوی يا يې پر ټليفون راته ووايإست !دغه مي په وس کي ؤ پر دغه به قناعت راسره کوی، اميد کوم چي د خير په دعا کې به مي نه هېروی د ټول اسلامي امت اوټول انسانيت لپاره سمه لار اوښه ژوند غواړم اوبس ، پر لوی رب مو سپارم.

رحمت الله ،، رحمت،، چمن

(نهم څپرکی)

د ليکوال په اړه:

که مو وخت پيدا کړی دا خو کرښې لا هم وګوری، نه پو هيږم چي له کومه ځايه يې را پيل کړم ګران او سخت کار ته راورسيدم، هغه د چا خبره تر ډيرو ګران کار دا دی چي څوک پخپله د ځان تعروف يا پيژندنه کوي ،، نو ځکه ما پخپلو وړاندې ځلورو کتابو کي دغه ګران کار نه ؤ کړی او اوس اړ يم چي دا کار وکړم تر څو د بل چا لپاره مي د ځان په اړه يو څه کار اسانه کړی وي تر ننه خو ما دومره پيژند ګلوي:- رحمت الله (رحمت) د انساني ټولنې د اسلامي عقيدې او پښتانه ټبر يو څوک بس ګڼل، او تر دې زيات مي ضروري نه بلل ، يولامل يې دا هم ؤ چي زموږ په سيمه او يا بل هر ځای کي لږاو ډير بې ځايه قومي تعصب سته او بې ځايه دا اور پوکل کيږي ټول ټبر ته مو تاوان دی زه ځکه وړاندې دا خبري کوم تر څو د دې ليکنې لوستونکي په هنر تر خپله ځايه ورسوم، ځکه چي د ياد سوي اور لمبې لا د پښتانه د ټبر پر شاوخوا نه دي کراري سوي، دا رنګه زموږ د سيمې د هر وګړي په خير زما د پلار او نيکه د ژوند او مالداری سيمه د کوټي څخه تر کندهاره پوري وه او د نژدې ژوند کولو سيمه يې سپين بولدک او د ډيورين

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښې دې خوا ته د چمن سیمه وه، پدغه دواړو ځایو کې د پښتانه ډېر دغه دوه لوی قومونه لکه اڅکزي او نورزي د پیړیو راهیسي اباد دي او وګړي تر یوه حده ښه ژوند سره کوي او یو د بل سره دوستي لري، یعني دوی تریوه حده یو د بل خوریان دي، او زه هم د نېکه مرغه د پلار او نیکه څخه نسلا د دواړو قومو سره تعلق لرم یعني پلار مي نورزی او ماماګان می اڅکزی دي او یا دا سي چي زموږ کور ته ټولي را واده سوي میرمنې اڅکزۍ دي تفصیل څه داسي زما د پلار ماماګان: براؤزي، علیزي، ، اڅکزي زما ماماګان: رحمت زي، قوت زي(قطب زي)نصرت زي، اڅکزي ،زما خسرګني:کرکزي، قوت زي(قطب زي) نصرت زي، اڅکزي، زموږ د کور دوې نورې دوستی: براؤزي، علیزي، ،اڅکزي بله: د ایمانداد نیکه (کاله) کاکوزي، بادینزي، اڅکزي ده.

دا مي د پښتانه ډېر د دغه دوو قومونو د دوستی یوه ښېلګه وړاندې کړه چي ما یې ضرورت محسوساوه، اوس زه نه پوهیږم چي زه به څرنګه د خپلو دغه دوستانو سره د کوم دلیل له مخي ناحقه بد نیت وکړای سم، نو ټول انسانیت ته د انسانیت په خاطر او د حق مذهب په خاطر او پښتانه ډېر ته د دغه ټولو سپېڅلتیاوو په خاطر عاجزانه خواست کوم چي د هر رنګه ناوړه کارو څخه لاس واخلي او خاص بیا دغه قومي تعصب ته د پای ټکی کیږدی، اوس به مي یو څه لار دي ته برابره کړې وي چي دا خپل کمزوری تعروف یا پیژندګلوي تاسو محترمو ته وکړم. نوم: رحمت الله تخلص ,رحمت،، د پلار نوم حاجي نظر محمد ، قبیله، نورزی.ډېر پښتون زدکړې په اذادډول د دوولسم سره برابري ،زموږ کلیوال ژوند ؤ د پیدایش نیټه دقیقه نده لیکل سوې خو د اټکل له مخي ۱۹۲۴م کال د پسرلي په موسم کي اټکل کیږي.

زده کړې مي خوري وري کړیدي چي دولسم جماعت (ټولګي) سره برابر یدای سي، د خپلې مورنۍ ژبې پښتو سره سره په عربي، فارسي، اردو ژبو کي لیکل، مطالعه، او ویل کولای سم انګلیسي ژبه چي اوس د وخت ضرورت دی او څه نا څه پخپل کور کي د کمپیوټر انسټالیشن ته لا انسان اړ کیږي یا په کمپیوټر کي د څه لیکنې یا ایمیل کولو یا دکوم ویب سایټ کتلو اړتیا سته د دغه ژبې سره هم تر خپله وسه ورسره شناخت لرم، او دغه پورته ځیني کارونه هم کولای سم، خو لاربښونې ته هر څوک اړتیا لري ،که څه هم د ژوند اول کلونه مي ډیر ستونزمن او ورپسي کلونه هم د کړاوه ډک را باندې تېر سویدي ولې چي والد صاحب مي سپین ږیری ؤ ، په ډیرو کمو وسایلو لرلو سره د کور د ناروغي څخه نیولې بیا د کلي او وطن و هري چاري ته مي د ۱۴ کلنی څخه اوږه ورکړیده که په بازار کي د پلار تر څنګ په سوداګري کي وم، دا ستاذ سبق،په کلي کی لکه واده، جنازه، دروغ رنځور پوښتنه خو مي پر وخت کول د مسجد یا جماعت لمونځ خو مي بیخي نه قضا کاوه، داسي وختونه لا هم راغلل چي کور مي د کرايي ؤ او به به مي هره ورځ پخپله د کوم لیري ځایه څخه راوړلې د ژوند و دې ټولو کارو ته مي د سهار له سپیدو څخه د ماخستن تر لسو بجو پورې وختونه ټاکلي وو کومي خاصي میلې ته مي وخت ندی پیدا کړي چي زه دې ورته حاضر سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چي وسایل یو څه زیاتیدل خو مسائل نه کمیدل د خپل رب شکر مي په هر حال کي کاوه، د دغه ټولو سره سره مي مذهبي زده کړې صرف، نحوه، فارسیات څه نا څه ولوستل فقه مي تر بیع هدایې پوري، او له احادیثو څخه مي مشکوة شریف ووایی.

د حجازي مقدس (سفرحج) مي لومړی ځل هم هغه وخت وکړ چي کله تاج محمد (جمالي) د صوبې وزیر اعلی ؤ او پدغه کال ۱۹۹۳م کي لومړی ځل د کوټي څخه پروازونه د حج شروع سوه او پدغه کال د عرفات ورځ ۹ د ذولحجې او۳۰مي ۱۹۹۳م سره برابره وه دوهم سفر د حجازي مقدس مي په کال ۲۰۰۰م کي وکړ...اوس چي سمیع الله او شمس الله غټ سویدي نو دکار یوه برخه د دوی پر غاړه ده.

خدای پاک پخپل ژوند کي د ډیرو کارو توفیق راکړ د جلسې، مشاعرې، او سمینار ستېج کول، د خپل اولس او کلي چوپړ مي ندی هیر کړی په مرکه کي به ضرور چا پوښتلی یم، ځو نوري خبري به هم درسره شریکي کړم که دا نوري پانې وګوری.

(لسم څپرکی)

ادبي ژوند ته کتنه:

د ماشوم والي څخه چي کله په لیک لوست پوه سوم د لوستلو او ادب سره مي مینه وه څه ناڅه یو شی به مي لیکه، د خوندي کیدو فکر به یې راسره ؤ خو هغه ځیني لومړی لیکنې به را څخه تر لاس وتلي وې، وروسته بیا د (پښتو ادبي ټولنې چمن) سره راملګری سوم، چي بنسټ یې پدې نیټه (۱۹۹۷/۹/۲۷) کېښودل سو، تر دغه وروسته زه ورسره ملګری یم. په ټولو سمینارو او یا غټو مشاعرو کي زه د غړي او یا د کابینې د غړي په حیث ورسره وم، میاشتنی غونډې هم تر ډیره ځایه ندي را څخه پاته سوې.

۱۴/۱۲/۱۹۹۷ د ټولنې لومړی سوګند اخستل او لومړی مشاعره ځای د ښاروالي تالار (د چونګی هال) ماپښین مهال، تلاوت: محمد ظاهر (ابدالي) وکړ د کابینې غړي: صدر نعمت الله (دراني)، جنرل سکرټر محمد نبي (امید)، پانګوال سلطان محمد (قدردان)، مشر میلمه حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، سوګند عبدالرؤف (رفیقي) صاحب ورکړ، صدارت د مجلس د سید ضیاءالدین اغا (لاجوري) وو، او د تجارتي خانګي مشر حاجي محمد علي اکا ارواښاد جمال عبدالناصر او ډاکټر عبدالصمد (عشیزي) هم ګډون درلودی. او دغه ښاغلو خپل شعرونه واورول، ستېج سکرټري صدیق الله (خوشحال)، منظور احمد (کاظم)، عبدالعلي (سنګین)، سرانان والا، امیرمحمد (امیدوار)، احمد الله (همت)، عبدالخالق (صوبه سرحدوالا)، راقم، رحمت الله (رحمت)، محمدنبي (خادم)، سلطان محمد (قدردان)، محمد ظاهر (ابدالي)، ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) دخرک پخار څخه اوږد نظم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ايه، سيدضياءالدين اغا لاجوري) انجنير محمدنبي (اميد) ويناوال د مجلس صدر، مشر ميلمه نعمت الله (دراني) .، ټولنې د يو كال په پوره كيدو سره يې ډيرې غونډې او مشاعرې وكړلې چې د يادوني وړ سمينار يې د دوو كتابو (ګلدره) شعري مجموعه ليكوال يې د پښين د سيمې ګل خان (حيرت) دى او (تاتمول) شعري مجموعه ليكوال يې د چمن د سيمې شفيق العالم (معذوريار) دي«اواوس په كوټه كې ميشت دى» دغه سمينار يا مخكتنه پدې نيټه۱۹۹۸/۵/۳ وسوه .پر (ګلدره) باندې يوه مقاله د راقم الحروف هم وه او پر (تاتمول) باندې يوه مقاله د ملا عبدالصمد (بيوس) وه، د هر كتاب مقاله ليكونكي ټول دغه ښاغلي وو:د ګلدرې مقاله نګاران: نعمت الله (دراني) ،رحمت الله (رحمت)، شفيق العالم (معذوريار)، ډاكټر لياقت (تابان) .د تاتمول: ګل خان (حيرت)، خليل (باور)، محمود (اياز)، او ملا عبدالصمد (بيوس) پر هر كتاب خلور خلور مقالې واورول سوې، په راغلو مشرانو كې پروفيسر سيال (كاكړ) هم ښه وينا وكړه، ښاغلى نصيب الله (سيماب) او رحمت (نيازى) هم راغلي وو .مشر ميلمه يې ډاكټر عبدالصمد (عشېزى) او ستېج سكرټر يې صديق الله (خوشحال) ؤ ، وروسته يوه خوندوره مشاعره وسوه، ځاى ؤ دچمن د لوى ښونځي تالار، لوى روغتون ته مخامخ، ډاكټر (رفيقي) د حج په سفر تللى ؤ .

پدې نيټه ۲۷/۹/۱۹۹۸ د ټولنې لومړى كليزه ولمانځل سوه د لوى ښونځي په تالار كې.

اوس غواړم چې د ټولنې د نورو ټاكنو ترتيب وليكم.

دويم ځل ټاكني د ټولنې په دفتر كې وسوې دټاكنو په ډله كې حسين پاچا، محمد داود او محمد قسيم (بريالى) وو نيټه۱۹۹۸/۱۰/۱۸ دغه كابينه وټاكل سوه د دويم وار لپاره بيا صدر نعمت الله (درانى)، جنرل سكرټر انجنير محمدنبي (اميد)، مرستيال صدر محمدنبي (خادم)، مرستيال سكرټر رحمت الله (رحمت)، پانګوال عبدالرازق (حقيار).

دوهم ځل د سوګند دستوره: ۱۹۹۸/۱۲/۲ځاى بينداړ، سوګند وركونكى روح الله (ساقيار)، وخت مازديګر، يو بل كال لا نه ؤ پوره سوى چې د ۱۹۹۹ داكتوبرپه ۱۲ نيټه د ټولنې لومړى صدر نعمت الله (دراني) له موږ څخه پر ځواني ولاړى روح دې ښاد وي، په بابايي هديره مرده كاريز كې و خاورو ته وسپارل سو .

د اروا ښاد ياد غونډه، خيرات، ختم او مشاعره د ټولنې ملګرو په لوى ښونځي كې ترسره كړه.

په كامرس سرك باندې د ټولنې دفتر په اګست 2000م كې پرېښودل سو، بل ځل ټاكني په ۴نومبر ۲۰۰۰م د ميراني صاحب په دوكان ترنچ سرك كې ترسره سوې او دغه كابينه وټاكل سوه .صدر: ډاكټر عبدالرؤف (رفيقي)، لومړى مرستيال حاجي اختر محمد (ميراني)، دويم مرستيال حبيب الله (بلال) جنرل سيكرټري(راقم) رحمت الله (رحمت)، پانګوال عبدالرازق (حقيار).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ځل د ټولنې دریمه کلیزه ۲۰۰۰/۹/۲۷م پدې نیټه ونه لمانځل سوه او دوخت په تېریدو سره بیا په دغه نیټه ۲۰۰۲/۳/۲۵م دغه کابینه وټاکل سوه.

سرپرست اعلی: عبدالرؤف (رفیقي)، صدر محمد نبي (امید)، د صدر مرستیال: راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دویم مرستیال: نوراحمد (فطرت)، جنرل سکرټري: عادل سید جان چې اوس په عادل (اڅکزي) یادیږي، د سکرټري مرستیال: رحم الدین (رحماني)، د اطلاعاتو مسئول: نصرالله (وفا).

پښتو ادبي ټولنې چمن په خپل ټول وخت کې اونیزې، میاشتنۍ، پسرلنۍ مشاعرې او سمینارونه وکړل او د ځینو هغه لیکوالانو په ویاړ یې هم مشاعرې وکړې څوک چې چمن ته راغلل، د دغه کتابو مخکتنې یې وکړلې، تاتمول، ګلدره، د صلیب په دایرو کې مات وزرې زانې ژاړي، او پښتنې انځور، زه به یې لږ یادونه وکړم.

۲۰۰۰/۵/۲۱م سمینار مخکتنه د پروفیسر رازمحمد (راز) پر کتاب (مات وزرې زانې ژاړي) ځای د لوی ښوونځي تالار، پدغه سمینار کې و راقم الحروف ته د ښاغلي رحمت شاه (سائیل) لیکنه ورکړل سوې وه د اورولو لپاره.

۲۰۰۱/۵/۵م د ښاغلي غلام رسول (توخي) صاحب په ویاړ ځای کتابتون، سټېج په وار سره دغه کسانو وکړ،

راقم، رحمت الله، رحمت، ، حبیب الله (بلال) او انجنر محمد نبي (امید). پښتو ادبي ټولنې چمن خپل دفتر په اګست 2000م کال کې پرېښاوه، تر دغه نیټې څو میاشتې مخکې دوه نور درانه میلمانه چمن ته راغلل، د پېښور سره د پښتو عالمي کانفرنس مشر ښاغلی رازمحمد (راز) صاحب، د ده سفر پدې موخه ؤ چې څه موده وروسته یې د پښتو عالمي کانفرنس د جوړېدو لپاره د ادیبانو سره ووینې کله چې موږ د ټولنې په دفتر کې مازدیګر قضاء کښیناستلو نوموړي دغه وینا کوله او ما د وینا لیکل کول خو د بده مرغه اوس هغه لیکنه ماته په لاس رانغله چې ما د ده د بیان توري دلته راوړي وای یا نوري خبري.

او بل ګران میلمه ورسره جنرال عبدالصمد (مومند) ؤ چې د ده موخه بیا سفرنامه لیکل وو او دغه ښاغلي بیا خپله سفرنامه پدې نامه (هر تپې ته د جرګو سره ځم) چاپ کړه ۲۰۰۴م، او دغه د (رفیقي) صاحب سره میلمستیا او دملګرو سره لیدل یې پدغه سفرنامه کې یاد کړیدي، کله چې دغه میلمانه ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) ته راغلي وو نو نوموړي ماته د تار په ټیلیفون د میلمنو د راتګ وویل زه هم له خپل ځای څخه بنک ته ورغلم هلته د ملاقات وروسته بینک ته مخامخ د ټولنې دفتر ته وختلو، د دغه ښاغلو رازمحمد (راز) صاحب او جنرال عبدالصمد (مومند) (رفیقي) صاحب بل (میراني) صاحب چې لږ مخکې ما خبر ورکړی وو.

«او (رفیقي) صاحب وایې غلام سخي (نوریوال) هم دغه وخت حاضر مجلس ؤ، خو دغه ښاغلی دغه وخت زما هېر دی خو موږ دغه پنځه کسان هلته کښیناستلو تر څه وینا وروسته مو د ماښام لمونځ دلته په جماعت ادا کړ چې امامت یې ما وکړ، تر لمانځه وروسته مو یو څه مختصر کلام هم سره واوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۰۱/۵/۲۲م د پښنين ځخه د راغلو ليکوالانو عبدالباري (اسير) او شامحمد (درويش) په وياړ، وخت ماذيگر ځای کتابتون، ستېج سيکرټري راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دصدارت پرمقام عبدالروف، رفقي، عبدالباري اسير، اوشامحمد درويش، ناست وو تلاوت سيد محمد شاايشانآغاوکړدغه ښاغلو خپل کلام واوراوه محمد طاهر، علی اکبرزخمی، ،راقم، رحمت الله ،رحمت، نصرالله (وفا)، عبدالباري (غريب) لومړی وار، ايشان اغا، شيرباز(افغان)دلته لومړی وار، غلام سخي (نوريوال)، سلطان محمد (قدردان)، حاجي اختر محمد (ميراني)، عبدالاحد(مهاجر) محمد ظاهر (ابدالي)، روح الله (ساقيار)، شامحمد (درويش)، حاجي عبدالرؤف (رفيقي)، او عبدالباري (اسير).

۲جون ۲۰۰۱م د پيښور ځخه د راغلي شاعر او ليکوال ښاغلي اشرف (مفتون) په وياړ، ځای کتابتون ،ويائد

(راقم ،رحمت الله ،رحمت

۲۰۰۱/۱۲/۲۲م د خوشحال بابا د ځلورسوم تلين به مناسبت.

په۵می ۲۰۰۲د ارواښاد نعمت الله (دراني) په ياد کي مشاعره او د نوو ټاکل سوو غړو سوګند مراسيم ترسره سوه.

۲۴/۳/۲۰۰۲د پسرلي په مناسبت مشاعره مشر ميلمه يې د ضلعي پخوانی چرمين حاجي فيض الله (نورزی) وو، د مشرتابه پر ځای ورسره د ټولنې صدر ډاکټر عبدالرؤف (رفيقي) کوربه صدر محمد نبي (امید) او بل ميلمه د حمزه بابا د کلي ښاغلی شريف اللهؤ، وروسته شفيق الله (معذوريار) هم د مشر تابه ځای ته راغلی، حاجي نصير احمد (پاچاخان) نهؤ راغلی که څه هم موږ د ده نوم په دعوت نامه کي چاپ کړيؤ، ستېج د (راقم) رحمت الله ،رحمت پر غاړهؤ.

۲۰۰۲/۸/۴م په وياړکي د دغو ښاغلو ميلمنو د کراچي ځخه محمد طاهر (اپردی) د پيښور ځخه حنيف (خليل) او د کوټي ځخه خليل (باور) او علي کميل (قذل باش) راغلي وو، د مشرتابه پر ځای ډاکټر عبدالرؤف (رفيقي) او انجنير محمد نبي (امید) ناست وو، د وياندي چاري د راقم رحمت الله ،رحمت پر غاړه وې، ځای کتابتون، وخت د سهار لس بجي، دغه مشاعره په ډير کم وخت کي موږ برابره کړه.

او بيا دغه ښاغلي زما دذاتي ملګري او د ټولنې د غړي رحم الدين (رحماني) په ملګرتيا او تقريبا د ده په موټر کي د ويش (بيش) بازار ته بوتلل سوه او ياد سوي ملګري هلته د ويش په هوټل کي د غرمي ښه ډوډۍ هم ورکړي وه، چي د هغه ټول جريان تصويري البم زما مخ ته پروت دی، چي د مشاعري ځخه نيولي بيا تر هوټله پوري دغه عکسونه د دې چوپړ شاهيدي ورکوي. او بل لوري ته مي د ښاغلي حنيف (خليل) هغه کتاب هم پروت دی (د سپين بولدک په لور) سفري راپور تاژ چاپ کال ۲۰۰۳م خو ښاغلي حنيف (خليل) زموږ د مشاعري او ادبي چوپړ ذکر يوائي په اوو(۷) ليکو کي پر ۵۴ صفحه کړيدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټولو ادبي ملګرو څخه د (رفیقي) صاحب سه علاوه یوا ځي د(امید) ذکر کړی دي کاش چي ده زموږ د ټولني د ځلورو یا پنځو ملګرو نومان خو یاد کړي وای !

او نژدې دغه مشاعره ډیره زما په منډه ورته جوړه سوه کاش چي یو څه د دغه لیکوال دغه چوپړ ته پام سوی وای !

و دغه بیړنی مشاعري ته لیکوال هم حیران ؤ په صفحه **۵۴** کي داسي اقرار کوي -

(دامشاعره پدې لحاظ هم منفریده وه چي په لږ وخت کي ډیر شاعران او زیات سامعین راجمعه سوي وو)

مګر چا چي دغه چوپړ او درناوی ورته کړی وو ، د هغو پر نومانو یا نوم یادیدو یې قلم وچ سوي وو ،افسوس ،

مګر بل اړخ ته بیا چي ښاغلی حنیف (خلیل) په کوټه کي د ښاغلي کمیل کورته ورځي د خپل کتاب به صفحه -**۵۹**
۵۸ کي بیا د دوو ماشومانو(ایرج او ائیمه) یادونه په دولسو لیکو کي بیانوي.

اوس تاسو د دغه استاذ د انصاف موازینه خپله وکړی، داسي د چمن پښتو ادبي ټولنه او ورته جوړه کړې مشاعره او یو زیات شمیر شاعران او مینوال، ده یې ذکر په اوو(۷) لیکو کي وکړی او دوه نومان یې ورڅخه یاد کړی لکه (رفیقي) صاحب او (امید) صاحب ، او بل لور ته د کمیل په کور کي دوې ماشوماني (ایرج او ائیمه) د دواړو نومان یادول او دولس لیکي د کتاب نیسي، نو څکه ویلای سم چي نه به پښتو پرمختګ وکړي او نه پښتانه که دغه حال ؤ
.

داسي پیښې مي نو ډیري ولیدلي څکه یې لیکم تر څو چي دغه د خپلي خوښي د لیکني یا څه کولو دود راڅخه پاته سي.

پر ما د ښاغلي حنیف (خلیل) نثر خوږ لګیږي، دی په تحقیق کي ښه لاس بری دي خو زما دغه لیکنه به دی د یوي ګیلي په شان مني نه د بدل اخستو په رنګ، ما ښاغلي ته د قائد اعظم یونیورستي اسلام په درک خپل دا ناول (محبت ولې ورک سو ؟)هم ور واستوی خو د رسیدو درک یې رامعلوم نسو .په۷می۲۰۰۲د ښاغلي عبدالباري (جهاني) په ویاړ یوه خوندوره مشاعره، د ویاند چاري د راقم رحمت الله ،رحمت او عادل (اخکزي) پر غاړه وې.

۲۰۰۳/۴/۲م د یادوني وړ سمینار چي د کتاب (پښتني انځور) مخکتنه کي وسوه لیکوال یې د پښین د سیمې تکړه شاعر محمد نعیم (ازاد) وو ، پر دغه کتاب د راقم الحروف مقاله هم وه، وروسته یوه خوندوره مشاعره وسوه، په راغلو میلمنو کي پروفیسر رازمحمد (راز) ، پروفیسر فیض محمد (شهزاد) ، عصمت الله (زهیر) او نور ښاغلي..
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستېج د راقم الحروف پر غاړه ؤ، ځای کتابتون، شروع ماپښين تر ماخستن پوري دوام درلودی راغلي ميلمانه د شپې پښين ته رخصت شول، دچمن د سيمې ځوان ليکوال يارمحمد (سيال) د ټولنې و سمينار او مشاعري ته په دغه ورځ لومړی وار راغلی ؤ.اودښاغلی غلام سخی ،نوريوال،مقاله حيرت صاحب واورله

پښتو ادبي ټولنې چمن پخپل وار ډيري لاسته راوړنې درلودې چي د ملګرو په افتکار د سلام بابا کتابتون مينځ ته راغلی، چي د دغه خدمت په سرلارو کي اروانښاد نعمت الله (درانی) او ډاکټر عبدالرؤف (رفيقي) د نورو ملګرو تر څنګ يادولای سم، او دغه کتابتون د افتتاح په ورځ د ټولنې ملګري، د منطقي مشران او حکومتي چارواکي حاضر ؤ، راقم الحروف د نورو ملګرو تر څنګ ناست ؤ، د هغه وخت د ضلعي د حاکم ډي، سي او ، دفتر کي منظوري ورته ورکړه، بلکه دغه ښاغلی به زموږ سره په سمينارو يا مشاعرو کي هم برخه اخيستل کوريې ودان.

د دې لپاره چي ځيني ملګري راځخه ګيله ونګري چي زموږ نومان دې نه ؤ ياد کړي، د مياشتو کال او دوه کالو په تېريدو سره چي نور ملګري ټولنې ته راغلل هغه دغه ښاغلي وو.

رحم الدين (رحماني)هوتک قانع) عبد الرزاق (حقيار) ، حبيب الله (بلال) ،حبيب الله (تږی) عادل (اڅکزی) ، نصرالله (وفا) ،قاري روی محمد (مجاهد) ، نعمت الله (پښتون) ، عبدالهادي (شاکر) ، سردارمحمد (مين) ، غلام سخي (نوريوال) ، يارمحمد (سيال) ، ملا عبدالباري (مدني) ، عبدالوهاب (ولي) او مطيع الله (شاهين) ....

۲۰۰۳/۵/۳۰ م يو بل مازديګری او خوندوره مشاعره د کندهار څخه د راغلو تکړه ليکوالانو محمدسرور (واصيل) ، حسن (يار) او تاج محمد (تابع) په وياړ تر سره سوه، ځای کتابتون، ستېج يا د وياندوی چارې د ، راقم، رحمت الله،رحمت ، پر غاړه وې، رفيقي صاحب د ميلمنو سره د صدارت پر مقام ناست ؤ، د مشاعري په دوران کي شېربهادر (اڅکزي) په لومړي وار د ټولنې پر ستېج خپل کلام او وينا واورول.

۲۰۰۳/۳/۱۲ م ټولنې اخير ځل دا ټاکني وکړې، ځای رحمت ټال مال سرک چمن

د ټولنې مسئول: -------------------- عبدالرؤف (رفيقي)

جنرل سکرټري: --------------------- رحمت الله (رحمت)

مرستيال مسئول: ---------------------- عادل (اڅکزی)

مرستيال سکرټري: ---------------- روی محمد (مجاهد)

پريس سکرټري: ------------------------ نصرالله (وفا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدغه ورځ د کوټې څخه راغلی میلمه لیکوال او شاعر ښاغلی ګل خان (حیرت) زموږ د مجلس اعزازي میلمه ؤ.

پښتو ادبي ټولني چمن که وخت په وخت سمینارونه او مشاعري یا د لیکوالانو په ویاړ مشاعري کولي، خو کله کله به یې د پښتو ژبي په تللو ستورو پسي دعاوي هم کولي.

۲۰۰۴/۴/۱۱م کال میاشتنی ناسته ځای د رحمت ټال مال سړک زوړ ګنج چمن، مازدیګر ۵ بجي صدارت د عبدالرؤف (رفیقي) د ټولنې د صدر، کوربه او ویاند رحمت الله (رحمت) د ټولنې عمومي منشي، تلاوت کونکی سلطان محمد (قدردان) د ټولنې غړی، غلام سخي (نوریوال) غړی، حمیدالرحمن(مومند) سپاهيFC، لومړی ځل یې زموږسره ګډون وکړ، د غونډي په پای کي رحم الدین (رحماني) راورسیدی، دمشاعري په پای کي پدې ښاغلو پسي دعا وسوه اروا ښاد: محمد صدیق ادبیار)، اشرف (مفتون)، ښېتر صاحب او محمد یوسف (ویران)، څه موده وړاندې دغه ښاغلي له دنیا څخه کوچیدلي وو روح دې ښاد وي، دعا راقم الحروف وکړه او ملګرو (آمین) ورباندې کاوه.

یوه یادونه باید وکړم چي د پورته سمینارو یا مشاعرو نیټه ډیره دقیقه لیکل سو یده، خو ځیني میاشتنی یا څه غتي مشاعري مي ځکه ونه لیکلي تر څو پر لوستونکو ونه غمیږی کیدلای سي چي بیا ټول تاریخ د ټولنې زه علیده د کتاب په بڼه چاپ کړم. په ځینو ځایو کي خو ما د ځینو ملګرو هغه د دوی علمي القاب لکه ډاکټر لیکلي او په ځینو ځایو کي مي ندي لیکلي یا دډیر تکراره په وجه یا په دې چي په هغه وخت کي به دوی دغه د ډاکټری امتیاز لاس ته نه ؤ راوړی، هیڅ کله دې څوک د هغه نیټې څخه دا مأخذ نه اخلي چي پلانی صاحب پدغه وخت کي ډاکټر ؤ ولې چي دلته ده په ډاکټر لیکلی دي، ما که لیکلی دی هغه دغه دري ښاغلي دي: رفیقي صاحب، سیماب صاحب، او قذل باش صاحب چي په وار سره یې د دوکتري د حاصلولو دغه نیټې دي:رفیقي مقاله په افغانستان کی اقبال پژندنه نیټه:2005م ، سیماب موضوع:پښتو او تنقید نیټه:9جنوری-2009، قذل باش موضوع نیټه:

پښتو ادبي ټولنه چمن چي پدې نیټه ۱۹۹۷/۹/۲۷یې بنسټ کښیښول سو او لومړی سوګند او مشاعره یې پدې نیټه ۱۹۹۷/۱۲/۱۴ ترسره کړه.

ورسره یې د دفتر د برابریدو او ملګرو ته د غړیتوب (رکنیت) د جوړیدو کار هم پیل کړ، د غړیتوب فیس(۱۰۰) سل روپۍ وو او ورسره به هر غړي (۵۰) پنځوس روپۍ میاشتانه (چنده) هره میاشت هم ورکول تر څو د ټولني غړي معلوم وي او له دغو پیسو څخه د دفتر کرایه او نورو مصرفو کار واخیستل سي که به یو چا لومړی ورځ تر (۱۰۰) سل روپۍ زیاتي ټولني ته ورکړې نو سل روپۍ یې دغړیتوب فیس او زیاتي پیسي یې د میاشتنیزي (چاندي) په حساب کي شمارل کیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو غړی که به یوه میاشت خپلي پیسي ټولني ته ورنکړې نو په بله میاشت کي به یې د دواړو میاشتو پیسي ادا کړې .

د دې کار پیل نیټه ۱۹۹۷/۱۱/۲۲ او اخیري نیټه یې ۲۰۰۰/۸/۲۳ وه، خو له دغه وروسته یوه بیړنۍ میاشتنیزه (چانده) ټولني ته دغه غړو ورکړه .:محمدنبي (امید)، عبدالرؤف (رفیقي)، رحم الدین (رحماني)، سلطان محمد (قدردان)، راقم، رحمت الله (رحمت) نیټه ۲۰۰۲/۱۱/۱ او روی محمد (مجاهد) ۲۰۰۲/۱۲/۱۷ تر دا وروسته بیا کوم غړي داسي چانده یا میاشتنیزه پیسي ندي ورکړې چي هغه دې په کتاب کي نویشته وي یا دې نوموړي ته رسید ورکول سوی وي.

دا ټول معلومات د ټولني له هغه کتاب څخه کوم چي (۷۸) صفحي لري، اود تصدیق لپاره د دې ښاغلو لاسلیکونه د کتاب پر اوله صفحه سته،داروانباد نعمت الله (درانی)، سلطان محمد (قدردان)، (راقم) رحمت الله (رحمت).اود د غه کتاب له مخي چي د ټولني درج غړي دي او د غړیتوب ورکړه(فیس) یې ادا کړی دی هغه دا غړي دي.دټولني دکتاب په ترتیب:

ددرج تاریخ	نوم	نمبر	ورکړي روپي
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	نعمت الله (درانی)	۱	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدنبي (امید)	۲	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	عبدالرؤوف (رفیقي)	۳	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدنبي (خادم)	۴	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدایوب (اڅکزي)	۵	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	صدیق الله (خوشحال)	۶	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمد شفیق	۷	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	محمدرفیق	۸	۲۰۰
۲۲/۱۱/۱۹۹۷	احمدالله (همت)	۹	۲۰۰
۱۹۹۷/۱۲/۱	ډاکټرعبدالصمد	۱۰	۱۰۰۰
۲/۱۹۹۷/۱۲	سلطان محمد (قدردان)	۱۱	۲۰۰
۱۹۹۷/۱۲/۸	غلام داؤد	۱۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۱۲	محمدظاهر (ابدالي)	۲۲	۲۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۲۲	محمد یونس	۲۵	۱۵۰
۱۹۹۷/۱۲/۲۵	رحمت الله (رحمت)	۲۹	۱۵۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۷/۱۲/۲۲	شفیق العالم	۳۰	۲۵۰
۱۹۹۸/۲/۳	اسد الله صاحب	۴۲	۱۵۰
۱۹۹۸/۲/۵	عبدالعلي	۵۲	۲۰۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۳	محمد نسیم	۵۸	۱۵۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۸	محمد قسیم	۵۹	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۱	رحم الدین (رحماني)	۶۵	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۴	عبدالرازق (حقیار)	۷۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۳/۴	فیض الله (شاهین)	۷۳	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۷	عبدالرحمن جان (ارماني)	۷۴	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۹	حبیب الله صاحب	۷۷	۱۵۰
۱۰/۱۸/۱۹۹۸	حبیب الله (بلال)	۱۰۲	۱۵۰

دغه ټول (۲۲) شپږویشت غړي سو. صفحه (۱۲) د ټولني کتاب،

دغه یادو سوو کسانو د پښتو ادبي ټولني چمن غړیتوب اخستی او ورسره یې په یادو سوي کتاب کي میاشتنیزه پیسي ادا کولي. وضاحت: یو نوم محمد رفیق چي د دغه نامه سره په نورو صفحو کي (افغان) تخلص سته، دا ښاغلی حاجي محمد رفیق (افغان) ولد وکیل حاجي محمد صدیق اکا دي، میاشتنیزه پیسي يې ټولني ته ورکولي خو په غونډو کي یې ډیره برخه نه اخستل. ډاکټر عبدالصمد چي نویشته دی دا ډاکټر عبدالصمد صاحب (عشېزی) دی، په (۳۰) نمبر شفیق العالم لیکلی دی دا بنه لیکوال شفیق العالم (معذوریار) صاحب دی، «چي داوخت یې کلیات دچاپ انتظار کوي»

په (۲۹) نمبر رحمت الله (رحمت) لیکلی دی چي دا زه یم او اوس په چمن کي تر ما په عمر کشر یو بل رحمت الله (رحمت) هم پیدا سوی دی، چي لا د کوم تصنیف خاوند ندی. کیدای سي چي بل هم پیدا سي یا دغه ملګری خپل دغه تخلص واړوي،

اسد الله په (۴۲) نمبر لیکلی دی وروسته د ټولني په کتاب کي د (کمین) تخلص ورسره لیکل کیږي دا ښاغلی زما له یاده وتلی دی، په (۷۷) نمبر حبیب الله صاحب لیکلی دی دا حبیب الله (تړی) ثاني دی، د ټولني د غړیتوب په کتاب کي پورته (۲۲) کسان د غړو په حیث نویشته دي.

پدې صفحه (۲۴)-نیټه، ۱۹۹۹/۱۰/۲۸ نمبر (۲۰۵) دا نوم لیکلی دی حاجي اختر محمد (۲۰۰) روپۍ خو د دغه ښاغلي سره ممبرشیپ، غړیتوب او تخلص ندی لیکلی فکر کوم چي دا ښاغلی به حاجي اختر محمد (میرانی) وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیا په صفحه (۳۰) نمبر(۲۴۲) تاریخ ۲۰۰۰/۴/۲۹ په پوره نامه او تخلص داسې لیکلي دي (حاجي اختر محمد ،میراني، شل کتابونه) ،دا نوموړي دغه کتابونه د بازار څخه پخپلو پیسو رانیولي او ټولنه ته یې ورکړه چې لا تر اوسه هم دغه کتابونه د ټولنې په ارشیف کې پراته دي.

باید یادونه وکړم چې د ټولنې دغه کتاب او غړیتوب د اروابناد

نعمت الله (دراني) او وروسته د عبدالرازق (حقیار) او زما په قلم نویشته لري، دا پورته (۳۲) نومان هم د مرحوم په قلم د ټولنې په کتاب کې نویشته دي، د ده تر مرګ وروسته یاد سوی کتاب د ټولنې د نورو شیانو سره د عبدالرازق (حقیار) سره ؤ ، او وروسته د ټولنې د نورو شیانو سره ماته وسپارل سو .

تر دغه یادو سوو کسانو وروسته بیا موږ کوم ملګري ته د رسمي غړیتوب پرچې نه ده ورکړي، نور ملګري به چې ټولنې ته راتلل فکر کوم چې دا به نو اعزازي غړي وو ، او یا مستقل خو غړیتوب به یې نه ؤ لیکل سوی، د ټولنې په یاد سوي کتاب کې چې هر چا غړیتوب تر لاسه کړی دی د هغه د نامه او پیسو سره دا الفاظ لیکلي دي (ممبرشیپ فیس) که به چا نوره مرسته کړې وه د هغه سره به بیا (عطیه) لیکل کیده .

د پښتو ادبي ټولنې چمن په مشاعرو یا سمینارو کې د مشر میلمه په حیث وخت په وخت برخه اخستونکي دغه ښاغلي وو.

حاجي نصیراحمد پاچاخان: ----------- پخوانی صوبایي وزیر

حاجي جلال الدین خان: - پخوانی ،ناظم، تحصیل چمن ، حاجي نذرجان اکا :----- ----- پخوانی ناظم، تحصیل چمن

مرحوم (جمال عبدالناصر، کاکړ):----- د چمبر اف کامرس مشر

ډاکټر ثاقب (عزیز):----------------- د ضلعی (ډي، سي، او)

فیض الله خان (نورزی) :------------ پخوانی چرمین د ضلعي

عبدالصبور (کاکړ) :------ هغه وخت د تحصل چمن (ای ،سي)

حافظ عبدالباسط (بلوچ) :---------- د چمن تحصل (ای، سي)

ډاکټرعبدالصمد (عشېزی) :----- د دولتي روغتون مشرهم سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان امان الله خان:---------------------------قبائیلي مشر

حاجي کرم خان اکا :------د پیپلزګوند سره اړوند قبائیلي مشر

د صدارت مقام ته به دا ښاغلي هم رابلل کیدل پروفیسر عبدالرشید صاحب (رودي)، پروفیسر عبدالقادر صاحب، پروفیسر محمد طاهر (چوهدري)

په مینوالو کي به دا ښاغلي هم راتلل: حاجي میرعالم، حاجي عبدالشکور، مرحوم ډاکټر حبیب (د وخت ډي،سي،او)، شفیع(کاکړ، ملک عبدالخالق (اڅکزی)، اصغرخان (اڅکزی)، ګل خان (اڅکزی)، نظر محمد (درمان)، چي وروسته دغه ښاغلي د نورو ټولنو پر دریځ ښه ترنوم وایه، ښاغلي هدایت الله، عبدالرشید، عبدالکریم، عزیزالله، ډاکټر رمضان اسحاق (معلومات دخپلو لیکنو او دټولني له تاریخچي څخه).

ماچي ځیني مقالي لیکلي دي یاناچاپ کتابونه:

یو څو یې دغه دي

۱: پر کتاب ګلدره، مصنف ګل خان (حیرت) سمینار ۱۹۹۸چمن

۲: پر کتاب طلب مذهب، مصنیف قاضي ملاعبدالسلام بابا، دغه سمینار د پښتو ټولني چمن څخه هغه وخت پاته سو.

۳: پر کتاب: دوه زرم کال دوه زره اقوال، ناچاپ کتاب د حاجي اختر محمد (میراني) دا مقاله په کتاب کي چاپیدل «مګر دغه کتاب لا تراوسه نه سو چاپ».

۴: پدې نیته (۱۰) مارچ۲۰۰۲م د پاکستان په برابر یو لوی سمینار د (چمبر اف کامرس) لخوا په چمن کښتم (ګمرک کي د یاد سوي تنظیم چي هغه وخت یې صدر اروانښاد جمال عبدالناصر او سرپرست اعلی حاجي محمد علي اکا وو د دوی په غوښتنه ما دا مقاله لیکلي وه، پدغه ورځ یوه مقاله په انګریزي وویل سوه دویمه مقاله د عبدالرؤوف (رفیقي) وه په اردوکي، دریمه مقاله زما وه په پښتوکي زما دمقالي د اورولو وخت (۲۰) دقیقي (مینټه) ؤ، و یاد سوي سمینار ته د صوبي د وخت ګورنر ښاغلی جیټیس (ر) امیرالملک منګل صاحب او د صوبي وزیران: محمد علي (جوګیزی)، مرحوم قاسم خان (اڅکزی)، میرمن بروچه او پنځه نور وزیران، د ټول پاکستان به برابر نور میلمانه اودچمن ښار سرکاري حکام او د ښار معزز مشران راغلي وو، د ماپښین پر ۲:۳۰بجو دغه سمینار پای ته ورسیدی، او دغه وخت د ضلعه قلعه عبدالله چمن ناظم صلاو الدین (اڅکزی) ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵: مقاله: پرکتاب (پښتني انځور) مصنیف محمد نعیم (ازاد) صاحب سمینار په چمن کي ۲۰۰۳/۴/۲م د پښتو ادبي ټولني چمن لخوا.

۶: مقاله: پرکتاب (د سپوږمۍ سره خواله) مصنف ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) صاحب سمینار ۲۰۰۴/۹/۴م په زیارت کي.

۷: د پسرلي په اړوند مقاله.

۸: څو نوري ادبي ټوټي، دا ته سره یادي سوي لیکني ناچاپه پاته دي. «ناچاپه کتابونه:

۹: (پیرزویني) د لمانځه طریقه ده، د لیکلو وروسته مي د څو علماوو تصدیق پر واخیست، یو کیسټ مي هم څو کاله مخکي ورڅخه جوړ کړ او د دوه زره څخه زیات کیسټونه به زما یو ملګري مفت تقسیم کړي وي، کتاب یې ناچاپ دی،

۱۰: (د حج سفر) دا د حج زده کړه ده کتاب یې ناچاپ دی خو کیسټ یې په بازار کي سته چي ما ورڅخه جوړ کړیدی.

۱۱: ارمانونه، ۱۲: د رحمت ګلونه، ۱۳: پیاوړي خلک

(یولسم څپرکی)

پښتو ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)

یاده سوي ټولنه دا وخت په چمن کي ډېره فعاله ده، او فعال غړي لري، نژدې د دوو کلو رائیسي عادل (اڅکزی) د مسئول چاري په غاړه لري.

پدې نیټه (۱۳) جولای ۲۰۰۸م ملګرو دغه دري کسان لکه حاجي اخترمحمد (میراني)، راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید) د جرګګۍ غړي وټاکل د دې لپاره چي همدا جرګګۍ د یادي سوې ټولني لپاره د نامه ټاکلو او وروسته د مسول او کابیني ټاکلو چاره پرغاړه ولري.

په همدغه ورځ د ټولني لپاره دغه نوم (پښتو ادبي تړون چمن) غوره سو، د یادي سوې جرګګۍ د مشرانو په مشرتابه کي لومړی په (۲۷) جولای ۲۰۰۸م لومړی ټاکني وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه، مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: نعمت الله (پښتون)، پانګوال: عبدالغفار (مظلوم جان).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کابیني او د جرګګۍ غړو ته پدې نیټه (۱۷) اګست ۲۰۰۸م سوګند ورکړه سو .

سوګند ورکونکی مشر میلمه ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) د ضلعي نائب ناظم، ځای د ولسوالي تالار .

د مشر تابه پر ځای ناست عبدالقیوم (خدکو) راقم، رحمت الله (رحمت) ، او انجینر محمدنبي (امید) ، وخت ماپښین قضاء، او وروسته درنو شاعرانو خپل خوږ کلام واوراوه .

۲فبروري ۲۰۰۹م خپلواکه پښتو مشاعره دا د ټولني دویمه لویه مشاعره وه چي له ډیرو ځایو څخه ورته شاعران او لیکوالان رابلل سوي وو ، ځای ؤ د ولسوالۍ تالار ، د ویندوی چاري عبدالغفار (مظلوم جان) ، او عزیز (میا) پر غړه لرلي تر تلاوت وروسته د مشرتابه مقام ته دکوټي سه راغلي دا مشران: عمرګل (عسکر) ، ډاکټر نصیب الله (سیماب) ، ډاکټر لیاقت (تابان) ، او راقم رحمت الله (رحمت) د دې مشاعري کوربه مسئول وروه بلل سوه ، د دې مشاعیری مشر میلمه حاجي حمیدالله د چمبر آف کامرس مشر ، مشاعري ته نه ؤ راغلی .

د دي مشاعري، ډي، وي ، ډي هم ثبت (ریکارډ) سوه .

یو بل سمینار ۱۹ اپریل ۲۰۰۹م د ملا قلندر آخند په یاد کي او ورسره د دوو کتابو (لعل جواهیر) د متلو مجموعه لیکوال یې شیربهادر (اڅکزی) ، مقاله عبدالغفار (مظلوم جان) پر واورول، دویم کتاب: ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟ (ناول) لیکوال یې(راقم) رحمت الله (رحمت) مقاله انجینر محمد نبي (امید) پر واورول ، د ملا قلندر پر فن او شخصیت باندې مقالي عادل (اڅکزي) ، جعفرخان (ترین) ، حاجي اختر محمد (میراني) ،عصمت الله (زهیر) ، محمد نعیم (ازاد) او پوهاند سیال (کاکړ) واورولي .

صدر مجلس سیال (کاکړ) ، کوربه محمد نبي (امید) ، راقم رحمت الله (رحمت) ، شیربهادر (اڅکزی) او نور پر دریځ ناست وو ، وروسته یې خوندوره مشاعره وسوه ، ماپښین ۳بجو پیل دماخستن پر۱۱بجو پای ته ورسیدی ، د دغه سمینار مشر میلمه حاجي نادرخان (نورزی) ؤ .

د ټولني د دویم کال ټاکني د ښاغلي محمد نعیم (افغان) تر څارنه لاندي وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه .

مسئول: عادل (اڅکزی) ، مرستیال: شیربهادر (اڅکزی) ، پانګوال: مطیع الله (شاهین) ، او دغه کابیني ته ۲۵ اکتوبر ۲۰۰۹سوګند ورکړل سو ، د مشرتابه په مقام یې ښاغلي قاري عطاءالله (مسلم) شتون درلودی ، باید ووایم چي د دویم کال په ټاکنو او د سوګند په مراسمو کي زه نه وم حاضر .«راقم»

او په دا نژدو شپو کي ۲۲جنوري۲۰۱۰م د سلام بابا (۱۸۸۱ــــ۱۹۷۴جنوري۲۲) پنځه دیرشم تلین ولمانځی، په یاد سوي سمینار کي خو نوري مقالي نه وي یواځي په لومړی برخه کي ما یوه لنډه مقاله یا (د سلام بابا ژوند لیک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوراوه هم دومره د عادل (اڅکزي) لیکنه وه وروسته مشاعره وسوه. د دغه سمینار یا مشاعري مشر میلمه حافظ بسم الله (مخلص) صاحب ؤ، کوربه یې ماسټر امیر زمان (مشکور) ؤ. اوقاری نورمحمد (نوراني) هم پردریځ ورسره ناست وو، د چمن د شاعرانو تر څنګ د کوټې او پښین څخه دغه ښاغلي: محمد نعیم (ازاد)، د حسنا مجلي مسئول عصمت الله (زهیر) او د مشرق اخبار د ادبي صفحې مسئول جعفر خان (ترین) او له کندهار څخه حاجي محمد اکبر (نعمتي) ورته راغلی ؤ، ماپښین پیل د ماخستن تر ۹ بجو پوري دوام درلودی.

(احمد شاابدالي کتابتون) چې مشر او کابینه یې هغه وخت عادل (اڅکزي)، عبدالرازق (حقیار)، یارمحمد (سیال)، نوراحمد (فطرت)، نعمت الله (پښتون)، یادولای سم هم یې لوی غنډي او مشاعري وکړي. وروسته دغه کتابتون په ټولنه واوښت چې نوم یې دا سو (احمد شاابدالي کلتوري ټولنه)، دغه وخت یې مشران او د کابینې غړي څکه زه برابر نسم لیکلای ولې چې زه د ټاکنو پر وخت نه یم وربلل سوی، که څه هم ځینو سمینارو او ډیرو مشاعرو کې د غوښتنې سره سم زه ورغلی یم، د پنځو کتابو د مخکتنې په سمینار کې ۲۰۰۷/اګست/۲۲م یو زماکتاب« دلنډو کیسو ټولګه (د رحمت ډالۍ) هم په یاد سوو کتابو کې وو، چې مقاله د پښین د سیمې ښه لیکوال ګل خان (حیرت) صاحب پر لیکلې وه، د دغه ټولنې د ټاکنو خبربه ما په اخبار کې لیدی، یا به بل چا راته وویل، په کابینه اومشرانو کې یې دا ښاغلي یا دولای سم: نوراحمد (فطرت)، عبدالرازق (حقیار)، محمد غوث (همدرد)، محمدنبي (خادم) او صادق (صبا). یادي سوې ټولنې به ما ته یو اځې د سمینار، یا مشاعري د ګډون بلنه راکول، او نژدې په ډیرو مشاعرو کې زه حاضر سوی یم، پدغه غونډو کې چې زه ورغلی یم د صدارت یا د مشرانو ځای ته زه پدغه حیث وربلل یم مشرمیلمه، کوربه صدر، اعزازي میلمه. پدا نژدې شپو کې د امن تر نامه لاندې یوه مشاعره ایښې وه له کوټې، پښین، برښور، کندهار څخه هم لیکوالان ورته راغلي وواو زه هم ورکې حاضر وم د یادي سوې مشاعري نیټه داوه ۲۰۰۹/۱۱/۲۰م.

(زما د پنځو کتابو د چاپ کلونه:

۱ـ د رحمت ډالۍ ـــ دلنډو کیسو ټولګه، ۲۰۰۴م

۲ـ ناکامه مینه اوزورور خلک ـــــ ناول، ۲۰۰۶م

۳ـ محبت ولې ورک سو؟ ـــــــ ناول، ۲۰۰۷م

۴ـ ایامحبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟ـ ناول، ۵مارچ ۲۰۰۹م

۵ـ اُمَید ـــــــــــــــ همداناول، ۲۰۱۰اپریل ۳ م څخه د چاپ انتظار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رحمت الله،رحمت)چمن،

دولسم څپرکی

مرکزي انجمن تاجران او رحمت الله (رحمت)

مرکزي انجمن تاجران ډیر فعال تنظیم دی صوبائي مشر یې ښاغلی عبد الرحیم (کاکړ) او د کابیني نورغړي ښاغلي حضرت علي (اڅکزی) ، الله داد (ترین) ، تاج آغا ، ابراهیم (کاسي) ، صدیق (مسلم) ، عبد القیوم آغا د دغه تنظیم په هر ښار کي ښاخونه سته.زه پخپله د دغه تنظیم لومړی دمال روډ(سړک) چمن یونټ‌صدر وټاکل سوم په کابینه کي راسره ښاغلی عبد القیوم (خدکو) جنرل سیکرټري ؤ چي نوموړی وروسته د ضلع (قلعه عبدالله چمن) نائب ناظم هم جوړ سو.

خو بیا موږ دواړه د انجمن د تحصیل چمن مرکزي کابیني ته ولاړو هلته زه څلورم مرستیال صدر او بیا لومړی مرستیال صدر سوم او په ۲۰۰۷م کي عبوري صدر وټاکل سوم په عبوري کابینه کي دا ښاغلي راسره وو: ملا جمعه خان (همدرد) ، عبد الغني، صادق (صبا) او احمد خان نورغړي صاحب جان بهادرخان.عبد الباري اسحاق...... پدغه دوران کي لکه نور کله موږ د خپل تنظیم د ښار د تاجران او دوکاندارانو په استاذیتوب د اعلی سرکاري حکامو او علاقائي مشرانو یا ناظیمینو سره لیدل کتل کول، لکه د ضلعي ناظم حاجي آدم خان، نائب ناظم کیپټن (ر)عبد الخالق (اڅکزی) چي اوس صوبائي وزیر دی، جلال الدین خان تحصیل ناظم ؤ د وخت، او اودصحت پخواني وزیر حافظ حمدالله صاحب او داسي نور...... .او پدغه دوران کي د ضلع پښین د انجمن تاجران صدر ملک حضرت علي (ترین) د ؤفات په سلسله کي د مرحوم فاتحي ته ورغلو ، او تر دغه څلویښت شپي وروسته چي په نوموړي پسي خیرات او ختم سوی ؤ صوبائي مشران او دنورو ښارو مشران هم راغلي وو زه هم د خپلو دغه ملګرو سره ملا جمعه خان (همدرد) ، عبدالغني، او بهادر خان سره ورغلم هلته بیا تر خیرات او ماپښین لمانځه وروسته د پښین په ریسټ هاوس کي د پښین ضلعي د انجمن وکابیني او نوی ټاکل سوي صدر ملک اشرف (ترین) ولد مرحوم ملک حضرت علي (ترین) ته په شاندارو مراسمو کي د صوبائي صدر عبد الرحیم (کاکړ) لخوا سوګند ورکړه سو.. ،زما د عبوري صدارت مخکي صدر دادشا (پژواک) ؤ، او کله چي زما تر صدارت وروسته موږ نوري ټاکني وکړي نو دا کابینه وټاکل سوه صدر: دادشا (پژواک) ، نائب صدر: راقم، رحمت الله (رحمت) ، جنرل سکرټر: صاحب جان (اڅکزی) ، سپریم کونسل: بهادر خان (اڅکزی) ، احمد خان (اڅکزی) ، ملاجمعه خان (همدرد) ، حاجي عبد الباري (اسحاق) ، صادق (صبا) عبد الغني اسلم خان جګدیش لعل «هندو» چي لا اوس هم دغه کابینه او صدرد چمن ښار د ښاریانو او تاجرانو لپاره چوپړ کوي، انجمن په ټوله صوبه او ټولو ښاروکي خاص بیاز موږ ملګرو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمن کي بلاعوضه خدمتونه د خپل وطن او ښاريانو لپاره کوي، بجلي (بريښنا)، تليفون، ټکس، امن امان او نورو ستونزو کي خپل وس له چا څخه پټ نکړي، کله کله به په يوه ورځ ملګرو ته څو کارونه ورتر غاړه وو.

په ۱۲ جون ۲۰۰۷م ملګرو د امن امان لپاره مظاهر ل کول او په همدغه ورځ د صوبي ګورنر هم چمن ته راتلی، او د مجلس لپاره موږ ته سرکاري دعوت ؤ، نو د دې لپاره چي دواړه کارونه ترسره سي ،د مظاهري لپاره دې ملګرو سرپرستي وکړه صدر دادشا (پژواک)، صاحب جان ،اڅکزی، بهادر خان اڅکزی ، عبدالباري ، اسحاق ، دګورنر ښاغلي اويس احمد غني صاحب د ملاقات لپاره زما سره موږ دغه کسان او وفد ملګری وو: راقم، رحمت الله (رحمت)،حاجي عبدالباري (اڅکزی) ، محمد هاشم خان، حاجي عبدالشکور، حاجي سجاد الرحمن، پدغه ورځ د تجارت لپاره پر باړر باندې د (چمن باړر ترمينل) افتتاح ګورنر صاحب او مشرانو کول.

۱۳ څپرکی څوپاته خبری او ،ازاد ليکوال

دغه ټولنه ښاغلي شفيق العالم (معذوريار) صاحب او څو ملګرو جوړ کړه يو ه مشاعره يې د ((عيدملن پارټي)) په نامه جوړه کړه د کوچني اختر په څومه ورځ ۱۴ دسمبر ۲۰۰۲ م سره برابره. ځای: کتابتون، تلاوت: قاري محمد امين وکړی (اديب نه ؤ)، د ټولني سکرټري عبدالرازق (حقيار) د کوچني اختر مبارکي وويل ملګرو ته، د پښتو ادبي ټولني چمن په استاذيتوب ((راقم)) رحمت الله (رحمت) د خپلو خيالاتو اظهار وکړی او نوې ټولني ته يې مبارکي وويل، وروسته په مشاعره کي دغه کسانو خپل کلام واوراوه (داخباري بيان په ترتيب)

((راقم)) رحمت الله (رحمت)، عادل سيد جان، صابر نعمت الله (پښتون يار)، نور احمد (فطرت)، حبيب الله (بلال)، محمد نبي (خادم)، عبدالرازق (حقيار)، سلطان محمد (قدردان)، غلام محمد (اعظم)، محمد نبي (اميد)، ګل خان (حيرت)، شفيق العالم (معذوريار)، او حاجي ملا عبد الصمد (بيوس).

د يادي سوې ټولني د سوګند اخستو نيټه ۲۸ جون ۲۰۰۳م د خالي په ورځ مازديګر ۴:۳۰ بجي، ځای: سلام بابا کتابتون، مشر ميلمه يې د ضلعي (ولسوالی) ناظم صلاو الدين (اڅکزی) ؤ.

که څه هم زه پدغه مشاعره کي وم خو دلته يې د ياد سوې ټولني د اخباري بيان، اوله دعوت نامي څخه دغه معلومات ليکم، ((راقم)) ياد سوې ټولني يو بل سمينار پدغه نيټه ۳۱ اګست ۲۰۰۳ م کي هم وکړ د (معذوريار) صاحب پر کتاب سکاسه باندې.مشر ميلمه يې د (پي، ايس، اف) مشر اصغر خان (اڅکزی) ؤ، او د مجلس صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد الله (صحاف) ؤ، او د دریځ خواته پخوانی وزیر حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، شفیق العالم (معذوریار) صاحب.((راقم)) رحمت الله (رحمت)، حاجي اختر محمد (میراني)، او ګل خان (حیرت) ناست وو، ځای د سلام بابا کتابتون.

وروسته بیا د دغه ټولني له غونډو زه نه یم خبر، او فکر کوم چي له څو کالو به یې نور فعالیت نه وي کړی او نه یې چا استاذیتوب کړی دی، ولې چي (معذوریار) صاحب په کوټه کي استوګن سو، او نور ملګري یې په نورو ټولنو کي فعالیت کوي ..بله ټولنه (استقلال ادبي ټولنه) په چمن کي څو کاله وړاندې جوړه سوه تر جوړېدو مخکي یوه دوې غونډې زما په ټال(د تعمیراتي شیانو د خرڅه ولو ځای) کي هم وکړلې، په مشرانو کي به یې د ملا عبدالباري (مدني) نوم یاد کړم خو داسي لویه مشاعره، سمینار، یا سوګند اخستلو مراسم یې تر سره نه کړل، او د څه وخت به تېرېدو سره یې فعالیت ودریدی.

بله ټولنه په چمن کي (ټکور ادبي بهیر) دي، دغه ټولني د خپلو مشاعرو بلنه به څو واره راکړې وي،خو یا به زه مسافر سوم، یا به زموږ د انجمن کومه مظاهره وه په دغه ورځ، غونډې اکثره په یوه سنټر (د انګریزي زده کړې ځای) کي کوي، کوم غټ سمینار خو یې لا تر اوسه نه دی کړې.

تیر کال یې یوه لویه مشاعره د مولوي عبدالغني صاحب د مدرسي پر دوهم منزل جوړه کړې وه ((راقم)) رحمت الله (رحمت) یې مشر میلمه او د مشاعرې صدر ملا عبدالباري (مدني) ؤ، خو اوس د هرې دوهمي جمعي په ورځ ماپښین په همدرد سنټر کي د کره کتني، او مشاعرو غونډې کوي چي پدې نیټه ۱۲ مارچ ۲۰۱۰م د دوی په بلنه مي دوهم ځل ګډون ورکي وکړی چي د نعمت پښتون پر غزل کره کتنه کیده، او په مشرانو کي به د مولوي حاجي محمد اواب، او مولوي عبدالرازق (راشد) نومونه یاد کړم.

باید یادونه وکړم چي پدغه ټولو ادبي ټولنو کي مشره او لومړی جوړه سوې(۲۷ستمبر۱۹۹۷) ټولنه (پښتو ادبي ټولنه چمن) ده د وخت په تېرېدو سره بیا دغه نورې ټولني جوړې سوې.

ریډیوګانو سره رابطه

ډیر ریپورټونه او مرکې مي له دغو راډیو ګانو څخه نشر سوې (بي، بي، سي) پښتو څانګه، امریکا ږغ/اشنا راډیو، تهران پښتو څانګه، زاهدان پښتو، v.o.a اردو سرویس، جاپان اردو سرویس، جرمني پښتو څانګه... (بي، بي، سي) پښتو څانګه د ډاکټر نبي (مصداق) په ږغ خلاصه سوه، او نومورې یې لس کاله مشر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۹۹۲ کي د (بي، بي، سي) پښتو کاروان چمن ته راغلی، ګوهر الرحمن (ګوهر) او صفیه (حلیم) سره مي ولیدل او د چمن په رپورټ کي زما خبري لومړی نشر کړي، د چمن په کچاري کي دوی له خلکو سره مجلس وکړ، د پښتو ادبي ټولني چمن د جوړیدو مرکه داؤد(جنبش) راخخه واخستل، پدي نیټه ۲۲مې ۱۹۹۷م ښاغلي استاذ سعدالدین (شپون) صاحب زموږ کور ته راغلی، نوموړی دغه وخت د امریکا د ږغ پښتو څانګي سره کار کاوه، او کله نا کله یي زما سره ټلیفون هم کاوه.

د تهران ریډیو همکار ښاغلی اسدالله (حلالي) صاحب تقریبا ۱۹۹۸م زموږ ځای ته راغلی او له ریډیو څخه تحفي هم راته راوړي.چي اوس په بیلجلم کي اوسیږي،

۲۰۰۲م زما دیو ناول ((ناکامه مینه او زورور خلک)) په اړه مرکه د (بي، بي، سي) پښتو څانګي ادبي پروګرام پېلوزي لپاره ښاغلي مصطفی (سالیک) راسره وکړه.

د بي، بي، سي پښتو څانګي ته چي ما ځیني مرکي ورکړي دي یو څو یي دا دي:

کله چي د مار ملنګ محله ۲۲ ایکړه ابادي د نړیدو سره مخامخ وه د مولوي محمد حنیف صاحب مرکي برابریدل.

د حاجي فیض الله (نورزي) مرکه د کډوالو په اړه.

د عسکري بنک د منجر علي الرحمان صاحب مرکه چي دغه بنک په چمن کي لومړی بنک ؤ چي آن لاین سوهغه وخت.

زما او دحاجي حبیب خان (اڅکزي) مرکه،کله چي د حاجي بخت ،د برمي سره په یوه واقعه کي څوکسه زخمیان او حبیب الله (صالیزی) ووژل سو او په صبا یي د علاقایي اتحاد او انجمن تاجران لخوا په ښار کي کاربندي (هرتال) وه.

د کال ۲۰۰۹م کي یو ساعت د (ډیوي ریډیو) میلمه وم چي کور به یي صداقت جان ؤ، دیاد سوي ریډیو ځایي نماینده (استازی) نعمت الله (سرحدي) دی .... پدي نیټه ۲۰۱۰/فروری/۱۲م د شپي د ۱۱:۳۰ تر ۱۲:۳۰ بجو پوري د voa آشنا ریډیو ادبي دیري میلمه وم چي کوربنه وه محترمه نوشابا (آشنا) او غوښتنه وه د چمن د زلمي لیکوال احسان الله (شاکر).

پدي نیټه ۲۰۰۹/۳/۲۰م د روهي ادبي بهیر د مشاعري مشر میلمه وم، او صدارت و استاذ مهدي (خلیق) ته سپارل سوی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې نیټه ۲۰۱۰/۲/۱۷م د سهلي پښتونخوا(بلوچستان) د ادبي ټولنو غونډه وه دغونډې صدارت ډاکټرنصیب الله سیماب ته وسپارل سو د بهیر پر نامه اختلاف وو، موږ دا جرګګۍ وټاکل سو: (راقم) رحمت الله (رحمت)، ډاکتر رحمت الله (اڅکزی)، محمد طاهر (هوتک)،خلیل (منور)، او برکت شاه (کاکړ) ملګرو د جرګګۍ مشرتوب ماته راکړی،دې جرګګۍ ته دنامه دفیصلې اختیار ورکړه سو، د څه مجلس وروسته جرګګۍ فیصلې ته ورسیده غونډې ته محمدطاهر (هوتکي) اوخلیل (منور) وینا وکړه اوماته یې دنامه دعلانیدوبلنه راکړه ،دجرګګۍ متفقه نوم (شال پښتو ادبي بهیر) مې ورته واوراوه ، او ټولو ادبي حاضرو مشرانو او ملګرو یې تائید وکړ، ځای ؤ کویته ریسټورنټ عبدالستار روډ کوټه، پدابله ورځ ۲۰۱۰/۲/۱۸ م د بهیرد څلورمې غونډې د مشاعرې صدر ډاکټر اورنګ زیب(احساس)، مشر میله یې ښاغلی محمد نعیم (افغان) او کوربه مشر یې(راقم) رحمت الله(رحمت) ؤ، ځای: ماډل سکول پرنس روډ کوټه. دبهیردجوړیدوپه سرلاروکي ښاغلی صادق (ژړک)عادل اڅکزی اونوریادولای سم،دکتاب تمام3اپریل2010

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیکوال نور اثار :

۱ـ د رحمت ډالۍ ــــــــــــ دلنډو کیسو ټولګه
۲ـ ناکامه مینه اوزورور خلک ــــــــــــ ناول
۳ـ محبت ولې ورک سو؟ ــــــــــــ ناول
۴ـ ایا محبت به خپل مطلب ته ورسېږي ؟ ــــــــ ناول
۵ـ اُمَید ــــــــــــــــ همدا ناول

له دغو ځایو څخه ترلاسه کولای سی

۱ـ حقانیه کتب خانه ــــــــــــ بوغره روډ چمن
۲ـ حافظ کتب خانه ــــ مرغي بازار عیدګاچوک چمن
۳ـ راشد کتب خانه ــــــــــ تاج میرخان روډ چمن
۴ـ صحاف کتب خانه ــــــــــ کاسي روډ کوټه
۵ـ باختر کتب خانه ــــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۶ـ الهدی استېشنري ــــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۷ـ افغان قرطاسیه ــــــ کیفتان مدد چوک کندهار
۸ـ دانش کتب خانه ــــــــــــــــ پېښور
۹ـ صداقت کتب خانه ــــــــ ارګ بازار کندهار
۱۰ـ رحمانیه کتب فروشي ــــــــ کاسی روډ کوټه
۱۱ـ عمریه کتب خانه ــــــــ هندو سوز چوک چمن
د لیکوال سره رابطه ټلیفون شمیري:
03138470725-----------------03458873299

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديواکتيويتي ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لارې چارې چې اند ښښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

• هنر او ادبیات :

- راځئ کیسه ولیکو ______ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ______ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټی ______ ویناواله: وحیده "آرینزی"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ______ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ______ لیکوال: ځارنوال احمد منګل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ______ ډاکتر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• تاریخ او سیاست :

- روز شمار واقع افغانستان ______ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکی ______ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د ډیورنډ ترون د حقوقو او سیاست په تـــله کښې ______ لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواړه ______ عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجایبې ______ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثارنومې برخې د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library